TAMORA PIERCE

MAGIA LUI TRIS

CERCUL DE MAGIE

volumul 2

Tamora Pierce

Magia Lui Tris

Cercul de magie

Volumul II

Pentru Tim,
Imaginaţia mea de rezervă şi sistemul dedicat al salvării planului,
care mă ajută să-l aştern pe hârtie în primul rând
şi mă suportă când nu am reuşit s-o fac bine,
şi pentru Richard Mecaffery Robinson,
care mă îndrumă prin noţiunile navale
cu un ochi ager
pentru furtuni şi traversade,
fără să mai menţionez că şi pentru erorile novicilor într-ale cunoaşterii mărilor.

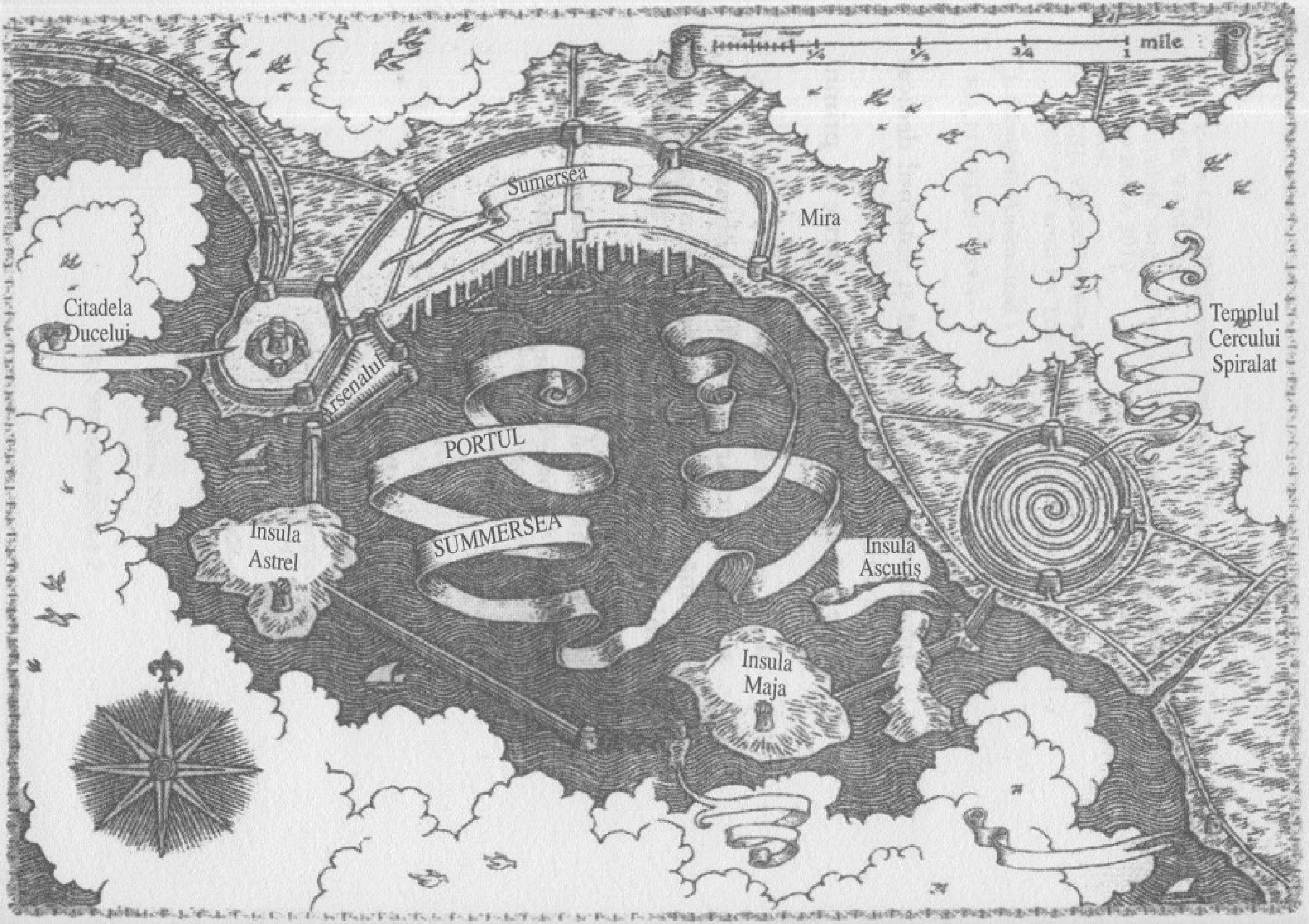
mile
1/4
1/2
3/4
1
Sumersea
Mira
Citadela
Ducelui
Arsenalul
PORTUL
SUMMERSEA
Templul
Cercului
Spiralat
Insula
Astrel
Insula
Ascutis
Insula
Maja

01

Era presată – *prinsă,* cu adevărat – într-un colţ format din bucăţi mari de piatră. Genunchiul cuiva o împungea într-o coapsă. Piciorul altcuiva o apăsa pe gamba celuilalt picior. Erau patru şi un câine, prinşi într-un balon sub pământ. Prima parte a cutremurului abia se liniştea, iar restul era pe cale să se prăbuşească peste ei ca un val uriaş izbind zidurile golfului.

Transpiraţia îi şiroia pe obraji şi pe spate. Întorcându-se pe jumătate, îşi aruncă mâinile cu palmele deschise pe fiecare parte a unei spărturi dintre pietre. Apelând la puterea din interiorul ei, îşi trimise magia prin gol. Valurile cutremurului veneau spre ea, cele mici în faţă, iar cele mai mari în spate. Forţa lor încingea pământul şi pietrele, aruncându-le peste tot. Îşi simţea oasele ca pe nişte pietre imense, presate unul peste celălalt atât de tare, încât ceva trebuia să cedeze. Acestea aveau să vină unul după celălalt cu zgomot, remodelând clădiri, străzi şi oraşe întregi.

Şi căldura, căldura pământului o fierbea pe ea, dar şi pe prietenii ei ale căror trupuri erau presate de al ei. Valurile încinse urlau prin pământ, adunând putere pe măsură ce înaintau. Când loviră, ea putea alege între a fi prăjită şi a fi zdrobită: pământul din jurul scorburii ei mici s-ar fi strâns ca un pumn…

Trisana Chandler sări din patul ei, aruncând cearceaful subţire care fusese singura ei învelitoare, sărind spre fereastra deschisă. Atârnând jumătate afară, gâfâi în aerul liber. Era la suprafaţă, în camera ei din podul căsuţei Disciplină, la Cercul Spiralat din Emelan. Cutremurul trecuse de zece zile, iar ea şi prietenii ei trăiseră să vorbească despre el.

Dar căldura! Nu-i de mirare că încă visa despre ea, având în vedere aerul mort din jurul ei. Fiecare fereastră şi uşă din pod erau deschise, dar nicio gură de aer proaspăt nu intra sub acoperiş. Era puţin mai răcoare afară.

Micile adieri de vânt care reuşeau s-o atingă îi aduseră la urechi voci. Odată crezuse că vocile însemnau că înnebuneşte. Acum ştia că sunt doar frânturi din conversaţii reale care aveau loc undeva, aduse la ea de către vânt. Încă o mai agitau un pic când le auzea, deşi acestea vorbeau în mare numai despre lucruri cotidiene.

— *Aymery Glassfire, sunt impresionat.* Vocea pedantă şi

plictisită a vorbitorului aparţinea unui bărbat necunoscut lui Tris. Numele „Aymery“ o împunse – avea un văr pe nume Aymery, dar numele lui era Chandler, nu Glassfire şi era la sute de kilometri depărtare, la Universitatea din Lightsbridge. Aymery era un nume obişnuit. *Oamenii învăţaţi care au scris aceste scrisori vă laudă într-adevăr. N-aş putea să vă refuz intrarea în biblioteca aceasta cum n-aş putea nici zbura.*

Tris scutură din cap, încercând să-şi scoată din minte acea voce. Să-i fie şi cald *şi* să fie şi plictisită era pur şi simplu prea mult.

Simplul act al mişcării captură o nouă adiere de vânt, aducând-o mai aproape.

— *Novice Jaen, cum ai putut permite ca proviziile noastre de bandaje să scadă atât de mult?*

— *Dar – Sfântă Willowwater – nu ştiam că eu trebuia să verific şi celelalte magazii – şi a fost nevoie de atâtea bandaje după cutremur.*

— *Of nu plânge, fetiţo. O să trebuiască să născocim ceva, repede.*

— *Clarvăzătorii nu se mai aşteaptă la* alte *necazuri, nu?*

— *Când nu mai avem bandaje, cine are nevoie de un clarvăzător pentru a şti că vin mai multe necazuri?*

Tris mârâi. Magia trebuia să fie spectaculoasă şi puternică, nu o chestie care să ţină de conţinutul unor magazii de lână! Înfigându-şi degetele în urechi, frecă nemilos. Când se opri, vocile dispăruseră, iar ei îi era mai cald ca niciodată.

Undeva în pata ceţoasă şi întunecată din faţa ochilor ei slăbiţi era zidul de şase metri care înconjura Cercul Spiralat. Din vârful său, ar putea prinde o briză adevărată.

Tris se dezbrăcă de cămaşa de noapte şi-şi trase peste cap cea mai uşoară rochie din bumbac pe care o avea. Odată îmbrăcată, fără nicio consideraţie pentru rochia ei sau pentru podea, apucă ulciorul cu apă şi-şi vărsă conţinutul în cap. Pentru câteva momente binecuvântate îi fu mai răcoare.

Bâjbâind pe sub pat, îşi găsi papucii din piele şi-şi înfipse picioarele în ei. Nevrând să se lupte cu buclele roşii înmuiate, îşi legă o eşarfă în jurul capului, astfel încât măcar părul să nu o deranjeze. În ultimul rând, bâjbâi pe dulap după ochelari. Îndesându-i pe nasul lung, se îndreptă spre uşă şi icni surprinsă. Una dintre colegele ei de apartament stătea acolo, sprijinindu-se

de ramă. În umbră, fata de culoare era aproape invizibilă până când Tris fu aproape deasupra ei.

— Ce lucru ciudat, comentă uşor nou-venita. Eşti oarbă ca un liliac fără ochelarii ăia, dar ştii unde sunt toate lucrurile, aşa că nu ai nevoie nici măcar de o lumânare pentru a te îmbrăca.

— Ai fi *putut* să scoţi un sunet, Daja, bombăni Tris.

Colega ei o ignoră.

— Într-o zi, băiatul se va hotărî să glumească, în sfârşit, cu tine şi să mute totul în timp ce dormi. Ce-o să faci atunci?

— Mai bine întreabă ce-o să facă *el* când o să-l prind, răspunse Tris. Şi să nu te apuci să-i sugerezi asta. De ce eşti încă trează?

Daja Kisubo îşi ridică mâinile şi-şi întinse corpul solid cât de sus putu. Dacă stătea pe vârfuri, degetele ei aproape atingeau partea de sus a ramei. Mai mică decât Tris cu un an, tot era cu aproape lungimea unei mâini mai înaltă decât metrul şi treizeci şi opt al roşcatei.

— N-are nevoie de ajutorul *meu* pentru a juca feste, răspunse ea, cu o voce ritmată şi seacă. Are prea multe idei proprii. De ce te-ai îmbrăcat?

— Ar fi mai răcoare pe vârful zidului. Poate Lark mă va lăsa să merg acolo puţin.

— De unde ştii c-o să fie mai răcoare? întrebă Daja.

— Nu sunt eu vrăjitoarea vremii de pe-aici? întrebă Tris iritată, cu mâinile în şolduri. *Ştiu.*

— Aşteaptă atunci. Daja se întoarse şi intră în camera ei, de partea cealaltă a podului.

Tris mormăi, dar o urmă pentru a se sprijini de uşa *ei* deschisă. Camera Dajei răspândea un pic de lumină de la o lumânare aşezată pe altarul improvizat al familiei, în colţ. Daja se schimbă într-un pantalon şi o bluză şi-şi scutură cozile scurte. Încălţându-şi sandalele, suflă în lumânare, apoi o urmă pe Tris jos.

Nu era foarte târziu. Una dintre femeile răspunzătoare de Disciplină era încă trează: scria o scrisoare. Purta numai o cămaşă din bumbac nevopsit în timp ce lucra – veşmântul ei de vară, de culoarea verde al Templului Pământului, era aruncat neglijent peste masă. La fel ca Daja, avea ochii negri, însă pielea era de un maro-deschis. Îşi purta buclele strălucitoare tăiate scurt; acestea se răspândeau în formă de evantai pentru

a înrăma o faţă asemănătoare celei ale unei pisici, cu un maxilar lat şi o bărbie ascuţită. Pe cât de târziu era, pe cât de cald îi era, tot găsi puterea să le zâmbească fetelor, iar ele îi întoarseră zâmbetul. Până şi Tris cu stările şi temperamentul ei o plăcea pe Sfânta Lark.

— Doar o oră, le spuse Lark, căutând într-un buzunar al veşmântului şi scoţând o bucăţică de fier cu un semn pe ea: acesta era biletul lor de note; i-o înmână lui Tris. Dacă încă este cald când vă veţi întoarce, o să vă aranjăm paturi la parter.

Cineva care stătuse în umbră în apropierea uşii din faţă se ridică, speriind-o pe Daja. Era băiatul, îmbrăcat numai în nişte pantaloni subţiri. Pielea sa era de un maro-auriu mai intens decât al lui Lark, iar ochii migdalaţi, de un surprinzător gri-verzui. Îşi purta părul negru tuns foarte scurt. Nasul îi era mic şi drept, iar gura, fermă şi coborâtă la colţuri.

— Lark… începu el.

— Da, Briar, poţi, răspunse Lark, obosită, dar amuzată. Ia-ţi nişte pantofi în picioare.

Bombănind, băiatul intră în camera sa.

Un cap cu părul şaten, ars de soare şi prins în două cozi ieşi din camera de vizavi de cea a lui Briar. Ochii adormiţi de un albastru strălucitor de culoarea albăstrelei priviră spre ei buimac.

— Am auzit voci, spuse fata şi căscă. Un câine tânăr, cu bucle, umeri şi coadă doar de culoare ivorie fugi din camera ei în camera principală, dansând frenetic şi schelălăind.

— Sandry, noi mergem pe zid să ne răcorim, spuse Daja. Vrei să vii?

Capul maro-deschis aprobă, proprietara lui dispăru în camera ei şi închise uşa. Un minut mai târziu ieşi, purtând o bluză, o fustă şi papuci, prinzându-şi cozile cu o eşarfă.

Până termină cu părul ei, băiatul reapăru, ţopăind în timp ce încerca să-şi bage piciorul într-o sanda. Cealaltă era deja încălţată.

— Voi, fetelor, sper să nu vă ia o veşnicie să vă pregătiţi, începu el, apoi îşi dădu seama că ele îl aşteptau pe el. Îşi mută atenţia asupra câinelui. Sper să nu mă laşi să aştept, Micule Urs.

Sandry, râzând, îl împinse pe băiat pe uşa din faţă, înaintea ei. Căţelul lătră scurt şi-i urmă, iar Daja şi Tris erau în spate.

Ultima pe uşă, Tris, se opri şi se uită în spate.

— Lark?

— Da, dragă?

— Ai… ai vrea să vii? Cu noi, adică? O parte din Tris era îngrozită: în ce se transformase? Acum două luni, nu ar fi putut *în niciun caz* să facă o astfel de ofertă cuiva, mai ales unui adult.

Acum două luni, venise la căsuţa Disciplină şi avea momente când nu ştia cine era, dar îi plăcea schimbarea.

Lark zâmbi.

— Mulţumesc, dar trebuie să fac focul pentru slujba de la miezul nopţii. Poate altă dată?

Înroşindu-se toată datorită manifestării de afecţiune, Tris aprobă din cap şi fugi să-i ajungă pe ceilalţi.

Gâfâiau când ajunseră în vârful zidului şi fiecare dintre ei găsi câte o ieşitură de zid pentru a se aşeza. Instantaneu, îşi dădură seama că Tris avea dreptate; *era* mai răcoare aici sus şi aveau o privelişte frumoasă asupra golfului de după poarta sudică a Cercului Spiralat. Câinele lor se culcă pe cărarea din spatele lor cu un suspin fericit.

— Cât mai e din vară? întrebă Daja, după ce-şi trase sufletul.

— E abia a doua săptămână din Fâneaţă, răspunse Sandry. Trăgându-şi eşarfa, îşi desfăcu nodurile de la capătul cozilor şi-şi pieptănă părul cu degetele. Încă două săptămâni din această Fâneaţă, apoi întreaga lună a Plantei.

— Poate şi o mare parte din luna Orzului, interveni Briar. Rosethorn spune că toate semnele trimit către o vară lungă şi o toamnă scurtă. Profesoara lui, Rosethorn, era cealaltă femeie care se îngrijea de Disciplină.

— Ce faceţi aici sus?

Doi gardieni alergau în josul cărării de la unul dintre turnurile care erau presărate de-a lungul zidului. Îmbrăcaţi în veşmintele roşii ale acelor sfinţi care îi slujeau pe zeii focului, aceştia duceau toiege având în vârf lame late, de o jumătate de metru, drept arme.

Cei patru prieteni se ridicară în picioare şi se apropiară. Câinele stătea în faţa lor, lovind piatra cu coada. Căutând în buzunar, Tris găsi semnul de metal şi i-l dădu lui Sandry. Lucrurile mergeau mult mai bine când nobilul lor vorbea în numele tuturor.

— Avem permisiunea, explică Sandry, arătându-le semnul

gardienilor. O parte a semnului era marcată cu litera D – de la căsuţa Disciplină –, iar pe cealaltă erau gravate o pasăre şi o ramură cu ţepi pentru Lark şi Rosethorn.

— Dar asta ar trebui să fie valabilă doar pentru un copil, argumentă femeia. Şi voi…

Bărbatul era mult mai înalt decât partenera sa. Cei patru îl priviră amuzaţi aplecându-se să-i şoptească ceva la ureche. Deşi îşi menţinu vocea joasă, ei tot îl auziră mormăind.

— Sunt *acei* copii. Cei patru magi. De obicei, fug împreună.

Briar se umflă în pene. Îi plăcea să fie numit mag, de parcă ar fi fost numit bărbat.

Sandry îşi puse mâinile în şolduri.

— Eu sunt Lady Sandrilene fa Toren. Aveţi cuvântul meu că am primit *cu toţii* permisiunea de a fi aici! îi informă ea pe gardieni.

— Doar Sandry, mormăi Daja în urechea lui Tris. Fata cealaltă îşi ascunse zâmbetul cu mâna şi dădu din cap aprobator.

Gardianul-femeie se uită chiorâş la Sandry.

Genul ăsta de lucru merge mult mai bine când eşti mai înalt şi ai un nas mai lung. Îi returnă semnul de fier.

Sandry îşi acoperi nasul, care era un pic mai mare decât un nasture.

— Să nu vă aplecaţi peste zid, îi sfătui bărbatul. Şi nici să nu începeţi să vă jucaţi în jgheaburi. Gardienii mângâiară câinele şi plecară.

— Ştii, dacă vrei, o să te trag eu de nas în fiecare zi până când o să ai şi tu un cioc ca unchiul tău. Briar îşi strecură degetele pe sub cele ale lui Sandry şi o ciupi de vârful nasului. Ar fi plăcerea mea, să ştii.

— Mersi frumos, Briar, îi spuse fata, ursuză.

— Nu m-aş oferi dacă nu aş vorbi serios, o asigură el, cu ochii gri-verzui luminoşi şi solemni. Sincer!

Tris se urcă din nou pe jgheabul ei. Împingându-şi în sus ochelarii, privi suprafaţa mării şi insulele care se întindeau în faţa lor. Chiar şi cu luna abia crescând spre faza de lună plină, putea vedea detalii la distanţe considerabile: foişorul de pe Insula Ascuţiş, pe de-o parte, şi netezimea ca de sticlă a Mării împietrite, pe de alta. O licărire peste movilele umbrite era foişorul Insulei Maja. La est, un kilometru sau doi mai jos de braţul lung al Peninsulei Emel, se întrezărea farul de la Vârful

Piraţilor.

— Fiţi atenţi la asta, vreţi? Un vânt bun, neîntrerupt şi niciun nor pe cer. Tris iubea furtunile. Vedea cerul senin ca pe o insultă personală.

Sandry se sprijini de jgheabul ei.

— Vreme de piraţi, remarcă ea încet.

Daja se strâmbă.

— Jishen nenorociţi.

— Ce înseamnă asta? întrebă Tris. *J-jishen.* E în negustorească, nu? Întotdeauna voia traduceri pentru cuvintele noi din limba nativă a Dajei.

Daja ridică din umeri.

— Nu ştiu – căpuşă? Păduche? Lipitoare?

— E ceva care se hrăneşte pe seama altora şi apoi îi omoară, adăugă Sandry.

Tris se uită în largul mării. Vântul îi mişcă un fir de păr, aducându-i la nasul sensibil mirosul copacilor, pe măsură ce trecea peste insule.

Aducea, de asemenea, şi voci.

— Chestia asta e grea.

— Linişte!

Tris îşi muşcă limba. Nu din nou!

— Aţi auzit ceva? şopti Briar.

— De ce ne-au ales tocmai pe mine şi pe tine?! spuse într-un suflet Cârcotaşul. *Chestia asta mai are nevoie de cel puţin încă doi…*

— Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine, cap de cod leneş ce eşti! Acum strânge!

— Sunt doi bărbaţi, murmură Daja, uitându-se în jur. Nu era o fată agitată, dar ştia cum sună o tranzacţie necurată când o auzea. Nu se vede nimeni…

— Tris aude ceva adus de vânt, le spuse Sandry.

— Şi auzim şi noi? se încruntă Briar. Nu am auzit înainte.

— Înainte de cutremur, clarifică Daja. Înainte să ne combinăm puterile…

— Şst! pufni Tris. Închizând ochii, îşi fixă mintea asupra vorbitorilor. Orice ar fi cărat, era greu: şi Cârcotaşul, şi Ţâfnosul gâfâiau. Şi ei erau speriaţi, oricât ar fi negat Ţâfnosul ăla. Le auzea frica în şoapte.

— Acum ce facem? întrebă Cârcotaşul. Părea a fi mai liniştit –

sigur lăsară greutatea jos. *Batem la uşă?*

— Jur pe Sabia de Foc a lui Shurri...

Zornăitul broaştelor şi scârţâitul balamalelor – sunetele scoase de o uşă grea care se deschide – îl întrerupseră pe Ţâfnos.

Ceilalţi trei copii veniră să stea în spatele lui Tris. Cu concentrarea ei, discuţia era şi mai clară în urechile lor. Cum auzea ea conversaţia, aşa o auzeau şi ei.

— *Aţi întârziat!* rosti printre dinţi o voce feminină. *Vreţi să fim prinşi?*

Daja îşi încreţi nasul cu dispreţ. Femeia era beată.

— Băgaţi chestia aia aici, până să apară careva! Straja se schimbă într-o oră, şi câteodată vine mai devreme!

Ţâfnosul şi Cârcotaşul mârâiră, ca şi cum şi-ar fi ridicat povara. O adiere mai târziu, uşa se închise.

Tris se întoarse la ceilalţi.

— Aţi auzit?

— Ca şi cum ar fi stat aici, răspunse Briar. Şi niciunul dintre noi nu putea face trucul ăsta cu auzitul înainte.

— Acum suntem unul, murmură Sandry.

— Nu întru totul, protestă Tris. Când ai căzut de dimineaţă, eu n-am ştiut. Când Briar a furat brioşă aia din cutia de răcit, burta mea nu s-a umplut.

— Brioşă s-ar fi stricat oricum, bombăni băiatul.

— N-am mai făcut cine ştie ce magie de la cutremur, sublinie Daja, smucind o coadă de-a lui Sandry. Dacă am mai fi făcut, poate am fi descoperit...

— Ce-am fi descoperit? izbucni Tris.

— Că poate ştim ce se întâmplă cu *magia* fiecăruia. Poate nu putem face aceleaşi lucruri, dar ştim ce se întâmplă în toate magiile noastre. Daja oftă. Ceva complicat. Nouă nu ni se mai întâmplă lucruri simple.

— Poate o să dispară, spuse Tris.

— Cum rămâne cu behăitorii pe care-i auzim? întrebă Briar. Ne putem da seama ce pun la cale sau unde sunt?

Tris scutură din cap.

— Eu doar aud voci, însă nu-mi pot da seama de unde vin.

— Contrabandişti, poate? sugeră Daja. Majoritatea insulelor cu posturi de gardă practică un fel sau altul de contrabandă. Gardienii cred întotdeauna că nu sunt plătiţi îndeajuns. Ea

petrecuse ani întregi printre cei care trăiau şi lucrau pe mare şi cunoştea practicile feluritor oameni.

— Ar *putea* fi contrabandişti, răspunse Tris.

— Uitaţi de asta, le sfătui Briar. N-are rost să vă băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala.

— Putem să nu mai vorbim despre nasuri? întrebă Sandry melancolică, smucind de vârful nasului ei.

Balamale ruginite scârţâiră în vânt. Tris ridică un deget la gură, iar cei patru se opriră din vorbit.

— Uitaţi cordonul. Femeia beată suna acum de parcă ar fi ieşit de sub influenţa alcoolului. *Dar, dacă îl puneţi pe pământ, va arde? Noi…*

Se auzi un pocnet, un sunet asemănător unui topor tăind în carne necoaptă. Apoi se auzi o răsuflare întretăiată provocată de sufocare. Briar se strâmbă. El auzise cum erau înjunghiaţi oameni când mai era un tâlhar de stradă.

— Femeia e moartă, mormăi el.

Tris icni de spaimă.

— Dacă o lăsăm la vedere, o s-o găsească! Acesta era Cârcotaşul. *Vor şti că ceva…*

— Închide pliscul! mârâi încet Ţâfnosul. *Odată ce-am scăpat, magul va aprinde cordonul şi…*

Ceva urlă şi bufni surd în acelaşi timp; lumina săgetă cerul. Cei patru copii tresăriră şi priviră miraţi în largul mării. Farul de la Vârful Piraţilor era un stâlp de foc. Mai aproape de casă, doar la un kilometru depărtare, turnul de pază care încununa Insula Ascuţiş era acum o ruină strălucitoare.

Câinele, speriat din somnul său, începu să latre furios.

02

Terminându-şi terciul, Briar căscă. Era extenuat. Cei patru fuseră ţinuţi pe zid încă o oră după ce explodaseră cele două turnuri, răspunzând la întrebările mai întâi ale sfinţilor gardieni, apoi ale superiorilor acestora, apoi ale profesorului principal al celor patru, Niklaren Goldeye şi ale lui Moonstream, Onorata Sfântă care conducea Cercul Spiralat. Acest lucru însemna că avuseră parte de un somn foarte scurt înainte ca marele ceas al templului să anunţe începutul unei noi zile de lucru.

Lângă el, cu ochii gri palizi pe jumătate închişi, Tris îşi plimba prin farfurie ce-i mai rămăsese din terci. Reuşise să-şi strângă

claia de bucle roşii sârmoase, dar acestea deja se eliberau din strânsorile lor. Dormise şi mai puţin decât Briar. Obosită cum era, imaginea acelor limbi de foc îi rămăsese în minte, ţinând-o trează mult timp. După cum vorbiseră adulţii azi-noapte, aceştia nu aveau nici cea mai vagă idee despre pricina exploziilor.

Vizavi de Tris, Daja Kisubo se juca cu o coadă durdulie. Nu o interesa de cât de odihnită era sau de explozii. Ea voia să înceapă treburile casnice. Fiindcă, odată terminate, putea merge la profesorul ei, magul-fierar, Frostpine, pentru o altă lecţie despre prelucrarea metalului. Azi, avea să bată aurul în foiţe subţiri şi aştepta cu nerăbdare acest lucru. Îi plăcea foarte mult aurul, dar nu pentru valoarea lui – aşa cum îl plăceau rudele ei negustori –, ci pentru maleabilitatea şi pentru bunăvoinţa de a-i ierta greşelile pe care le făcea când lucra cu el.

Lângă ea, Sandry îşi împături frumos şerveţelul şi îl puse lângă castron. Ca întotdeauna, stătea cu spatele perfect drept, iar ochii ei jucăuşi îi examinau pe prietenii ei. Daja se gândea la fierărie, decise Sandry. Singurul motiv pentru care Daja privea în zare, aşa cum făceau unele fete când se gândeau la un băiat special, era acela că se gândea la unelte şi metal, şi foc. Briar, desigur, voia să doarmă mai mult. Două luni nu fuseseră de-ajuns ca să-l schimbe pe un tâlhar de noapte într-un grădinar de zi. Iar Tris, căscând într-un castron pe jumătate plin cu cereale, la ce se gândea? Tris punea întotdeauna întrebări despre lucruri. Pusese o mare parte dintre ele noaptea trecută şi nu primise răspunsuri. Poate de aceea se încrunta la terciul ei.

Odată am văzut o explozie ca aia, remarcă Sandry, atingând cu degetele săculeţul mic care îi atârna la gât de un lanţ. O baracă cu butoaie de făină a luat foc şi a explodat. Neguţătorul le-a spus părinţilor mei că, dacă torni făină în sticle şi-i dai foc, asta se întâmplă.

Tris se uită la ea cu ochi gri ca gheaţa.

— *Făina* a aruncat în aer două turnuri de piatră?

— Dacă aveai destulă? Briar îşi înăbuşi un căscat.

Stând lângă Sandry, căţelul lor scânci.

— Ai zice că nu-ţi dăm niciodată de mâncare, Micule Urs. La capătul mesei, Lark îşi trecu o mână prin buclele strălucitoare.

— E un băiat în creştere, nu-i aşa?

Sandry scărpină urechile căţelului.

— Asta mă sperie, spuseră în cor Lark şi Daja. Îşi zâmbiră.

Sandry zâmbi şi ea mâhnită. Micul Urs fusese destul de mic cât să-i încapă în poală când îl luaseră. Acum se putea lăbărţa peste poala ei şi a Dajei şi să-şi pună şi bărbia pe piciorul altcuiva.

— Unde-i Rosethorn? întrebă Briar.

— La Templul Apei, fu răspunsul lui Lark. Încă au nevoie de ea să facă siropuri de tuse. Se ridică în picioare, scuturându-şi veşmântul verde. Spune că ştii ce ai de făcut azi…

— Plivit, fu răspunsul lui mohorât. Pentru că vara este *întotdeauna* plivit, plivit, plivit.

Lark zâmbi.

— Ei bine, cel puţin nu mai sunt la fel de multe ca ieri.

Briar bufni, aproape râzând.

— Sfânta Willowwater m-a rugat să mă întâlnesc cu ea la casele de războaie de ţesut, continuă Lark. De ce o vrea o sfântă a Apei să mă vadă la o clădire a Templului Pământului…

Tris îşi împinse castronul.

— A rămas fără bandaje sau aproape fără, mormăi ea. Nu ştiu ce novice nu a ţinut socoteala proviziilor. Când îşi dădu seama că nu auzi nimic în afară de tăcere, se uită în jur. Lark şi prietenii ei se uitau la ea fascinaţi. Am *auzit-o,* bine?

— Atunci, cum se face că *noi* n-am auzit? întrebă Briar.

— Eram singură, răspunse Tris. A fost înainte să ieşim. Poate că trebuie să fiţi lângă mine ca să meargă.

Lark băgă una dintre buclele răvăşite ale fetei înapoi sub o agrafă.

— Câteodată cred că nici n-am început încă să-ţi vedem darurile, Tris. Noi…

Micul Urs izbucni într-o serie de lătrături scurte care le perforară timpanele. Porni în grabă şi fugi pe uşa din faţă.

— E cineva cunoscut, anunţă Briar. Vedeţi? Dă din coadă.

— Nu, Micule Urs, *nu* sări pe mine, comandă o voce familiară şi aspră. Nu! Am spus, nu! Fii cuminte… acum să nu începi iar!

Un om alb şi slab, cu părul lung argintiu cu negru atârnându-i liber pe umeri intră în căsuţă, arătând cu degetul spre Micul Urs. Căţelul pe jumătate mergea, iar pe jumătate se gudura în spatele lui, scheunând fericit. Ştia că n-are nicio şansă ca Niklaren Goldeye să-l lase să sară pe el şi să-l lângă pe faţă, dar Micul Urs încă spera să i se ofere o ocazie pentru a-şi arăta

afecţiunea.

— Bună dimineaţa, tuturor! spuse bărbatul.

Tris fugi la el şi smuci de una dintre mânecile sale impecabile de in.

— Niko, ai aflat cum au fost distruse turnurile?

— Tris, *nu* îmi şifona bluza, îi ceru Niko. Dă-mi drumul. Tonul său era sec, dar ochii săi negri, fixaţi adânc sub sprâncenele întunecate şi groase, erau blânzi. Întâmplarea face că am venit aici tocmai cu treaba aia. Lark, îmi pare rău, dar am nevoie ca ea să vină cu mine imediat.

— Are treburi de rezolvat, sublinie Briar. Ca noi toţi.

— Spălatul vaselor, adăugă Daja.

Niko scutură din cap.

— Trebuie să merg acum, neapărat, şi am nevoie de Tris. Trebuie să cercetăm distrugerea turnurilor. S-ar putea să lipsim şi la prânz.

Tris stătu foarte tăcută, cu degetele încrucişate, rugându-se să i se dea voie să plece.

— O să spăl *şi* o să şterg eu vasele, se oferi Sandry, dacă va face şi ea la fel pentru mine altă dată.

Lark îşi propti mâinile maro şi slabe în şolduri.

— Vouă vă convine? îi întrebă ea pe Daja şi pe Briar.

Daja ridică din umeri.

— Sună destul de bine.

Băiatul zgârie podeaua cu un picior şi se încruntă.

— Nu ştiu, răspunse el brusc. Nu sună în regulă.

Tris îl fulgeră cu ochi de gheaţă.

Acesta îşi ridică privirea din pământ şi zâmbi cu gura până la urechi.

— Trebuie să încetez să te mai necăjesc, remarcă el. E prea uşor. Nu are niciun farmec.

Tris îi scoase limba, apoi fugi sus să-şi ia pantofii.

— În locul tău aş termina treburile mai repede, îi spuse Niko Dajei. Frostpine are o misiune specială de-a lui. L-am văzut la sala de mese principală… imediat ce rezolvă nişte treburi va fi aici.

Daja se ridică grăbită şi începu să strângă castroanele.

O oră şi mult prea multe trepte mai târziu, Tris şi Niko stăteau în faţa a ceea ce fusese turnul de bază al Insulei Ascuţiş:

zidurile, care odată se înălţau doisprezece metri în aer, erau acum de doar jumătate şi de un metru şi pline de găuri. Marginile parterului rămăseseră, însă scândurile dispăruseră, lăsând pivniţa pradă intemperiilor. Toate stâncile din interior erau acoperite de funingine, iar suprafeţele lor erau ciobite şi crăpate. Tris observă pete de culoare roşie în locul în care Niko spusese că oamenii ducelui găsiseră cadavre mai devreme. Un miros ciudat plutea în aer: un iz ascuţit, afumat, lemn carbonizat, o urmă de carne arsă. Atingând grămada de piatră înnegrită, luă funingine pe degete. Le mirosi şi clipi uimită. Mirosul era în funingine.

Niko se ghemui la marginea pivniţei, uitându-se înăuntru în timp ce-şi netezea mustaţa stufoasă. În ciuda efortului pe care-l depusese la urcatul treptelor, arăta calm şi elegant. Era un contrast puternic între el şi eleva sa cu faţa roşie, transpirată, îmbrăcată într-o rochie verde din muselină, care nu-i venea deloc bine.

Tris căută să-şi prindă iar buclele care o deranjau.

— Arată ca şi cum turnul a fost spulberat, nu? Dar cum? Un mag? întrebă ea.

Niko se uită în sus la ea. O clipă, nu fu sigură că auzise întrebarea. Apoi ochii săi întunecaţi se îmbunară. Prinse o agrafă care îi sărise fetei din mână.

— Trebuia să te pun să porţi o pălărie.

— Ar fi fost în ocean până acum. Ce a făcut asta?

Niko oftă.

— *Nimeni* nu ar trebui să practice magie distructivă aici. Protecţiile magice erau în fundaţie. Asta – orice a fost – a distrus până şi acele vrăji. Vezi cum pietrele se împrăştie în exterior de aici? Forţa le-a împins *departe* de ea.

Tris se ghemui lângă el, interesată.

— Unde erau vrăjile de protecţie?

— Nu le poţi vedea? întrebă el. Sunt peste tot – ce a rămas din ele.

Fata îşi şterse faţa cu mâneca.

— *Tu* vezi magie, nu eu.

El se uită mirat la ea, şocat.

— Dar e uşor. Nu te-am învăţat cum?

Încinsă şi iritată cum era, zâmbi totuşi.

— Păi, săptămâna *trecută* recuperam după cutremur. Cu două

săptămâni *înainte* de cutremur fugeai peste tot, încercând să găseşti sursa tuturor semnelor dezastrului pe care le primeau clarvăzătorii. Înainte de *asta,* am studiat fluxul şi stelele. Îşi flutură fusta pentru a se răcori puţin. Nu, nu cred că am lucrat vreodată la vederea magiei.

— Să ştii, eu *am vrut* să fiu organizat în studiile tale, mormăi el. Din păcate, evenimentele ne-au inundat… iar în ceea ce priveşte acum, *încă* nu am timp pentru lecţia aceea. Se gândi o clipă, apoi scoase o mână. Dă-mi ochelarii tăi.

Tris ezită.

— Dar *am nevoie* de ei.

— Doar puţin.

Încet, îi dădu jos şi-i întinse. Acum nu putea nici măcar să vadă ce desena el cu degetul pe suprafaţa interioară a lentilelor.

Cel puţin apăruse, în sfârşit, briza, zburlindu-i părul. Trei bucle săriră repede din agrafele care le ţineau, iar vocile veniră la urechile ei.

— Băiete, *începusem să cred că a dispărut ceva.* Vocea rece, aproape metalică îi aparţinea unui bărbat.

— Iertaţi-mă, stăpâne. Acesta este primul moment în care m-am simţit sigur de intimitatea mea. Sunt la locul meu. O altă voce de bărbat şi una care era oarecum familiară. Nu *foarte* familiară, ca a lui Frostpine sau ca a lui Niko, dar era o voce pe care o mai auzise. Tânără, sigură de sine…

— Înca nu suntem pregătiţi să acţionăm. Aşteaptă instrucţiuni! ordonă vocea rece. *Fă-ţi treaba şi datoria ta va fi achitată.*

Briza trecu şi odată cu ea dispărură şi vocile. Sunetul fu înlocuit de ceva care piuia uşor, un sunet *real,* nu unul smuls din aer de vreo putere ciudată din interiorul ei. Se uită în jur. Era vreo pasăre aici sus?

Niko îşi scoase batista şi-i curăţă lentilele.

— Nu-i *cureţi* niciodată?

— Bineînţeles că-i curăţ! Smulse ochelarii atunci când băiatul i-i întinse şi şi-i înfipse pe nas. Acum ce facem?

— Nu te uita direct la grămada de pietre! îi ordonă el. Uită-te la ele cu colţul ochiului.

Ascultătoare, îşi întoarse capul, privind pietrele cu colţul ochiului stâng: nimic. Îşi roti capul în unghiuri diferite, fără niciun rezultat. Niko scoase un sunet înecat care putu fi un râset

sau un strănut. Ea îi aruncă o privire aspră.

Argintul luci la capătul lentilelor ei. Cu un suspin, se întoarse pentru a privi fix. Argintul dispăru. Încetişor, se uită în sus, mirată, spre un nor care se plimba deasupra ei.

Acolo, în colţul ochiului, era o rază de lumină de culoarea palidă a lunii.

Prinse repede trucul: a se uita la tot în general şi la nimic în particular. Cu ochii doar puţin nefocalizaţi, putea vedea bucăţele mici strălucitoare de lumină peste tot pe pietrele din jurul lor, simboluri şi bucăţi de litere.

— Cât o să ţină asta? vru ea să ştie. Magia de pe ochelarii mei?

— Atâta timp cât ai lentilele alea, răspunse el. Numai să-mi aduci aminte să te învăţ cum se face înainte să-ţi iei altele.

Ceva piui din nou. Tris se uită cu atenţie după sursă. Auzea lucruri?

— Ţii minte că am zis că am nevoie de ajutorul tău? întrebă el, ridicându-se în picioare. Pentru a afla ce s-a întâmplat, am nevoie să văd în trecut. Este una dintre marile vrăji – dacă o fac singur, voi fi atât de extenuat încât nu voi fi capabil să mă mişc după aceea, cu atât mai puţin să merg în Vârful Piraţilor. Dacă mi-ai împrumuta puţin din magia ta, ar fi mult mai uşor.

Ea îl privi chiorâş.

— Ce trebuie să fac? îi împrumutase odată puţin din magia ei lui Sandry, dar n-avea habar cum se întâmplase.

— O s-o chem eu, atâta timp cât mă laşi s-o fac. Nu doar prin cuvinte, Trisana. Trebuie să fii de acord cu toată fiinţa ta.

Ea se uită în ochii lui, fixaţi în rama lor grea de sprâncene negre. Să aibă încredere în el? El era profesorul ei. Văzuse în ea şi-i spuse că nu-i nebună – după ce familia ei îi spusese ani de-a rândul că este. Datorită lui, trăia acolo unde era dorită; putea străbate vânturile.

— Sigur, Niko.

El o luă de mână. Imediat, fata simţi ceva, o zvâcnitură sau o răsucire. Prin ochelari, văzu un fir de lumină trecând printre degetele lor, unde se alătura unui râu de foc din interiorul lui. Aerul se înăspri. Încă agăţat de ea, Niko îşi croi drum în jurul turnului, cu o mână ţinută cu palma în sus în faţa sa.

Aţe ca de mărgăritar i se răsuceau din degete, trecând prin aerul şi piatra din jurul şi din faţa sa. Odată ce el şi Tris

trasaseră un cerc întreg în jurul găurii din pământ, se opriră. Firele continuau să plutească peste pământ până acoperiră întregul vârf al dealului ca nişte pânze de păianjen udate de rouă.

Când îi dădu drumul, ea încă putea vedea firele care îi conectau. Îl urmau pe Niko în timp ce acesta se îndreptă spre marginea pivniţei, îşi scoase cuţitul de la curea şi-şi crestă ambele palme.

— De fiecare dată când ai nevoie să-i oferi unei vrăji mai multă putere, pecetluieşte-o cu sânge, explică el într-o doară, de parcă nu ar fi fost propria lui carne cea pe care o tăiase. Având în vedere că suntem magi de principiu, îl folosim pe-al nostru. Despre unii s-a aflat că au folosit sângele altora, cu sau fără voia lor. El privea, în timp ce picături de culoare roşu-aprins cădeau în pivniţa larg deschisă. Dacă aud vreodată că te pretezi la astfel de practici, Trisana, vei regreta ziua în care m-ai cunoscut.

Tris duse o mână la gură. Nu-i plăcea sângele şi era ceva care-i întorcea stomacul pe dos în modul în care Niko se tăiase calm, singur.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în ceea ce mă priveşte, Niko, îi spuse ea îndată ce i se linişti stomacul. Sincer.

El zâmbi nemilos.

— Am încredere că nu. Trăgând adânc aer în piept – Tris îşi simţi propriii plămâni crescând –, închise ochii.

O imagine strălucitoare le apăru în faţă, în jurul şi în anumite locuri, chiar şi prin el. În ea, turnul era întreg. Doi bărbaţi cu pălării şi mantii mergeau în imagine. Duceau ceva mare şi greu, acoperit cu o pânză. O uşă se deschise la baza turnului, iar o femeie îmbrăcată în uniformă de paznic le făcu semn să între.

— Sunt Cârcotaşul şi Ţâfnosul, şi Beţiva! ţipă Tris. *Trebuie* să fie! Cu o noapte înainte, ea şi ceilalţi îi spuseseră lui Niko despre conversaţia pe care o auziseră pe zid.

Imaginea tremură, rupându-se: Niko tremura. Tris se uita încruntată la linia strălucitoare care încă trecea de la ea la el, până când se îngroşă şi străluci şi mai tare. El inspiră adânc şi stătu şi mai drept; turnul reapăru. Bărbaţii ieşeau din el, cu femeia în uniformă în spatele lor. Povara bărbaţilor dispăruse, dar unul dintre ei ducea capătul liber al unui cordon care ducea înăuntru. Îl puse jos şi-şi ajută tovarăşul s-o omoare pe femeia-

paznic. Ei nu văzură explozia de foc care aprinse cordonul. Flacăra îşi făcu drum de-a lungul cordonului şi în turn când ei îşi trântiră victima la pământ şi se certară. Apoi veni explozia. O clipă, Tris crezu că poate vedea turnul explodând piatră cu piatră, cum fiecare bucată era gravată de foc.

Imaginea dispăru. Tris se apropie când Niko se clătină şi-i puse o mână în jurul taliei. Ajutându-şi profesorul să ajungă la o piatră mare, îl susţinu ca să se aşeze.

— Ce-a fost aia? îl întrebă ea, după ce bărbatul stătu jos.

El orbecăi după canistra cu apă şi bău din ea cu nesaţ. Avea nevoie de ambele mâini pentru a o putea ţine.

— Nu ştiu, răspunse în cele din urmă, dându-i canistra. Nu am văzut şi nu am auzit niciodată despre ceva de genul ăsta, în toţi cei cincizeci şi trei de ani ai mei.

Se odihniră puţin, stând de vorbă. Într-un târziu, Niko se ridică în picioare.

— Nu cred că mai pot face o dată vraja aia, dar ar trebui să mă uit prin Vârful Piraţilor, oricum, spuse el. Haide!

Fata îl urmă la scări când auzi din nou acelaşi piuit care îi atrăsese atenţia mai devreme.

— Aşteaptă! strigă ea. Cercetă cu atenţie învălmăşeala de pietre din stânga ei. Într-o nişă făcută de bolovani şi încă licărind datorită urmelor de magie, zări un cuib de păsări. Un pui era încă în viaţă: îi tot auzise ciripitul disperat. Împărţea cuibul cu un frate mort.

— Un graur, cred, spuse Niko, uitându-se peste umărul ei. Au câteodată un al doilea pui clocit la mijlocul verii. Părinţii sunt morţi, probabil, dacă şi-au făcut cuibul aici. Iar ăsta o să moară în curând.

Tris se uită la puişor. „Nu este corect, se gândi ea, căutându-şi batista de buzunar. Nu a cerut să-i fie distrusă casa.” îngenunchind, ea netezi pătratul din in pe o piatră şi se întinse spre cuib.

— Tris, gândeşte-te o clipă, îi ceru Niko rece. Nu-l poţi salva.

— De ce nu? Cu o gingăşie pe care rar o arăta oamenilor, îşi băgă uşor ambele mâini sub cocoloşul de tulpini răsucite de iarbă.

— Pentru că este aproape mort acum. Vezi cât de tânăr e? Abia dacă are puf. Dacă trăieşte, va avea nevoie de căldură şi de îngrijire din oră-n oră. Nu este pregătit să supravieţuiască de

unul singur.

— Atunci o să-l ajut. O să-l hrănesc, o să fac tot ce pot. Sprijinindu-şi mâinile pe pânză, le trase uşor, până când ocupantul cuibului fu pe batistă. Nu este vina *lui* că i-au fost omorâţi părinţii.

Niko oftă şi-i oferi propria batistă.

— Te poţi întoarce la Cercul Spiralat. După cum am zis, chiar şi *cu* ajutorul tău, nu pot face o a doua vrajă a timpului la Vârful Piraţilor. Dacă locul arată ca ăsta, totuşi – fluturarea mâinii sale acoperi ruinele acoperite de funingine din jurul lor –, cred că putem ghici ce s-a întâmplat. Ridică puişorul. Îşi deschise canistra cu apă şi îşi turnă cu grijă puţin lichid în palmă. Delicat şi precis, folosindu-şi degetele ca o glisieră, turnă câteva picături de apă, iar în ciocul deschis al păsării Tris săltă cuibul. Când puiul îşi închise ciocul şi se cuibări la loc, Niko îi spuse lui Tris: Acum acoperă-l. Ţine-l la cald şi departe de curenţii de aer – atâta lucru ştiu şi eu. Cât despre restul…

— Aş putea să-i întreb pe sfinţii de la Templul Aerului. Ei ţin păsări. Încet, puţin câte puţin, se ridică în picioare punând cuibul acoperit în scobitura cotului.

Uitându-se în jos la eleva sa, Niko zâmbi.

— De fapt, încearcă la Rosethorn. Ea găseşte adesea puişori în grădina ei. Chiar a crescut câţiva.

Tris se uită fix la el. Era *îngrozită* de Rosethorn. Femeia cu părul castaniu-auriu avea o limbă ascuţită şi o fire iute.

— Vrei să fugi la dormitorul Aerului odată la fiecare oră? Rosethorn va şti ce să facă. Eu *încă* am dubii c-o să supravieţuiască…

— El.

— Tris, nimeni nu-şi va putea da seama de sex până când n-o să fie pregătit să se împerecheze.

— Atunci poate fi la fel de bine un el ca şi un lucru, îi spuse ea încăpăţânată. Lucruri sunt obiectele moarte. Ele şi ei sunt vii.

— Of, bine. N-am timp să mă contrazic. Dacă insişti să încerci să-l salvezi… pe el…

— Da. Lui Tris i se puse un nod în gât, gândindu-se la ce avea să urmeze. Sper că Rosethorn mă va ajuta.

— Te va ajuta. Îi plac păsările *mult* mai mult decât îi plac oamenii. Hai să mergem, atunci. Trebuie să-i găseşti un locşor şi să-l hrăneşti, iar eu trebuie să merg la Vârful Piraţilor.

Echilibrându-şi noua povară cu mâna liberă, Tris îl urmă pe Niko în jos pe scări.

03

Dacă Tris s-ar fi uitat peste cei trei sute de metri de apă care separau insula de uscat, ar fi văzut trei oameni pe coasta pietroasă de sub zidurile Cercului Spiralat. Unul dintre ei era Daja, îmbrăcată la fel ca la micul dejun, în pantalonii ei din bumbac de cel mai deschis maro şi o bluză, cu o bandă roşie de doliu în jurul braţului stâng. Alături de ea, în veşmântul roşu al unui sfânt al Focului, era profesorul ei, magul-fierar Frostpine, şi novicele său Kirel, înveşmântat în alb.

Frostpine era un pic mai negru decât Daja. Părul care-i mai rămăsese creştea ca o coamă de leu în jurul unei coroane chelioase strălucitoare; barba i se răspândise sălbatic pe bărbie. Mânecile veşmântului îi erau suflecate şi legate, dezvelind o pereche de braţe numai muşchi cu labe mari, puternice. Kirel era cu o jumătate de cap mai înalt, cu pielea albă şi ochi albaştri, cu păr lung şi bălai. Cu o burtă mare şi cu braţe la fel de mari, era genul de tânăr care arăta de parcă ar fi trebuit să fie într-o armură, cu o sabie, cu priză dublă, prinsă în spate. Kirel se unsese cu multă pomadă, să nu-l ardă soarele; o sticlă cu pomadă se afla şi într-unul dintre coşurile de pe catâr pe care bărbaţii îl aduseră cu ei.

— Descalţă-te şi pune-te în mâini şi în genunchi, îi spuse Frostpine Dajei. Cu cât mai mult din tine este în contact cu pământul, cu atât mai bine.

Credea că este nebun, dar se supuse, punându-şi sandalele deoparte. Aici, afară, soarele dogorea. Deja transpira destul cât s-o gâdile picăturile de sudoare care-i curgeau pe obraji şi spate.

O clipă crezu că vede o barcă de pescuit cu coada ochiului, spre Insula Semilună. Când aruncă o privire fugară, nu văzu nimic.

— Îţi aminteşti ce am făcut cândva, ascunzând lingourile din diferite metale sub pânză? întrebă el.

Daja aprobă.

— M-ai pus să ghicesc ce era sub pânze şi am ştiut ce metale erau datorită magiei mele.

Părul bărbatului flutură când el dădu din cap aprobator.

— Fă acelaşi lucru acum. Caută sub tine orice urmă de metal. Nu metal brut, ci metal care a fost mânuit şi lucrat.

Transpiraţia picură pe pământ de pe faţa ei.

— E prea cald.

— Prea *cald?* ţipă el, cu dinţii săi albi strălucind într-un zâmbet larg. Copile, noi suntem *negri!* Oamenii negri sunt *făcuţi* pentru căldură, pentru a prospera în ea – la fel cum băieţii palizi precum Kirel sunt făcuţi pentru zăpadă şi îngheţ.

Kirel se opri. Mersese aproape o sută de metri depărtare, ţinând o vergea magică din metal în faţa sa.

— Urăsc zăpada, răspunse el calm. Şi, dacă tu nu ai fi nebun, Frostpine, ai urî vremea *asta* la fel de mult ca şi mine. Ridicându-se, îşi prinse părul la spate cu cozile care atârnau de fiecare parte a feţei.

Daja îşi acoperi zâmbetul cu mâna. Îi plăcea la nebunie să lucreze cu cei doi. Erau la fel de relaxaţi şi de veseli cum fuseseră şi bărbaţii din propria ei familie, glumind despre muncă în timp ce o făceau.

Frostpine scutură din cap.

— Shurri şi Hakoi, mormăi el, făcând apel la zeiţa şi zeul focului, apăraţi-mă de oamenii care nu ştiu să se distreze! Hai să facem o încercare, Daja.

Cu o aprobare din cap, îşi puse palmele deschise pe pământ. Dintr-un anume motiv încercarea de a mirosi metalul o ajuta să-l găsească, aşa că mirosi adânc. Era asta o urmă de...?

Inhală din nou şi scânci când mirosurile cuprului, fierului, argintului şi aurului îi inundară nasul. Cu ochii lăcrimând, strănută şi continuă să strănute.

O mână o împinse uşor la o parte; o batistă îi fu împinsă între degete. Încă trei izbucniri se eliberară din plămânii ei, făcând-o să se întrebe dacă se putea sufoca în timp ce strănuta.

Pământul tremură sub ea, apoi se înturnă. I se puse un nod în gât din cauza terorii: cutremur! Strănuturile ei se opriră brusc când se aruncă în spate. Ultima zdruncinătură fusese abia acum zece zile. Mai venea încă una?

Bulgări mici de pământ se rostogoliră pe pantă. Ştergându-şi ochii, îl văzu pe Frostpine stând în locul în care îngenunche ea. Braţele sale erau întinse, mâinile fiind paralele cu pământul. Le scutură uşor, ca şi cum ar fi cernut minereuri printr-un ciur. Sub el, bucata de pământ fremăta având aceeaşi mişcare.

Daja suspină uşurată. Nu era un cutremur nou sau un tremur, ci magie, trăgând ceva din pământ. Pământul începu să prindă un desen ciudat, ca nişte ochiuri de sită.

— Vrei să iei tu de colţul ăla? întrebă el, arătând cu degetul spre marginea pământului desenat. Este o plasă de sârmă.

Mergând la locul indicat de el, îşi băgă degetele în pământ aproape trei centimetri, până trecură printr-o plasă de metal.

— Am prins-o, îi spuse ea.

— La trei. Unu – doi – *trei.*

Toţi traseră plasa din pământ: o bucată mare, lungă de un metru şi lată de un metru şi douăzeci. Daja se uită chiorâş. Plasa era un licăr din metalele pe care le mirosise, răsucită în sârme subţiri şi înnodate ca o coardă. La jumătate din punctele în care se întâlneau sârmele era fixată o oglinjoară. Întreaga bucată i se scurse printre degete de parcă ar fi fost făcută din apă.

— *Pentru* ce-o mai fi şi asta? întrebă ea.

Kirel merse la ei, ţinând trei sau patru bucăţi mai mici din plasă.

— N-am văzut nimic asemănător cu asta vreodată.

— S-a întrebat vreunul dintre voi de ce, în ultimii patru sute de ani, niciun pirat nu a atacat Cercul Spiralat? întrebă Frostpine.

— Eu sunt, *am fost* un Negustor. Daja înghiţi în sec. Aproape spusese „Eu sunt Negustor”, dar acea parte a vieţii ei se încheiase. Noi nu ne gândeam la cum se puteau apăra sau nu *kaqii.* Sandry s-ar fi încruntat la ea pentru că utilizase cuvântul *kaq.* La fel ca multe alte cuvinte pe care negustorii le foloseau pentru a-i descrie pe non-negustori, acesta nu era unul măgulitor.

— Eu am locuit în nordul Lairanului, adăugă Kirel. Noi nu ştiam că cineva poate să se opună corăbiilor, zâmbi şi-i făcu cu ochiul Dajei.

— Într-un timp, plasa aceasta acoperea întreaga faleză, de la zidul refugiului – Frostpine arătă cu degetul în partea dreaptă, unde zidul protector se întindea de la Insula Ascuţiş la ţărmul stâncos – până în locul în care râul Emel se varsă în mare. Este mai multă în pământul din faţa zidurilor, de asemenea, o centură de un kilometru şi jumătate lungime care este înfăşurată în jurul Cercului Spiralat. De fiecare dată când Consiliul Sfinţilor credea că ar putea fi piraţi sau corsari de uscat

prin zonă, trezeau plasa vrăjită astfel. Bărbatul murmură o melodie ciudată.

Daja şi Kirel aveau răsuflarea întretăiată. Plasa pe care o ţineau Daja şi Frostpine dispăru. Doar largul mării se afla între ei sau erau sus în aer, peste mare? Daja încă simţea metalul tăindu-i degetele, dar nu făcu nicio legătură între asta şi priveliştea îndepărtată a…

Nu putea vedea Insula Dupan. Nidra era la opt zile depărtare de aici, pe coasta Hatarului. Totuşi, ar fi trebuit s-o ştie. Ridicase pânzele din portul insulei chiar acum cinci luni…

Nu era doar o imagine. Putea mirosi uscatul, marea şi mirosurile obişnuite ale corăbiilor, cum ar fi smoală şi frânghie udă. Puntea se legăna sub picioarele ei, iar unul dintre verii ei se urca pe catarg, fluierând.

Clipea şi ţinea în mâini o plasă de metal. Kirel se legănă în spate ameţit.

— Urcam pe Muntele Blacktooth, şopti el.

Daja scăpă plasa şi-şi şterse ochii cu mâneca. Fusese pe A Treia Corabie Kisubo, al cărei echipaj era şi familia ei. Aceştia dispăruseră, naufragiaţi şi înecaţi într-o furtună de iarnă târzie, la puţin timp de la plecarea din Nidra.

— Îmi pare rău, spuse Frostpine, punându-i o mână pe umăr. Nu pot controla ce văd sau simt oamenii când plasa vrăjită este trezită. Este puternică totuşi, după cum ai văzut. Piraţii au petrecut *zile* în acelaşi loc până când au fost prea slăbiţi pentru a evita capturarea după ce plasa îl eliberă. Iar asta a fost prima dată când eu *am fost* de partea greşită a plasei când vraja e pusă în funcţiune.

Daja ridică din umeri.

— Doar strănutatul mi-a făcut ochii să lăcrimeze, minţi ea. Dar fii atent, prietenii mei şi cu mine eram peste tot pe faleza asta tot timpul, înainte de cutremur. Noi n-am văzut *nimic* ca asta.

— Nici nu trebuia, răspunse magul. Merge numai atunci când este activată. Şi a mers atât de mult timp şi atât de bine, încât majoritatea celor din Consiliu au uitat până când eu le-am adus aminte că s-ar putea să fi fost afectată când faleza a căzut în mare. Trebuie să găsim cât mai mult din ea şi s-o ducem înăuntru la reparat. Oftă. Dacă cea mai mare parte din ea e în bucăţi de mărimea asta – făcu semn cu capul spre grămada

mică a lui Kirel, vom avea nevoie de mai mult ajutor.

— S-au primit semne rele în legătură cu piraţi? întrebă Kirel, îngrijorat.

— Cine are nevoie de semne? întrebă Frostpine. Am avut un cutremur. Apărarea tuturor e compromisă. Ce pirat ar rata o şansă ca asta?

La fel de energic ca oricare femeie casnică, Frostpine luă bucata mare de plasă şi alătură marginile, împăturind-o ca pe o pătură. Daja ajută, gândindu-se la ce spusese magul. Odată ce plasa fu împăturită, bărbatul o puse în coşul gol de pe catâr. Kirel adăugă un vraf de bucăţi mai mici şi se întoarse pentru a-şi examina amănunţit partea lui de pământ. Daja merse într-un loc liber, câţiva metri mai departe de zona în care descoperise prima ei bucată de plasă, şi îngenunche.

Ceva îi zvâcni în coada ochiului. Era cumva o barcă de pescuit? Avea o pânză în trei colţuri, cel puţin. Îşi întoarse capul pentru a se uita fix la ea.

Marea era goală. Nu se vedea nicio barcă.

Sandry abia terminase cu vasele când Lark se întoarse de la atelierele de ţesut.

— A avut dreptate Tris? întrebă fata.

Lark aprobă din cap.

— Pur şi simplu nu pot să înţeleg cum conducerea Templului Apei poate fi atât de slabă încât să permită ca un novice să golească patru magazii, dar – of, ăştia-s oamenii apei. Numai apă de ploaie şi baloane de săpun şi sunt distraşi de cea mai mică piatră din calea lor. Clătină din cap. Şi mai rău, Sfânta Vetiver îmi spune că cei mai buni doi ţesători ai ei au avut oase rupte *şi* au războaiele stricate de la cutremur, iar ceilalţi lucrează în continuare la haine şi pături pentru populaţia rurală. Va mai pune un ţesător la bandaje, dar încă au nevoie de noi.

— O să fac tot ce-mi stă-n putinţă, bineînţeles, răspunse Sandry, dar ştii că eu nu pot ţese. Încă nu ai avut ocazia să mă înveţi.

— E-n regulă, îi spuse Lark cu un suspin. Ce avem noi de făcut nu presupune neapărat ţesut. Şi mulţumesc Milei şi Omului Verde împreună că eşti atât de puternică, aşa tânără cum eşti. Altfel nu am putea face asta în veci. Haide. Lasă-l pe Micul Urs cu Briar.

O conduse pe Sandry de-a lungul drumului spiralat dintre Disciplină şi cele două mari ateliere de ţesut. Intrând într-unul printr-o uşă deschisă, ajunseră într-un atelier mic, separat de acele camere în care Sandry putea auzi pocniturile a o duzină de războaie lucrând. În această încăpere fusese fixat un aranjament ciudat de lucruri. Câteva role de bandaje fuseseră puse pe două mese lungi; mai multe role umpleau un coş mare de pe podea. Alte coşuri conţineau mosoare gigantice de aţă de in. Câte un scaun confortabil era pus lângă fiecare masă lungă. Obloanele erau deschise larg pentru a prinde orice adiere de vânt care ar putea-o trimite ziua în calea lor. Doi novici stăteau pe o bancă de lângă uşă, pentru a se ocupa de comisioane.

Lark îi trimise la bucătăriile Cercului Spiralat de la Centru după ceai. Odată ce plecară, îi luă mâinile lui Sandry în ale ei.

— Ce urmează să-ţi cer este ciudat, dar te poţi descurca. Trase adânc aer în piept. Te *voi* învăţa cum să ţeşi corect, când o să pot. Ce facem azi *nu* este chiar ţesut. Poate părea ţesut, dar este înşelător. Dacă te bazezi pe magie fără să înveţi cum să ţeşi normal, corect, va veni o zi când magiile tale mari nu vor dura – magia nu te poate învăţa cum să ţeşi corect. Novicele are întotdeauna scăpări, aţe slăbite sau locuri care sunt prea înghesuite în pânza lui, iar toate aceste lucruri slăbesc vrăjile pe care le incluzi în lucrare. Înţelegi?

— Bineînţeles că da, răspunse Sandry. Nu vreau să o iau pe scurtături, vreau să învăţ să ţes corect.

Lark zâmbi şi cuprinse obrajii lui Sandry cu mâinile.

— D-aia ai fi atât de bună la ţesut: ţii la lucrare, nu numai la magie. Se uită în jur. Magia totuşi e cea de care avem nevoie azi – şi magie efectuată rapid, fapt pe care nu vreau să-l înveţi despre *magie*, în niciun caz, acum că mă gândesc mai bine. Începu să desfacă o rolă de bandaje din in, trăgând-o până când o pânză îngustă fu întinsă pe o treime din una dintre mese. Vezi mosoarele alea cu aţă de in? Adu câteva aici. Pune-le în şir pe pânza pe care o ai deja. Ia capetele libere şi trage-le până atârnă deasupra capătului îndepărtat al suprafeţei tale de lucru.

Sandry o ascultă. Privind-o pe Lark, care făcuse acelaşi lucru la masa cealaltă, aranjă mosoarele cap la cap de-a lungul părţii înguste a bandajului, astfel încât aţa să urmeze lungimea pânzei, şi continuă după ce aceasta se termină, până la capătul mesei şi înapoi.

— Dacă încerci să întăreşti un zid împotriva distrugerii sau să aduci alături o mulţime de oameni, aşa se face, explică Lark, venind să verifice ce făcuse ea. Noi ţesem magie şi obţinem piatră sau inimile oamenilor, pentru a o urma. Aici ghidăm aţa să continue tiparul original al pânzei, ca un cârcel care creşte de-a lungul lesei. Creştem pânză nouă din rădăcina celei vechi. Ea puse cu dexteritate mosoare de aţă de fiecare parte, mai întâi, a bandajului, apoi a aţelor simple. Acestea vor fi ţesătura ta. Acestea vor fugi prin aţele răsucite pentru a da viaţă unei pânze noi.

Sandry se încruntă, întorcând în minte aceste idei pe toate părţile.

— Oare ar putea Briar şi Rosethorn să facă asta? Ei cresc plante în leasele lor. Inul şi bumbacul provin din aceste plante – pun pariu că ar putea face şi asta, dacă ajungem să avem nevoie de mai mult ajutor.

Lark dădu să-i răspundă, dar se opri. Apoi zâmbi.

— Dacă nu mai prididim, exact asta voi face.

— Nu pot încerca asta şi alţi ţesători?

Lark clătină din cap.

— Nu toţi sunt magi. Chiar şi pentru cei care sunt, asta are nevoie de o gândire diferită asupra magiei decât cea cu care sunt obişnuiţi. Ideile *tale* despre magie nu sunt fixate deocamdată. Pentru tine asta se exprimă prin ţesutul pânzei la fel de uşor ca şi cum ai vrăji pânza odată terminată. Acest tip de lucru are nevoie, de asemenea, de un mag foarte puternic.

Novicii se întoarseră cu ceaiul şi cu tava de prăjituri, fructe şi brânză: Sfântul Gorse, răspunzător de bucătăriile Cercului Spiralat, era sigur că oricine îi părăsea domeniul cu mâna goală avea să moară de foame cât mai curând. Lark îşi sorbi ceaiul, salută, apoi le spuse novicilor să stea pe banca lor şi să facă linişte.

Uitându-se la ce părea a fi aproape un talmeş-balmeş de aţe deplasându-se spre nord şi est, Sandry se înfioră.

— Nu ştiu dacă pot face asta.

— Nu-ţi face griji. O să induc eu tiparele magice în tine. Eliberează-ţi mintea şi lasă energia să urmeze constant tiparul. Nu te apuca strâns de ea şi nu o lăsa să curgă neverificată, altfel vei avea o pânză plină de cocoloaşe. Urmăreşte tiparul în timp ce lucrezi cu el, pentru a-l putea face singură mai târziu.

Sandry se uită la profesoara şi prietena ei, cu ochii săi albaştri, profund neliniştiţi.

— Eşti *sigură* că pot s-o fac?

Lark zâmbi.

— O să fii surprinsă de lucrurile pe care ştiu că le poţi face. Acum, eliberează-ţi mintea.

Sandry trase adânc aer în piept, concentrându-se doar asupra plămânilor ei, şi nimic mai mult, ţinându-şi respiraţia cât numără până la şapte. Lark puse mâinile fetei deschise în locul în care mosoarele se suprapuneau cu pânza deja ţesută şi-i acoperi degetele cu ale ei. Când Sandry expiră numărând până la şapte, Lark i se alătură, pentru a inspira şi a ţine aerul în piept şi a expira odată cu ea. Sunetul pocniturilor scoase de războaiele de ţesut şi murmurul ţesătorilor păliră; mirosurile de puf, sovârf şi de flori de grozamă Ibrian dispărură; până şi conştiinţa căldurii puternice dispăru. Sandry alunecă în acel calm combinat cu plăcere, ştiind că se apropiase de sursa magiei ei.

Lark era cu ea, ţinând ceea ce se simţea a fi o plasă strălucitoare. Dacă Sandry se uita la ea atent, se muta sub privirea ei: mai întâi părea a fi făcută din ace, apoi dintr-un lichid liniştit, apoi din fibră simplă. Lark o presă în mâinile şi-n mintea ei, unde se cufundă adânc în faţă. Cu blândeţe, Lark îi dădu un ghiont, făcând-o atentă la materialele de sub mâinile lor. Aţe neţesute începură să se răsucească şi să se târască precum nişte şerpişori. Aţele lungi care se întindeau peste masa de lemn aparent fără capăt dispărură în pânza gata ţesută. Cercetând mai atent, Sandry putea vedea aţe noi târându-se împreună cu cele vechi ca nişte trandafiri pe lease. Când acestea ajunseră în aer liber, neţesut, celelalte mosoare de aţă aşteptau să le dragheze. Împreună, toate aţele începură să danseze, ţesând când şi când.

Acum vedea de unde venea sentimentul de ace şi de lichid tămăduitor. Imagini de răni – tăieturi, spintecături, găuri rotunde – se ridicau din tipar pentru a-i umple mintea şi a-i curge prin degete. Pânza pe care o ţesea trebuia să ţeasă şi carne, închizând deschideri dureroase cu fibre de muşchi nou şi de piele. Acolo unde ceva distrusese bandajul ei avea să construiască altceva nou, sănătos.

— *Eşti pregătită,* vocea lui Lark îi răsună în minte. *Asigură-te că păstrează tiparul bandajului cu care am început. O sută de*

aţe la doi centimetri şi jumătate pătraţi. Un ţesut simplu de moar: înăuntru-afară, înăuntru-afară, doar cât lăţimea pânzei, şi de la capăt. Nu-i nicio problemă dacă faci mai greu la început. Doar să păstrezi controlul asupra ei, ca şi cum ai călări un cal zburdalnic.

— *Aşa voi face,* promise Sandry.

Lark se trase înapoi, în timp ce Sandry continuă să lucreze. Aţele ei săpau şi se răsuceau. Aici, la doi centimetri şi jumătate de pânza originală, două pacoste se repeziră în aceeaşi zonă ca nişte copii neascultători, tricotându-se într-un nod zglobiu. Sandry se concentră asupra lor, înghiontindu-le pentru a le despărţi, trimiţându-le în direcţiile potrivite, la distanţa corectă pentru ţesut. Ele opuseră rezistenţă la început, strângându-şi nodul, dar ea refuză să le accepte rebeliunea. Pe rând, le goni pe drumurile potrivite până fuseră prinse în dansul ţesutului.

O oarecare parte a ei o simţi pe Lark începându-şi propriul bandaj. Mai târziu, novicii înlocuiră mosoarele aproape goale de aţă cu unele pline şi rulară pânza terminată. Sandry omise până şi să le mulţumească. Atenţia ei era prinsă în magia care scânteia în şi din mâinile ei pe măsură ce bandajul creştea şi creştea, şi creştea.

04

Norocul lui Tris şi, nu era sigură că dorea să-l numească astfel, venise. Pentru prima dată în ultimele zile, Rosethorn era la Disciplină, şi nu în altă parte, când Tris îşi aduse puişorul acasă. Trebuise să-şi călească inima pentru a intra în atelierul lui Rosethorn. Voise să amâne întâlnirea, dar încărcătura ei îşi alesese tocmai acel moment pentru a-şi reîncepe cerşitul frenetic după mâncare. Micul Urs, stând posomorât lângă uşa deschisă – Lark şi Rosethorn îşi puseseră farmece în atelierele lor pentru a ţine afară căţeluşii indiscreţi –, îşi săltă capul şi dădu din coadă.

Conversaţia tăcută din atelier se opri. Apoi Rosethorn spuse încet şi înspăimântător:

— Aud un pui de *pasăre.*

Atentă, Tris ocoli câinele şi intră pe uşa deschisă.

— Niko a spus că poate m-ai putea ajuta?

Briar era cu profesoara lui. Amândoi se uitau miraţi la ea.

— Ochelaristo, ce s-a întâmplat pe Ascuţiş? întrebă băiatul.

— Dă-mi să văd, ceru Rosethorn, întinzând o mână. Tris îi pasă ascultătoare cuibul. Eu *nu* am grijă de păsări, continuă sfânta. Zăpăciţii ăia neastâmpăraţi de la Apă îmi spun că, dacă nu pregătesc mai multe decocturi şi esenţe de ulei, ne paşte nici mai mult, nici mai puţin decât un dezastru. Bombănind, dădu la o parte batista pentru a se uita la pui, în timp ce Briar şi Tris se holbau unul la altul. Rosethorn vorbea întotdeauna cu dispreţ despre sfinţii de la Templul Apei, la fel cum făcea şi Lark câteodată. Cu câteva săptămâni înainte, cei patru deciseseră că Apa şi Pământul nu se împăcau chiar atât de bine în interiorul oamenilor.

— Deci vorbeşte, solicită Briar în timp ce Rosethorn examina puişorul.

Având în vedere că Niko nu-i ceruse să păstreze pentru ea ce văzuse, Tris spuse cum privise în trecut şi descrise ceea ce văzuseră.

— Cred că au fost ucişi poate cinci oameni acolo sus, numărându-i şi pe tâlhari, şi pe gardianul beat, încheie ea. Îţi puteai da seama unde fuseseră cadavrele.

Rosethorn se îndreptă spre nişte rafturi. Întinzându-se mult peste cap, dădu jos o sticlă subţire. Ca majoritatea lucrurilor din cameră, strălucea alb-argintiu în colţurile privirii lui Tris, răspândind mai multă lumină chiar şi decât rămăşiţele vrăjilor de pe Insula Ascuţiş. Tris îşi frecă ochii. Era destul de rău că poarta sudică şi turnul Centrului Cercului Spiralat aproape o orbiseră. Nu se aşteptase să vadă atâta magie sau o magie atât de *puternică,* în căsuţa simplă în care locuia.

— Deci Niko te-a pus să evoci o viziune din trecut? Asta-i o activitate majoră, comentă Rosethorn destupându-şi sticla. Am nevoie de una dintre cele mai mici trestii cu scobituri pe care le ţinem în sertarul ăla. Arătă cu degetul, iar Briar dădu ascultare cererii.

— Niko s-a ocupat de invocarea vrăjii, răspunse Tris. Eu doar i-am dat puterea mea. A spus că nu-i nevoie să merg la Vârful Piraţilor – nu o puteam invoca de două ori în aceeaşi zi.

Privi concentrată cum Rosethorn primi o trestie scurtă, cu scobituri, de la Briar. Aruncând-o în sticla deschisă, Rosethorn acoperi deschiderea capătului uscat cu vârful unui deget. O aduse la puişor şi lăsă să curgă câteva picături în ciocul păsării. Puiul răsuflă greu, apoi se ridică mai sus şi-şi deschise din nou

ciocul. Rosethorn îi mai dădu două picături.

— Trebuie să fiu atentă cu asta, spuse ea audienţei, punând trestia deoparte. Este ca leacurile care-ţi oferă mai multă vitalitate sau alină durerea: a ajuns să aibă nevoie de el şi să nu mănânce altceva. Trebuie să dai puişorilor mâncare asemănătoare cu cea pe care o primesc de la părinţii lor sau mâncăruri care sunt înlocuitori obişnuiţi.

Rosethorn o fixă pe Tris cu privirea, sprâncenele delicate încă erau cusute într-o încruntare. Fata se forţă să înfrunte acea privire pătrunzătoare, fără să-şi întoarcă privirea.

— Înţelegi tu, ai putea să te speteşti muncind, şi el tot să moară, spuse Rosethorn într-un sfârşit.

Tris aprobă din cap.

— Niko mi-a spus acelaşi lucru, dar vreau să încerc oricum.

— Nici nu-ţi va mulţumi, dacă supravieţuieşte. Graurii – asta este –, graurii sunt păsări *enervante.* Cu ţipătul lor strident când sunt mici şi le e foame. Când sunt destul de mari cât să meargă şi să zboare, îşi ciugulesc părinţii până primesc de mâncare.

— Poftim recunoştinţă, comentă Briar cu un zâmbet răutăcios.

— Ce trebuie să fac? vru Tris să ştie. Spune-mi, şi voi face.

— Păi, deocamdată, dă-i de mâncare odată la cincisprezece minute, până când îţi spun eu să schimbi. Briar, tu o să mergi la sfântul Gorse…

Băiatul bătu din palme. Alături de Lark şi Rosethorn, bucătarul Cercului Spiralat era sfântul lui preferat, o sursă sigură atât de mâncăruri, cât şi de bucurie.

— *Vii imediat înapoi,* adăugă Rosethorn cu severitate. Tăbliţă şi cretă, te rog!

Briar le găsi pe amândouă şi i le dădu.

— Lapte cald de capră – *capră,* ţine minte; laptele de vacă este prea greu de digerat pentru ei – cu un strop de miere ca îndulcitor, în primul rând – le poţi lua p-alea şi din cutia noastră de răcit, îi spuse Rosethorn lui Tris. Încălzeşti laptele într-o cratiţă mică. Îl încălzeşti destul cât o picătură din el pe încheietura ta să se simtă caldă, nu fierbinte. Dacă te arde, îl va arde şi pe el.

Tris fugi s-o facă.

— Adu unul dintre coşurile în formă de cupă şi un pai curat, îi ceru Rosethorn lui Briar. Pune-le pe tejghea. Termină de scris pentru Gorse până găsi băiatul lucrurile de care avea nevoie.

Dându-i tăbliţa, spuse: Nu fugi pe căldura asta, dar nici nu pierde vremea.

Briar aprobă şi plecă.

Tris se grăbi să pună laptele şi mierea la încălzit pe vatră. Spre deosebire de ceilalţi copii, care dădeau o importanţă prea mare unui lucru obişnuit şi făceau o dezordine cumplită, Tris se ocupase de treburi casnice încă de când era destul de înaltă cât să vadă peste mese. Fiecare membru al familiei cu care locuise spusese foarte clar că trebuia să-şi câştige şederea ei acolo. Nu ar fi recunoscut niciodată, dar în aceste zile, cu lecţii de magie şi meditaţii pentru umplerea timpului, ar fi preferat rutina liniştită a ştergerii prafului, spălatului şi chiar a gătitului în cantităţi moderate făcute în căsuţă.

Când laptele de capră fu destul de cald, îl duse în atelierul lui Rosethorn.

— Pune-l acolo, i se ceru. „Acolo“ era un suport ţesut din paie. Rosethorn băgă un pai curat într-un coş cu o bază rotundă. Stătea într-o ramă de lemn care o împiedica să nu se rostogolească pe-o parte. Am făcut astea acum câţiva ani, când am văzut că, deşi *eu* nu găsesc nicio pasăre, altcineva îmi aduce puişori orfani. Au nevoie de susţinere în dreptul pieptului şi al picioarelor – un coş cu fundul plat şi pereţii drepţi nu este bun.

Tris doar o privi încremenită pe femeie. De când venise la Disciplină îi fusese teamă de caracterul aprins al lui Rosethorn şi de limbajul ei şi mai aprins. Lark şi Rosethorn erau prietene bune, iar Briar îşi iubea profesoara, dar Tris nu-şi putea imagina de ce. Oare asta era latura lui Rosethorn pe care o vedeau Lark şi Briar, când nu mai era nimeni atent?

— De... de unde ştii atâtea despre păsări? bâlbâi ea. Ai... ai ceva magic cu ele?

Rosethorn îşi băgă uşor degetele sub puişor – care scoase un ţipăt strident din cauza invaziei –, apoi îl puse în noul cuib.

— Nu-i strângi *niciodată.* Oasele lor şi chiar şi ciocurile sunt încă foarte fragile.

— Voi ţine minte.

— Nu toată lumea care iubeşte ceva are neapărat o legătură magică, specială cu acel ceva, să ştii, spuse Rosethorn, băgând un deget în lapte. Foarte bine – exact căldura potrivită. Adu trestia curată. Fă ce am făcut eu cu poţiunea. Dă-i doar o picătură sau două o dată.

Cu mâinile tremurânde, Tris puse un capăt al trestiei în lapte, acoperi capătul liber cu un deget şi o ridică. Luând degetul de pe deschizătură, privi cum curse tot laptele. Încercând din nou, îşi ridică degetul repede, apoi închise deschiderea iarăşi. Acum controla cât lichid curgea şi-l putea da ca picături, în loc de şuvoi. Umplând trestia a treia oară, privi încordată la cuib.

Micuţul piuia. Era mai zgomotos? Se rugă la Asaia, zeiţa aerului şi a păsărilor, şi lăsă să cadă două picături în ciocul deschis. Surprins, puişorul închise ciocul şi înghiţi. Îşi săltă capul şi piui pentru mai mult.

— Grădinarii, fermierii învaţă despre păsări, măcar să poată şti care mănâncă recoltele şi care nu. Eu am început cu puişori când eram de vârsta ta, la ferma tatălui meu. Foarte bine, e de-ajuns. Va dormi o perioadă, dar ai face bine să te pregăteşti să încălzeşti o altă serie de lapte, spuse Rosethorn, în timp ce Tris hrănea puiul.

— La fiecare cincisprezece minute? Tris se întrebă cum ar mai fi putut face altceva dacă trebuia să aibă grijă acum de puişor.

— Până va fi mai puternic. Dacă-şi revine, putem ajunge la fiecare jumătate de oră în după-amiaza asta. Dacă *va continua* să progreseze, în aproximativ o zi, poţi aştepta o oră întreagă.

Lui Tris i se puse un nod în gât.

— Cum o să dorm?

— Nătăfleaţă! Aleargă peste tot vrăbiile şi rândunicile noaptea? Puii dorm odată cu soarele. Vino aici. Merse la uşa care dădea în grădină şi-i făcu semn lui Tris să vină. Vezi pasărea aia care stă pe acoperişul fântânii?

Tris văzu un exemplar frumos de culoare neagră şi maronie care îşi zburlea penele de pe bărbie când fluiera zgomotos. Era cam de mărimea mâinii ei, cu picioare galbene şi un cioc care părea ascuţit. Când acesta se întoarse, penele sale luciră în soare şi dezvăluiră o multitudine de picăţele.

— Graurii[1]. Se numesc aşa pentru că arată ca un câmp de stele. Mâncători de insecte – clovni. Imită alte păsări – o mare parte dintre ei strigă ca pescăruşii. Formează stoluri mari pe care le vezi rotindu-se ca un vârtej la sfârşitul zilei. Eu am o slăbiciune pentru grauri.

Graurul de pe fântână spuse „*Gaak*“ şi zbură.

— Haide, spuse Rosethorn. Trebuie să pregătim lucrurile ca să

---

[1] Starling - înseamnă steluţă în lb. engleză. (n. red.)

poţi ţine puiul ăsta la căldură la noapte.
Când părăsi bucătăria sfântului Gorse din Centru, Briar ducea un coş încărcat, precum şi o ruladă de carne care să-l ajute să supravieţuiască minutelor lungi de până la prânz. Dacă Rosethorn nu ar fi vrut să-l înveţe misterele plantelor, ar fi fost foarte fericit să lucreze pentru Gorse – oricât de încinse ar fi fost bucătăriile vara – pentru tot restul vieţii sale.
Când se gândi la alte lucruri – turnul de pe Insula Ascuţiş, pasărea lui Tris –, uită că nu mai trebuia să se ascundă când avea mâncare. Trecuseră abia două luni de când era doar un vagabond mort de foame.
Căutând un colţ întunecat în care să-şi mănânce în siguranţă rulada de carne, găsi o nişă în încăperea rotundă din mijlocul Centrului. Camera era un cerc simplu, întunecat, înfăşurat în jurul unui paravan de lemn, frumos sculptat, care se întindea până prin tavan. Înăuntrul acelui tub de lemn, o scară ducea până la marele ceas din vârful Centrului şi revenea până în camera secretă numită Focul Central, departe sub pământ. Paravanul de lemn îngrădea, de asemenea, şi un lift, nişte rafturi prinse pe nişte cabluri din sfoară, care transportau mesaje de la clarvăzătorii din camerele de ascultat şi de văzut de la nivelele superioare până la acest nivel. Când venise pe aici în drum spre bucătării, doi curieri stăteau pe podea, pregătiţi să ducă orice mesaj venit de la etajele superioare. Acum nu mai erau. Briar se băgă în nişa sa şi muşcă fericit din gustare.
Ceva foşni în scara de lemn. „Şobolani”, gândi el, punând mâna pe un cuţitaş pe care îl avea ascuns în interiorul bluzei. Pe vremuri în Hajra, vechea lui casă, şobolanii ar fi încercat să fure mâncarea dacă el nu dădea dovadă că o putea păstra.
Lemnul pocni. Mecanismele se mişcară, şi Briar auzi huruitul liftului. „Doar nişte mesaje care coboară”, gândi el, înciudat pe nervozitatea sa. De parcă Gorse ar permite şobolanilor să se apropie de bucătăria lui!
Se auzi alt sunet, pe lângă huruit. Briar recunoscu sunetul scos de târşâitul picioarelor goale pe podelele de lemn. Se trase şi mai înapoi în umbră.
Uşa din paravan se deschise uşor. Briar simţi un miros puternic de scorţişoară şi se abţinu să nu strănute. Deşi se îndoia că vreun hoţ ar fi avut neruşinarea să opereze aici în Cercul Spiralat, ştia că hoţii profesionişti foloseau uleiul de

scorţişoară pentru a-i înşela pe magii urmăritori. Era o chestie scumpă. Pe lângă pişcătura piperată a scorţişoarei el simţi şi un alt miros, unul care era îndulcit cu miere şi care avea un efect întârziat: mac.

În urmă cu trei săptămâni, Rosethorn începuse să-l înveţe utilizările magice ale uleiurilor din atelierul ei.

— Dacă vrei să iroseşti uleiul de mac, nu-l folosi ca medicament, spuse ea atunci. Foloseşte-l pentru invizibilitate. Face mai mult bine ca medicament, totuşi.

Luci o lumină argintie. Cineva pluti afară din casa scărilor, închizându-i uşa fără a scoate vreun sunet. Lumina străluci peste toată suprafaţa unei umbre care trecu printre scară şi uşa exterioară. Aceasta trasa forma unui bărbat.

„Bogat”, se gândi el când umbra ieşi din turn. Destul de bogat cât să-şi permită scorţişoară şi uleiuri de mac. Asta dacă nu-i un elev, făcând o razie în proviziile de uleiuri ale maestrului său. Două luni nu erau de-ajuns să-i îndepărteze vechile obiceiuri, dar îl învăţaseră că magii-elevi încercau întotdeauna ceva ce nu ar fi trebuit. Iar Cercul Spiralat avea mai mult decât suficienţi, de toate felurile.

Punându-şi jos coşul, merse la casa scărilor, uitându-se la lift şi la frânghii. Mirosul de scorţişoară era mai puternic aici; găsi urme de ulei pe partea interioară a clanţei şi pe roţile care ridicau şi coborau cutiile de lemn cu mesaje. Clătinând din cap, închise uşa şi-şi luă coşul din colţul în care-l lăsase. „Elevi care se joacă cu magia lor, decise el. Cine altcineva ar încerca vrăji pentru invizibilitate în Centru în miezul zilei?”

Şi cum altfel ar fi putut-o vedea el pe persoana vrăjită, dacă aceasta nu era un elev căruia nu-i ieşise tocmai corect? În Districtul Omului Mort nu văzuse *niciodată* un Lord al Hoţilor cum trecea invizibil printre supuşii lui, trăgând cu urechea la secrete şi la cum urzeau aceştia împotriva lui. Lordul Hoţilor lucrase întotdeauna cu cele mai bune vrăji care puteau fi cumpărate.

Ceasul Centrului bătu ora prânzului. Mai bine să se îndrepte spre casă, pentru ca Tris să-i poată da păsării ei puţină mâncare solidă.

O corabie care se juca de-a v-aţi ascunselea o înnebunea pe Daja. Era acolo în coada ochiului ei de fiecare dată când îşi ridica privirea de la treaba ei, dar, dacă se uita fix spre ea,

vedea numai Marea împietrită, sticloasă şi înceţoşată de căldura zilei. De când Tris trecuse pe acolo în drumul ei spre casă, corabia părea să se plimbe pe acolo, necăjind-o pe Daja să se uite repede şi s-o prindă. Până când ceasul Centrului bătu sfârşitul perioadei de odihnă, avea senzaţia că îşi ridicase privirea tot atât de des pe cât cercetase pământul după mai multe bucăţi de plasă vrăjită.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kirel. Frostpine plecă de lângă ei, căutând mai multă plasă în josul golfuleţului. Tresari de parcă te-ar ciupi purici-de-nisip.

— Am un *azigazi* în coada ochiului, îi spuse ea supărată, ştergându-şi fruntea. E la fel de rău ca şi puricii-de-nisip!

— Hm… ce-ai spus?

— Îmi cer scuze. Nu se putea abţine să nu fie un *kaq* – un non-negustor, ignorant din naştere, deşi adesea uita că era, pentru că-l plăcea foarte mult. *Azigazi.* Este o himeră, o apariţie falsă. Pe mare apar când este caniculă. Negustorii albi spun că le văd în zăpadă şi pe câmpurile de nisip. Vezi lucruri care nu sunt reale.

— Un miraj sau o himeră. *Azigazi.* Digeră cuvântul cu gura, de parcă l-ar fi putut gusta. Poate fi o chestie a magilor? Îi aduse sticla cu apă.

Daja bău cu recunoştinţă.

— Mulţumesc. Nu ştiu. Sunt multe lucruri care ţin de magi, despre care nu am auzit niciodată.

— Unde o vezi?

Ea arătă spre largul mării.

— Cred că este o corabie acolo, o simplă felucă…

— „O simplă“ ce?

Săracul Kirel era un om al uscatului.

— O felucă. O corabie mică de pescuit cu vele latine, triunghiulare. Sunt o grămadă în port – cele mai obişnuite corăbii, folosite pentru pescuit sau pentru servicii de curierat sau pentru încărcături mici de marfă. Dar de fiecare dată când mă uit în fix în direcţia felucii *ăsteia* nu văd nimic.

— Eşti sigură că, în primul rând, o vezi? Acesta îşi umbri ochii, cercetând apa dintre insulele din Summersea şi dealurile Peninsulei Emel.

— Este destul de clară, aşa că ştiu ce fel de corabie este, îi aminti ea.

— Of! Un moment, Kirel se uită în largul mării, gândindu-se. Deodată, se uită în jur după profesorul lor. Frostpine!

Bărbatul făcu semn cu mâna şi veni încet înapoi spre ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Am văzut o *azigazi* toată ziua, explică Daja, sau cel puţin nu *cred* că-i reală. Este o simplă felucă, la urma urmelor, nu ar fi niciun motiv să *nu* văd una dacă ar fi existat cu adevărat. Sunt corăbii obişnuite în apele astea. Dar de fiecare dată când mă uit direct la ea, dispare.

Ochii negri ai lui Frostpine scânteiară.

— Simte-o, la fel cum simţi plasa de metal.

Îndreaptă-ţi magia spre mare. Dacă este o corabie adevărată, are metal în ea.

Ea încercă. Închizând ochii, ascultă şi mirosi. Tot ce-i veni în minte fuseră apa mării şi lucruri neliniştite, nesigure, gata să-i prindă pe cei lipsiţi de precauţie.

— Este doar *apă*, îi spuse ea lui Frostpine, aproape pe un ton plângăreţ. Ştia că vorbise ca un copil, dar sincer, la ce se aştepta? Marea era mare, nu metal!

— Of, mormăi el, eşti dificilă! Stând în spatele ei, se întinse şi-i strânse mâinile în ale sale. Îţi aminteşti cum Sandry a reuşit să ţeasă o aţă magică din sufletul tău? Ei bine, aruncă-mi şi mie una.

Ea încercă să găsească firul, dar atingerea lui îi distrăgea atenţia. Era uşor să-i ofere un şnur lui Sandry, care era darnică şi delicată, ca o pânză bine ţesută. Frostpine, pe de altă parte, era metal din cap până-n picioare. Metalul lui răsuna în locul în care îl atingea pe al ei sau zăngănea. „Nu şnur, atunci, ci sârmă”, gândi ea. Trăgând adânc aer în piept, căutând în interiorul ei, scoase o sârmă sclipitoare şi i-o transmise.

— Destul de bine, spuse el. Ea îi simţi puterea cum i se încovoie şi ţâşni. El îi trase după sine magia înainte, combinată cu a lui. Acum ea simţi metalul trecând pe sub şi alături de ea, în timp ce puterile lor zburau spre exterior: bucăţi de lanţ, un cufăr prins cu metal, o ancoră lepădată, toate ruginind pe fundul oceanului. Încetiniră; Frostpine ţâşni din nou. Puterea lor se extinse şi mai departe…

Trebuia să fie o corabie. Ce altceva avea cuie şi benzi de metal în acel fel, de parcă ar fi văzut un vas dezgolit de lemnul său? Cutremurându-se, înţelese că vedea şi arme: câteva săbii

şi cuţite, pe care nicio corabie nevinovată n-ar fi trebuit să le care, şi grămezi de capete din metal pentru săgeţi.

Expirând aerul din propriii plămâni, Frostpine fugi înapoi la coastă, luând-o uşor pe Daja după el. Când deschise ochii, fata se clătină.

Frostpine o prinse.

— Voi doi încărcaţi bucăţile de plasă pe care le-am găsit şi aduceţi-le înăuntrul zidurilor! îi ordonă el lui Kirel. Nu pierdeţi vremea. Eu le spun să închidă porţile.

Daja prinse braţul lui Frostpine înainte ca el să plece.

— Este doar o corabie…

El o bătu uşor pe obraz.

— Dacă treaba ei ar fi fost cinstită, nu ar fi ascunsă, nu? Aia e o navă de observare a piraţilor sau eu sunt o dansatoare. Ajută-l pe Kirel şi intră cu el.

— Chiar dacă e un observator, flota principală a piraţilor nu este prin apropiere, fără îndoială? Ridicând un morman de bucăţi de plasă, le încărcă într-unul dintre coşurile catârului.

— Nu încă, răspunse Kirel, umplând celălalt coş. Ar putea să aştepte întunericul.

— De când simţi *azigazi* ăsta? întrebă Frostpine.

— De… nu ştiu, spuse Daja, speriată cu adevărat. Poveştile cu piraţi îi provocaseră coşmaruri încă de când era un copilaş, prea mică pentru a naviga cu corăbiile familiei. Cu cel puţin o oră înaintea prânzului.

— Pun pariu că nu ştiu că i-am văzut. Nu fi aşa speriată, spuse Frostpine cu un zâmbet. Ne-ai dat un avertisment, atâta tot. Iar data viitoare, acordă mai multă importanţă *azigazilor* tăi.

05

După ce luară prânzul, Rosethorn îi dădu lui Briar de lucru în casă: să umple sticle mici cu diferite siropuri şi săculeţi de muselină cu diferite amestecuri de ierburi uscate. Când băiatul plecă la treabă, Rosethorn îi arătă lui Tris cum să facă o pastă din carne de vită tocată bine şi gălbenuşuri de ouă fierte tari pe care Briar le adusese de la bucătării. Rulând pasta în biluţe, Tris i le dădu puiului să le mănânce de pe vârful unei bucăţele subţiri de lemn. Pasărea trebuia să le primească pe acestea şi câteva picături de apă, alternativ cu amestecul de lapte cu miere. Sfânta o mai ajută pe Tris să facă un arzător special – o cutie de

metal care conţinea o lumânare – pentru a încălzi cantităţi mici de lapte de capră şi miere atunci când avea nevoie.

Odată ce perioada de odihnă se termină, Rosethorn decise că puişorul putea fi hrănit la fiecare jumătate de oră, în loc de odată la cincisprezece minute. Umplând coşurile cu sticlele şi săculeţii pe care îi umpluse Briar, îi spuse băiatului să pregătească un coş de un buşel[2] din fâşii de scoarţă de răchită pentru ceai şi plecă.

După ce Rosethorn plecă, Tris merse la etaj să ia nişte cărţi pe care trebuia să le citească. Îşi legă părul sub un batic, îşi lepădă pantofii şi ciorapii şi se întoarse în atelier, pregătită pentru o după-amiază lungă. Rosethorn o instalase în faţa unei ferestre care-i oferea o privelişte către ceasul Centrului. Briar, rupând scoarţa în bucăţi mici, era destul de aproape cât să-i ţină companie lui Tris fără să o sufoce. Ea se simţea relaxată pentru prima oară în ultimele ore.

— Nu-i rea, nu-i aşa? întrebă Briar după ce Stătură tăcuţi o perioadă. Adică, nu-i drăguţă, ca Lark, dar are partea ei bună.

— Cred că eşti singura persoană din întreg Cercul Spiralat care ar spune aşa ceva, remarcă Tris somnoroasă. Dându-şi jos ochelarii, îşi sprijini bărbia în mâini, privind pierdută pe fereastră, prin ochii pe jumătate deschişi. Era relaxant să nu aibă lumina strălucindu-i în colţul ochilor.

Oare Niko vedea aşa tot timpul? Nu-i oboseau ochii? Era magie *peste tot* prin Cercul Spiralat, descoperise ea: în poarta sudică unde săgeta zidul gros de doi metri şi jumătate, în pietrele din drumul spiralat din comunitatea templului, în ferestre şi-n uşi. Strălucea pe toată lungimea Centrului şi din templele Apei şi Focului şi strălucea şi din magii şi elevii lor pe lângă care trecuse. Cel mai interesant lucru, din punctul ei de vedere, era că licărea peste tot prin Disciplină şi strălucea în atelierul ăsta. Se întreba ce ar fi putut vedea în atelierul lui Lark. În tot acest timp, ea nu se gândi că Lark şi Rosethorn sunt la fel de puternice precum Niko, un recunoscut mare mag. Presupuse că magiile lor erau mai mici, pentru că erau concentrate asupra unor lucruri atât de obişnuite.

Poate că trebuia să se mai gândească o dată la asta.

Piuituri slabe veniră dinspre cuib. Aruncând o privire la ceas,

[2] Unitate de măsură englezească pentru volum, egală cu 36 de litri (n. tr.)

fata îşi dădu seama că era vremea să-şi hrănească pasărea. Îşi puse ochelarii pe nas şi dădu învelitoarea la o parte.

— Ce ciripit urât, remarcă Briar, uitându-se peste umărul ei cum picura lichidul în ciocul căscat. Ce-s chestiile alea ţepoase?

— Rosethorn a spus că-s puf. Odată ce va putea zbura – odată ce-i cresc pene adevărate –, va creşte destul de repede. Întorcându-se pentru a găsi-o pânză udă să şteargă laptele vărsat, fu trăsnită de o izbucnire de lumină argintie care pâlpâi dintr-o carte mare, legată în piele. Tris tresări, acoperindu-şi ochii.

Nişte mâini o puseră pe un scaun.

— Fii atentă – aproape ai căzut. Ce-ai păţit? Ai tresărit încontinuu.

Tris suspină. Găsindu-şi pânza, îşi şterse mizeria şi-şi acoperi şarja.

— Niko mi-a făcut o chestie la ochelari, îi spuse ea şi-i explică noua ei abilitate de a vedea magia. Durează până te obişnuieşti cu ea. Cred c-o să mă obişnuiesc până la urmă. Niko nu tresare tot timpul.

— Deci, dacă vezi asta – lumina –, este magie?

— În mare e ca şi cum ar fi o velă de argint peste lucruri sau e ca şi cum ar avea însemnări de argint pe ele. Apoi mai sunt şi cele care strălucesc ca nişte lămpi. Lămpi *mari.* Cum este Centrul – şi nu doar în dreptul camerelor pentru văzut şi auzit. Întregul turn, de la ceas până la bucătării.

— Şi toată lumina aia e magie.

— Aşa mi-a zis Niko.

Briar se gândi la asta, bătând uşor cu o trestie pe tejghea.

— O să-mi trezeşti pasărea. Tris îi luă trestia.

— Am auzit ce ai auzit şi tu aseară, remarcă Briar brusc.

— Da. Ea îşi ridică privirea spre el. Briar se încruntă, neplăcându-i direcţia în care îl duceau gândurile sale.

— Deci, poate, din cauză că Maiestatea Sa ne-a ţesut împreună, culegem magiile fiecăruia. Şi nu trebuie să fim întotdeauna aproape unii de ceilalţi pentru ca ea să se împrăştie.

— Poate. Tris înţelese unde voia el să ajungă. Şi tu vezi lumini? Şi crezi că este o încrucişare cu magia mea?

— Văd scântei prin toată casa şi unele pe drumul de întoarcere de la Centru, explică el. Nu puternice cum sunt

pentru tine, dar… ezită, scărpinându-se în cap.

— O să mă faci să aştept toată *ziua?* întrebă Tris. Am de citit.

Briar ridică din umeri şi-i spuse despre arătarea din casa scărilor din Centru.

— M-am gândit că-i doar un elev, încercând o vrajă nouă. Aş vrea să mă joc cu o vrajă de invizibilitate, dacă aş avea una.

Zâmbetul lui Tris fu doar puţin crud.

— Nici măcar *tu* nu ai putea mânca *toată* mâncarea pe care a-i fura-o de la Gorse cu o vrajă ca asta.

— Nu cred c-aş reuşi. Gorse ştie când este *oricine* în bucătăria aia, oricâtă agitaţie ar fi acolo. Oricum, ar merita o încercare. A fost doar ciudat să văd pe cineva folosind genul ăsta de vrajă. Cel puţin acum ştiu ce-am văzut, spuse el după o clipă.

— Iartă-mă, răspunse Tris. De unde era să ştiu că vraja lui Niko e molipsitoare? Ascultă – vrei să exersezi cititul în timp ce mărunţeşti scoarţa? Ea începuse să-l înveţe a citi cu câteva zile înainte şi fu surprinsă să afle cât de mult îi plăcea să facă asta.

Reacţia lui Briar fu una mulţumitoare pentru vanitatea ei. Îşi trase repede scaunul şi scoarţa de răchită lângă ea, apoi aduse o tăbliţă mare şi o bucată de cretă.

— Prima literă, spuse el, cocoţându-se pe scaunul lui.

Ea scrise litera A pe tăbliţă.

— A. Aer, atottămăduitor, Astrel, anin, animal. Urmat de B.

Tris scrise cu creta pe tăbliţă.

El zâmbi.

— Briar! Şi, de asemenea, bucată, boabă, balsam, busuioc. Următoarea literă este C…

— Sandry. O ceaşcă îi atinse buzele; bău, simţind gust de apă cu coajă de lămâie. Inspirând, încercă să-şi alunge tiparul vrăjii, simţindu-se ameţită. Ea şi Lark mâncaseră de prânz şi se întorseseră imediat la treabă.

Ceaşca fu din nou dusă la buzele ei. De această dată, o luă în mâini şi bău apa cu sorbituri dese.

Când o goli, o puse pe masă printre valuri de pânză subţire făcută teanc.

Uitându-se la munca ei, Sandry se încruntă. Înţelegea la ce se referea Lark când vorbea despre genul ăsta de ţesut. Era prea lăbărţat în unele locuri şi prea strâns în altele. Erau goluri. Îşi înfipse degetele prin două dintre ele şi suspină.

— Nu va conta la bandaje. Lark stătea lângă fată. Ea fusese cea care o trezise pe Sandry din transa ei de ţesut. Este întotdeauna un strat deasupra sau dedesubt care să acopere scăpările. Totuşi, ai nevoie să te odihneşti acum. Îi sperii pe ajutătorii noştri. Sandry se uită în jur, dar novicii lipseau. Tocmai au plecat cu o încărcătură la magazii.

Ochii albaştri ai lui Sandry îi întâlniră pe cei căprui, zâmbitori ai lui Lark.

— Îi *sperii?* şopti ea, cu vocea slăbită.

— Puţin. Nu e chiar atât de important, novicii au întotdeauna nevoie de susţinere înainte să-şi depună jurămintele. Trebuie să se obişnuiască până la urmă cu o activitate solicitantă din când în când. Iar *tu* ai musafiri. Arătă cu degetul spre uşa deschisă.

Un bărbat de vârstă mijlocie, într-o tunică maro întunecată şi pantaloni stătea acolo, dându-şi jos mănuşile de călărit. Soarele strălucea pe capul lui ras, ascunzându-i parţial faţa cărnoasă în umbră. Ochii săi căprui erau adânciţi deasupra unui nas acvilin şi a unei guri mari şi ferme. Lat în umeri, vânjos, îşi purta forţa ca pe o mantie. Întâlnind ochii lui Sandry, intră în cameră şi zâmbi. Umbra dispăru; dintr-o arătare puternică şi ameninţătoare, se transformă într-un bărbat plăcut.

Aproape se împiedică – oare de cât timp lucra? —, apoi Sandry făcu o reverenţă şi-i întoarse zâmbetul.

— Unchiule, îmi cer scuze! îl salută ea pe ducele Vedris, conducătorul Emelanului. Nu ştiam că sunteţi aici.

Bărbatul merse spre ea şi se sărutară pe obraji.

— Doar o scurtă vizită, ca să mă întâlnesc cu Onorata Moonstream, să discutăm în legătură cu turnurile care au explodat. Vocea sa era delicată şi elegantă, genul de voce pe care oamenii vor mereu s-o audă. Unchiul Vedris se uită spre grămezile de in.

Ai fost foarte ocupată.

— O ajut pe Lark. Îi oferi acestuia un scaun. Putem bea ceai sau suc de fructe, dacă aţi dori.

Zâmbind, bărbatul clătină din cap.

— Sunt plin de ceai de la Centru. Oricum, nu pot sta decât puţin, trebuie să mă întorc acasă înainte să se lase întunericul. Sfântă, te rog, ia loc, îi spuse el lui Lark.

— De fapt, o să vă las pe dumneavoastră şi pe Sandry singuri să vorbiţi, spuse Lark, îndreptându-se spre uşă. Sper că nu vă

deranjează.

Ducele aprobă. Lark făcu o plecăciune – sfintelor nu li se pretindea să îngenuncheze sau să facă reverenţe în faţa nobililor – şi ieşi.

Vedris se întinse şi trase uşor de una dintre cozile lui Sandry, necăjind-o.

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit după experienţa *ta* din timpul cutremurului. Din ce mi-aţi scris tu şi Niko, a fost destul de dramatic.

— A fost destul de dramatic, cred. Sandry ridică din umeri. Sunt norocoasă că prietenii mei au fost cu mine.

— Aşa cum ei au fost norocoşi că tu ai fost acolo, sublinie ducele. Şi ce fel de treabă e asta pe care o faci?

Ea îi explică, arătându-i rolele de pânză terminate care aşteptau să fie transportate în magazii. Grămada verticală care încă se afla în atelier o înfiora – şi ştia că fusese luată şi mai multă din magazie. Puţin copleşită, se uită la degetele ei. Era atât de *uşor.* Nu părea în regulă: având în vedere că era începătoare, nu ar fi trebuit să fie mai greu, să-i ordoni aţei să se ţeasă singură? aruncă o privire fugară la treaba făcută de Lark. Chiar şi făcută aşa, pânza lui Lark era mai compactă şi de calitate.

— Ce întorsături ciudate ia viaţa, murmură ducele, mângâindu-şi capul, în timp ce examina bandajele făcute de Sandry. Nepotul meu şi soţia sa erau drăguţi, dar nu pot nega faptul că erau complet inutili. Ridică o mână pentru a o împiedica să protesteze. Draga mea, ei au trăit pentru propria lor bunăstare, nefăcând nimic pentru a-i ajuta pe cei a căror muncă le oferea banii cu care reuşeau asta. *Tu,* pe de altă parte, am o presimţire că vei realiza destule lucruri în viaţa ta pentru a compensa vidul din a lor.

Ea fu de acord – asta era partea cea mai rea. Doar că nu se putea hotărî să spună la fel de multe şi cu voce tare.

— Nu sunteţi prea dur cu ei?

— Bineînţeles că sunt, răspunse el, cu ochii săi căprui strălucind veselie. Sunt un vânător rău şi bătrân de piraţi al cărui scop în viaţă este să fie dur cu ceilalţi. Îşi ciupi rădăcina nasului şi oftă. Devin prea bătrân pentru asta, Sandrilene.

Ea îl privi mirată. De când era mică, îl văzuse pe unchiul preferat al tatălui ei ca pe un om de marmură, care nu

îmbătrânea şi nu obosea niciodată. Era tulburător pentru ea să-l vadă recunoscându-şi oboseala.

— Este totul în regulă? În afara refacerii lucrurilor în urma cutremurului?

— Avem mai mulţi piraţi prin preajmă decât de obicei. Aş fi crezut că ţipetele comercianţilor s-ar putea auzi până aici.

Ea zâmbi şi fu bucuroasă să vadă că el îi întoarse zâmbetul.

— Au motiv să ţipe?

— Doar dacă aud aceleaşi veşti pe care le aud eu. Cel mai temut dintre corsarii din Insulele înfruntării, Pauha – ea îşi spune *Regina* Pauha i-a convins pe nişte căpitani mai slabi să navigheze sub comanda ei. Asta e destul de rău – aşa poate strânge o flotă considerabilă. Şi mai rău, fratele ei, Enahar, i s-a alăturat. El este un mag, absolvent al universităţii la care a studiat Niko. Enahar ar putea complica lucrurile, dacă Pauha îşi întoarce privirea asupra noastră.

— Are de gând să facă asta? Gândul la o flotă a piraţilor – nu doar o mână de corăbii – cu un mag foarte priceput alături îi făcea pielea ca de găină.

— Sper că nu. Vedris se ridică în picioare şi se întinse. Sandry se ridică şi ea. Fac tot ce-mi stă în putinţă să-i determin să meargă în altă parte. Cea mai mare parte a flotei Emelanului este pe mare, apărând coasta. Bărbatul o îmbrăţişă cu drag. Nu că *tu* ar trebui să să-ţi faci griji de vreun fel. Cercul Spiralat are propria sa metodă de a scăpa de musafirii nepoftiţi – nimeni n-a mai trecut de zidurile acestea de patru sute de ani.

— Şi Summersea? întrebă ea, conducându-l la uşă. Afară, o companie călare din Garda Ducelui aştepta la umbra unor copaci.

Ochii lui scânteiară cu răceală.

— Ar face mai bine să înghită creasta unui porc spinos. Din această cauză portul nostru este cel mai popular din întreaga Mare Împietrită – este cel mai sigur dintre toate. Vedris o sărută pe obraji. Rămâi cu bine, Sandrilene! Imediat ce se calmează lucrurile, o să vă aducem pe tine şi pe prietenii tăi la citadela ducelui şi îi poţi însoţi prin incintă.

Ea îl prinse de mânecă atunci când un gardian tânăr îi aduse calul.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, unchiule. Lăsaţi-i pe comercianţi să ţipe în curte de unde nu-i puteţi auzi. Exerciţiul îi

va ţine tineri.

Bărbatul îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă.

— *Asta-i* nepoata mea preferată.

Gardienii zâmbiră, iar ducele se săltă în şa. Apoi o salută şi îşi conduse însoţitorii în sus pe drumul spiralat. Sandry făcu semn cu mâna tot timpul cât îl putu zări.

— Sunt impresionată, spuse Lark încet. Venise să pună o mână încurajatoare pe umerii lui Sandry. Se aude că nu îi plac foarte mulţi oameni şi pot vedea că pe tine te iubeşte.

— Lucrează atât de mult, şopti Sandry. Mă întreb dacă ei îl apreciază. Suspină şi se uită la chipul blând al lui Lark. Şi *noi* ne întoarcem la treabă?

— Încă puţin, răspunse sfânta. O să ne oprim la ora mesei. Nu resimţi efectele consumării cantităţii mari de magie, dar le vei simţi mâine.

Cinci minute mai târziu, când erau gata să-şi reia ţesutul, un novice cu respiraţia îngreunată aproape căzu în pragul uşii lor.

— Scuzaţi-mă, spuse el cu răsuflarea întretăiată, dar a trecut cumva ducele Vedris pe aici? Moonstream îl vrea înapoi imediat.

Lark se încruntă.

— A plecat. S-ar putea să fi ieşit deja pe la poarta nordică.

— Of, la naiba! se plânse mesagerul. Apoi o luă la fugă.

Sandry se juca neliniştită cu mosoarele ei cu aţă de in.

— Poate nu-i nimic, spuse Lark. Dacă sunt veşti proaste, o să aflăm destul de repede.

Avea dreptate. Inspirând adânc, Sandry se cufundă în magia ei, şi ţesutul continuă.

Până la cină, Sandry şi Tris erau somnoroase, extenuate. Briar se concentra asupra mâncatului, repetând tăcut literele pe care le învăţase de la Tris. Daja era agitată, gândindu-se la acea corabie ascunsă şi la ce putea însemna acest lucru. Clanul ei pierduse mulţi oameni şi multe corăbii din cauza piraţilor. Lark, Niko şi Rosethorn, împreună la cină pentru prima dată de la cutremur, discutau bârfa pe care o prinse Rosethorn când lucra la Templul Apei.

— Niko, vraja asta îmi dă dureri de cap, se plânse Tris când adulţii tăcură. Trebuie să văd magie *tot* timpul? *Ţie* nu-ţi dă dureri de cap?

O clipă Niko îşi fixă privirea asupra ei şi rămase aşa. Vederea

lui Tris se dublă, apoi se triplă, în timp ce profesorul ei strălucea, apoi urmă o explozie de lumină.

— Au! ţipă ea, eliberându-se pentru a-şi putea acoperi privirea cu braţul. Opreşte-te! Asta-i mai rău decât licărirea!

— *Asta* văd eu, o lămuri el, netezindu-şi mustaţa aşa cum făcea el de obicei când gândea. Te adaptezi la vrajă destul de bine. Nu mai e doar în colţul privirii, nu? Începi să vezi magie când te uiţi direct la ea.

— Aproape m-ai *orbit,* bombăni ea, frecându-şi ochii cu pumnii.

— Dacă nu-ţi place, modifică vraja. Încearcă să schimbi intensitatea a ceea ce vezi. Diminuează strălucirea magiei. Colţurile ochilor săi se încreţiră într-un zâmbet nedesluşit.

— Dar nu ştiu ce mi-ai făcut la ochelari, spuse ea. Trebuie să ştiu ce ai făcut tu să păcăleşti vraja.

— Examineaz-o cu magie. Trebuie să înveţi cum să analizezi vrăjile pe care le aruncă alţii în orice fel – gândeşte-te la asta ca la un exerciţiu necesar.

— Ceva în ochii tăi luceşte? întrebă Daja.

— În colţuri, spuse Briar, ducând la gură o lingură plină cu orez. Ca nişte fantome, numai că atunci…

— Sau *azigazi,* murmură Daja. Când se uitară cu toţii la ea, nu le spuse ce însemna cuvântul, ci ce văzuse în acea după-amiază.

— Cercetează zona, spuse Rosethorn cu ură, când termină Daja. Hoţi, paraziţi.

— Măcar vom fi în siguranţă, răspunse Lark. Mai bine şi-ar toci dinţii pe noi sau pe Summersea – din nou – decât să meargă după un sat care încă se chinuieşte să-şi revină după cutremur.

— Ducele a pus patrule peste tot de-a lungul coastei, sublinie Sandry. Asta o să-l alunge pe oricare pirat.

Sfintele, Sandry şi Tris îşi făcură pe piepturi cercul zeilor pentru a alunga primejdia. Daja îşi puse un pumn peste celălalt ca şi cum s-ar fi căţărat pe o frânghie, modul în care se cerea ajutor unui zeu negustor. Briar, pe cale să scuipe pe podea pentru a-i alunga pe mâncătorii de noroc, văzu privirea lui Rosethorn fixată asupra lui şi-şi drese glasul.

Erau gata să se ridice de la masă când Micul Urs începu să latre. Cineva bătu în rama uşii când căţelul fugi înainte pentru a-l identifica.

Rosethorn îşi miji ochii, încercând să vadă faţa musafirului prin uşa deschisă. Din pricina luminii care abia începea să pălească, el era doar o umbră.

— Nu-i Frostpine – prea scund, mormăi ea şi se ridică pentru a-l întâmpina pe străin. Briar îl prinse pe Micul Urs, care era câteodată prea debordant în entuziasmul lui.

— Îmi cer scuze, mi s-a spus că l-aş putea găsi aici pe magul Niklaren Goldeye? Vocea tânără şi politicoasă aparţinea unui bărbat. Tris se încruntă; suna familiar.

— L-ai găsit, spuse Rosethorn, conducându-l pe nou-venit prin camera principală. Ai vrea ceva de băut? Noi tocmai terminam cina.

— Nu, mulţumesc, spuse el cu un zâmbet firav. Am mâncat în sala de mese.

Pe măsură ce vizitatorul se apropia, puteau vedea că acesta era un bărbat tânăr, chipeş, cu un păr şaten ciufulit şi nişte ochi vii şi zâmbitori de aceeaşi culoare. Nasul său era lung şi arcuit, iar gura şi bărbia erau bine definite. Era îmbrăcat în stilul preferat de Niko, deşi Sandry putu observa că acest bărbat era mai interesat de modă. Bluza lui roşie brodată cu alb în jurul gâtului şi în faţă; roba de culoare gri-deschis avea nişte mâneci foarte largi. Broderiile lui Niko, atunci când le purta, erau de obicei de aceeaşi culoare cu a materialului din care erau cusute, în timp ce mânecile robei lui ajungeau doar până la cot, un stil vestimentar popular vechi de zece ani. Pantalonii largi ai tânărului erau de un gri puţin mai închis decât cel al robei, cu o fâşie de satin de-a lungul cusăturii exterioare a piciorului. Purta cizme înalte peste gambă, cu un model de oglinzi mici fixate pe căpute şi un cercel rotund din aur într-o ureche.

— Maestre Goldeye? îl întrebă el pe Niko. Eu vin din Lightsbridge. Adelghani Smokewind m-a rugat să vă aduc această scrisoare. Îi întinse lui Niko un document împăturit şi sigilat. Briar îl eliberă pe Micul Urs, acum că era mai calm. Căţelul ar fi sărit să-l lovească pe vizitator cu labele în piept, în schimb, bărbatul se lăsă pe vine şi transformă câinele în prietenul său nemişcat, scărpinându-l pe crupă.

— Smokewind? întrebă Niko, rupând sigiliul de pe document. Ce face? îl mai chinuie artrita?

Vizitatorul avea un zâmbet larg pe faţă.

— Îl face să se închine în zilele umede. Le spune studenţilor

că, dacă el suferă, şi ei trebuie să sufere împreună cu el.

Niko zâmbi.

— Smokewind a ştiut întotdeauna cum să-şi împărtăşească stările.

— Haide să strângem, îi şopti Lark Dajei. Aceasta se uită la Tris şi se încruntă.

Tris se holba la nou-venit de parcă ar fi avut două capete. Faţa ei se albise şi se subţiase; ochii ei erau uriaşi în spatele ochelarilor.

— Vă… vărule Aymery? şopti ea.

Tânărul se uită la ea.

— Da, Aymery este numele meu. Adăugă pentru adulţi, eu sunt Aymery Glassfire, trebuia să zic înainte – Glassfire este numele meu de mag. Dar tu, fetiţo… tăcu şi clipi de câteva ori. Într-un târziu, îşi drese glasul şi spuse: E fiica Darrei şi a lui Valden, nu? Cea… cea căreia îi place să citească? Treze… Troi… Trisana, asta e.

Ea privi în jos, îmbujorându-se.

— Da.

Acum el se încruntă, confuz.

— Ultima oară când am fost în Ninver… acum cât timp?

— Doi ani, şopti ea.

— Aşa e. Şi te trimiseseră să stai cu unchiul Murris şi mătuşa Emmine. Nimeni nu mi-a zis de ce.

Tris încuviinţă din cap.

Aymery îşi mută privirea de la ea la Niko.

— Eu… eu nu ştiu ce să zic. Era o lumină ciudată în ochii lui. Nu m-am gândit că aş putea găsi rude aici. Eu doar i-am promis lui Smokewind că vă voi da scrisoarea, dacă tot veneam la Cercul Spiralat.

Lark se ridică în picioare şi-i făcu semn să vină la scaunul ei.

— Ia loc, te rog. Cred că trebuie să stai ceva timp, nu? Eu sunt sfânta Lark, apropo.

Prezentările fuseră făcute. Tris, conştientă că toată lumea se uita acum la ea, se ridică şi începu să strângă farfuriile.

— Ar trebui să te bucuri să vezi rude, murmură Daja. Aceasta turnă apă fierbinte în albia pe care o foloseau pentru spălatul vaselor. Nu *pari* fericită.

— M-au alungat, răspunse Tris uşor, lăsând nişte farfurii să alunece în albie.

— A avut şi el un rol în asta? şopti Sandry, luând oala cu apă fierbinte de la Daja. Fata căscă şi aproape vărsă conţinutul oalei pe picioarele negustoresei.

— Nu, el…

Tris îşi întoarse privirea la masă.

— Aveam nevoie să folosesc bibliotecile de aici pentru cercetările mele. Aproape am terminat cu legitimaţia de măiestrie, le spunea Aymery sfintelor şi lui Niko.

— El a plecat înainte ca ei să mă alunge pentru totdeauna, spuse Tris încet, aducându-şi aminte. Acelaşi nemernic gras care m-a testat pe mine pentru magie…

— Cel care a zis că nu ai niciun pic? întrebă Briar, luând un prosop pentru a putea şterge farfuriile uscate.

— El. L-a testat pe Aymery şi a zis că ar trebui să meargă la Lightsbridge. De obicei, Aymery venea în vizită în timpul vacanţei de iarnă. Şi în cele de vară, o perioadă. Ultima oară când a mai fost acasă a fost acum doi ani.

— Se îmbracă precum un Bogătaş, remarcă Briar. Îmi place licărirea lui. O smucitură a lobului urechii cu degetele le spuse fetelor că se referea la cercelul lui Aymery.

Tris îşi întoarse capul într-o parte – încă era cea mai bună metodă de a căuta magia, în colţul ochilor ei. Ea nu observă că şi prietenii ei făceau acelaşi lucru. Era magie în Aymery – cu siguranţă –, o aură şi o strălucire a unei lumini palide se împreunau în jurul sufletului lui, precum şi un punct strălucitor de pe cercelul lui. Magia lui Aymery era o lucire palidă a lunii, aproape ştearsă de sorii care străluceau în Lark, Rosethorn şi Niko.

„Oare *ea* lucea?”, se întrebă fata, întorcându-şi privirea îşi examină prietenii. „Dar *ei?”,* i se păru că vede ceva în ei, dar acest ceva se deplasă şi se ascunse când ea încercă să-l fixeze într-un punct.

— Tris, spuse Rosethorn. Îi făcu semn spre atelierul ei: puişorul striga. Asta ar trebui să fie ultima hrănire pe ziua de azi.

În grabă, Tris turnă ultima porţie de lapte de capră într-o ceaşcă şi o duse în atelier. Odată ce fu în siguranţă în tigaia mică, îl puse la încălzit. Puişorul ei piuia mai tare decât de dimineaţă. Ăsta *trebuia* să fie un lucru bun, se gândi ea, deşi pe moment doar o enerva. Parcă dura o veşnicie până se încălzea

laptele şi ea aproape uită de miere. Fugind la masa la care luaseră cina, luă castronul şi îl aduse înapoi, pentru a adăuga uşor o linguriţă în lichidul care se încălzea.

În sfârşit, era cald. Luă tigaia de pe foc, băşicându-şi degetele, apoi aruncă în el paiul şi astupă capătul uscat cu degetul. Dând uşor la o parte batista care adăpostea puiul, putu vedea că el voia să fie hrănit chiar acum. Atentă, ea picură lapte în ciocul căscat, până când acesta se sătură. Uitându-se în sus la Tris, râgâi, apoi se aşeză să doarmă.

— Faci foarte bine asta.

Ea tresări, aruncându-şi o picătură de lapte pe obraz. Tamponând-o de pe faţă cu o bucată de vată, se uită la vărul ei. Acesta se sprijinea de tejghea, cu ochii săi negri serioşi. Avea aproape douăzeci şi doi de ani, îşi aminti ea, unul dintre cei trei băieţi şi două fete din familia unchiului ei. El era lumina ochilor lor, viitorul mag care avea să-i îmbogăţească.

— Am exersat toată ziua. Acoperi cuibul cu grijă şi stinse lumânarea care-i servea de foc pentru încălzit. Uşurată, văzu că soarele coborâse în sfârşit sub vârful zidului exterior.

— De ce nu eşti în Ninver? întrebă el. Tot ce a vrut Maestrul Goldeye să-mi spună este că eşti eleva lui. Sunt invidios, să ştii. Niklaren Goldeye este în Consiliul Magilor în Lightsbridge. Este faimos.

— Ai putea să te opreşti din vorbit destul cât să poată o persoană să-ţi răspundă la întrebări? întrebă ea.

Băiatul zâmbi, dar era ceva agitat în ochii lui.

— Scuze. Cred că sunt entuziasmat, să-l întâlnesc şi… şi să te găsesc pe tine, bineînţeles. De ce eşti aici?

— Nu m-au vrut, spuse ea sec. M-au dat la Templul Cercului Frânt, iar Cercul Frânt m-a trimis aici. Nu am ştiut decât după ce am ajuns aici de câteva săptămâni că cei de la Cercul Frânt m-au trimis aici pentru că aveam magie.

— Vrei să spui că văzătorul de magie nu a găsit-o? Aymery nu se uita la ea; în schimb, desena cercuri invizibile pe tejghea. A văzut-o în *mine.*

— Nu şi-n mine, spuse ea, începând să se înfurie. Familia, Cercul Frânt credeau că sunt posedată sau bântuită, sau că nu-s nici măcar om. Ei… snopi de ierburi care se uscau deasupra capului ei foşniră. Frunzele de pe podea fuseră măturate, scuturate de vântul care se înteţea.

Tris îl privi pe vărul ei. Acum că se gândea mai bine, Aymery – ai cărui ochi păreau că zâmbesc întotdeauna doar persoanei la care se uitau, chiar şi când acea persoană fusese *ea* Aymery fusese întotdeauna prietenos. Nu-i făcuse niciodată vreun rău. Tris oftă şi simţi cum furia care-i crescuse în gât păleşte. Frunzele căzură înapoi pe podea. Ierburile se liniştiră, izul lor alunecând prin cameră.

— Niko spune că magia mea e… ciudată. Este legată de vreme. Eu însămi n-o înţeleg.

Aymery clătină din cap.

— Ne-au *spus* nouă că un mag nu termină niciodată de învăţat lucruri noi. O, Trisana…

— Tris, spuse ea. Numai verişoara Uraelle îmi spunea pe numele întreg.

— Tris. Am primit o scrisoare de la mama mea… mă aştepta aici când am ajuns. Spune că unchiul Valden este bolnav, probabil pe moarte. Cred că ar trebui să mergi acasă cât mai curând.

Ea se uită chiorâş la el. Cum trebuia oare ea să se simtă în legătură cu o veste ca asta?

— Dacă tatăl meu mă vrea, va trimite după mine, rosti ea scurt. Ierburile foşniră deasupra capului ei mai tare decât adineauri; frunzele şi praful se răsuciră pe podea. Adieri de vânt le fluturau părul şi hainele. Ultima dată când l-am văzut, i-a spus unui străin că el şi mama nu mă voiau înapoi. Niciodată!

— Nu poţi lăsa asta să te împiedice, insistă Aymery. Mergi acasă cât mai poţi – *eu* asta aş face. Mergi acasă, acum, şi împacă-te cu el. Îţi voi da eu bani pentru călătorie. Şi e o corabie în Summersea…

Ierburile fluturau acum în aer, aruncate de vântul din camera mică, vânt care creştea în intensitate. Un snop se desprinse brusc din legătura sa şi zbură pe uşă în camera principală.

— Tris! strigă Niko ameninţător.

Briar se rezemă de uşă, cu snopul de ierburi într-o mână.

— Revino-ţi! rosti el printre dinţi. Dacă faci dezordine după toată curăţenia pe care am făcut-o…

— Ce e? Ce se întâmplă? vru Aymery să ştie, uitându-se de la Briar la Tris care se înroşea.

Ea ştia ce e. Începuse să se înfurie din nou, încingând aerul din jurul ei. Dacă nu se calma, putea să creeze o vijelie aici – o

mică mulţumire pentru amabilitatea de azi a lui Rosethorn. Trăgând adânc aer în piept, îşi încrucişă mâinile în faţă şi numără, încet, gândindu-se doar la respiraţia ei şi la numere.

Aerul din atelier se linişti.

— Maestre Niko! Maestre Niko! strigă cineva din faţa căsuţei. Este nevoie de dumneavoastră la Centru.

Tris şi Aymery îl urmară pe Briar în camera principală. Toată lumea se uita încremenită la novicele răvăşit care se agăţă de rama uşii, gâfâind.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Niko, ridicându-se din scaun.

— Nu o să vă vină să credeţi, spuse novicele cu răsuflarea tăiată. S-a întâmplat, s-a întâmplat doar acum câteva minute. Fiecare cristal şi oglindă din camera de văzut s-a spart. Toate! Până şi vasele cu apă în care oamenii se uitau după viziuni s-au spart.

Niko plecă în fugă din căsuţă.

— Dar asta e imposibil, nu? o întrebă Rosethorn pe Lark agitată. Centrul este vrăjit pentru protecţie, peste tot.

— Un tremur al pământului? sugeră Aymery. Tris, stând aproape de el, observă că îi tremurau mâinile.

— Nicio oglindă sau cristal n-a crăpat în timpul cutremurului, spuse Lark. Nici măcar una.

Aymery oftă.

— A! Eu doar aş încurca, dacă m-aş oferi să ajut. Aş putea foarte bine să merg la bibliotecă şi să-mi încep cercetarea. Pot să cer un sărut, verişoară?

Tris se încruntă la el. Nedescurajat, Aymery o sărută pe obraz.

— Ar trebui să mergi acasă, şopti el. Le mulţumi femeilor şi plecă.

Lark rămase în pragul uşii, uitându-se mâhnită la Centru.

— Ce ar putea face asta? şopti ea. Ne lasă orbi la orice ne-ar putea rezerva viitorul. N-am avut deja destul surprize pentru o vară?

06

Nu era nici măcar trei dimineaţa când Tris deschise ochii. Ceva era în neregulă în aer. Vânturile care băteau de obicei deasupra Cercului Spiralat din nord la ora asta se întorceau, când ele ar fi trebuit să se îndrepte spre largul oceanului. Se simţea ca şi cum un animal greu i-ar fi mers pe cap, presând-o,

îngreunându-i respiraţia.
Puişorul ei dormea şi nu trebuia să se trezească până în zori. Iar până la răsărit mai erau două ore.
Cumva, se îmbrăcă, îşi strânse părul sub un batic şi se împletici până afară din căsuţă. Micul Urs o urmă până la zidul sudic şi-n sus pe scări. Pentru Tris, urcuşul era o agonie căci picioarele încă o dureau de la drumul lung până la turnul de pe Insula Ascuţiş. Scrâşni din dinţi şi merse în continuare, încercând să nu se împiedice de fuste sau de câine.
Odată ajunsă pe zid, găsi locul în care cei patru fuseseră cu o noapte înainte şi se uită pe mare.
Ciudatul vânt se răsucea în jurul ei ca un semn de rău-augur. Deasupra Cercului, în nord, era o noapte liniştită, fără nori care să acopere stelele sau felia subţire de lună. În dreapta ei, farul Maja lucea peste dealul întunecat al Insulei Ascuţiş. Peninsula din stânga ei era cufundată în întuneric acum că farul din Punctul Piraţilor nu mai era.
Drept în faţă, la peste un kilometru în largul mării, aştepta o furtună, cu masele ei de nori care se adunau deasupra şi licăreau de fulgere. Perdele de ploaie o împiedicau să vadă prin ea. Se întindea pe o fâşie lată, pe cât putea vedea Tris de la vest la est, mişcându-se încet spre insulele golfului şi în josul peninsulei.
Ea se încruntă. Vânturile de pe uscat trebuiau să fie atrase exact în acel lucru, făcându-l mai mare. În schimb, acestea se opreau la marginea sa, ca şi cum s-ar fi lovit de un zid. Ciupindu-şi vârful nasului, îşi întoarse capul puţin. Peste tot pe unde masele acelea de nori îi atingeau privirea strălucea o lumină argintie.
Tris închise ochii şi inspiră, creând pace în interior. Mintea ei se eliberă de corp, agăţându-se de aerul care se grăbea pe lângă ea. Se revărsă în jos, mergând odată cu vântul care plutea de-a lungul pământului împărţit în două ducând de la poarta sudică în largul mării. Ea trecu repede de-a lungul apei, valurile cu vârful acoperit de spumă gâdilându-i burta. Înălţându-se, se cufundă înăuntru...
Şi se izbi de un zid neted ca sticla. Şuierând de furie, vântul/Tris lovi obstacolul şi se grăbi înapoi la mal. Găsind o rafală de vânt mai puternică, o acompanie direct în masă, pentru a se izbi de faţa ei sticloasă. Ea glisă de-a lungul

suprafeţei acesteia, aşteptându-se să urce mult; norii de furtună adevăraţi s-ar fi ridicat cel puţin patru kilometri în aer. În schimb, la o înălţime mai mică de un kilometru, deloc specifică unei furtuni, ea trecu ca o săgeată peste un fel de movilă. Alunecă peste acoperişul tare al masei aproximativ trei kilometri, fără să simtă vreo întrerupere sau intrare sub ea. Alunecând împreună cu prietenii ei, adierile de vânt, fără să poată coborî pe mare şi să stea confortabil, ea dădea târcoale, proţăpindu-se ca un motan căruia tocmai îi scăpase un şoarece. Drumul ei înapoi pe uscat fu doar puţin mai scurt decât cel de la dus. Chestia, orice ar fi fost, înainta uşor. Când ajungea la mal, avea să-i arate unde va bate şi acolo?

Lătratul gălăgios al unui câine îi întrerupse concentrarea. Tris fu smulsă din vânt înapoi în mintea ei.

— Iar tu. Uite… nu ar trebui să *fii* aici. Era gardianul înalt şi slab din noaptea precedentă. Partenera sa stătea în apropiere, cu o arbaletă într-o mână şi cu zgarda Micului Urs în cealaltă. Căţelul lătra şi se zbătea să se elibereze. O navă de cercetare a piraţilor a fost văzută în golf în după-amiaza asta, continuă bărbatul. În această noapte gardienii purtau echipament de luptă: coifuri şi veste din piele ţintuite cu inele din metal, tunici din stofă roşie care intrau în categoria semistrâns şi sandale grele. Nu se permite intrarea nimănui. Şi nu-ţi poţi face câinele să tacă din gură?

— Nu, spuse Tris sec. Arătă spre furtună. Aia vă pare normală?

— Este o *furtună,* răspunse femeia-gardian. Ne-ar prinde bine o ploaie.

— Dacă aia e o furtună, eu sunt ducele Vedris, pronunţă scurt Tris. Norii de furtună se ridicară în aer *kilometri* întregi. Ăştia nu sunt destul de sus nici măcar pentru o vijelie scurtă de după-masă!

Cei doi gardieni schimbară priviri.

— Sunt eu mag sau nu? strigă Tris. Adieri de vânt îi tapau părul, smulgându-i baticul de pe cap şi trimiţându-l în zbor peste perete. Aseară eram mag şi la fel şi prietenii mei. Acum, ori sunt un mag şi ar trebui să mă ascultaţi, ori v-aţi purtat greşit cu noi noaptea trecută. Care este?

— Nu ar strica să-i transmitem căpitanului ce a zis ea, remarcă femeia. Nu ştiu multe despre furtuni.

— Eu ştiu! spuse Tris. Vântul smucea nu numai hainele ei, ci şi pe cele ale gardienilor. Inspirând adânc, ea se chinuia să-şi controleze furia. Nu era momentul să vadă cât de puternic trebuia să fie un vânt pentru a o împinge în golf. Vreţi, *vă rog,* să mă ascultaţi?

Pe neaşteptate, bărbatul se întoarse şi alergă în josul zidului, vrând să ajungă la unul dintre turnurile solide şi rotunde care flancau poarta dinspre sud. Când se întoarse, alt bărbat – mai scund, mai îndesat, cu pielea neagră – veni cu el. Tris repetă nou-venitului ce le spusese şi gardienilor, iar acesta ridică un tub lung de metal în dreptul unui ochi şi-l îndreptă spre furtună.

— Are dreptate. Acesta lăsă tubul în jos. Aia nu-i o furtună adevărată. Tu…

— Tris, completă ea, când realiză ce aştepta bărbatul.

— Tris. Bună treabă! Acum, ia-ţi câinele şi întoarce-te la culcare. O să-i chemăm imediat aici pe magii-războinici.

Fiind mai liniştită acum că o crezuse cineva, Tris îl luă pe Micul Urs şi plecară spre casă.

— Daja, îi spuse în ureche o voce de bărbat. Daja, trezeşte-te!

— Pleacă, Uneny! Dormind, ea crezu că era fratele ei mai mare, că era în hamacul ei de pe A Treia Corabie Kisubo. Nu-ţi preiau straja.

— Daja, sunt Frostpine. Am nevoie de tine.

Ea se ridică, vrând să-l lovească peste urechi pe Uneny.

Lumânarea de lângă ea era aprinsă. Era în casa unui om de uscat, pe un pat normal. Din colţ, statuetele zeilor Negustorului Koma şi a Contabilei Oti pâlpâiau în lumina tremurândă a lumânării ei. Ea se uită chiorâş la profesorul ei.

— Frostpine?

— Avem treabă. Îmbracă-te. Bărbatul îi puse în mâini un vas din care ieşeau aburi şi plecă.

Vasul era plin cu ciocolată caldă, o băutură rară şi scumpă care se servea doar la ocazii importante. Impresionată, îşi îmbrăcă hainele, sorbind din lichidul îndulcit. Până coborî tiptil, se trezise de tot. Aruncând o privire pe unul dintre geamurile din pod, văzu pe ceasul Centrului că era puţin trecut de ora cinci dimineaţa.

Lark şi Rosethorn stăteau la masa din bucătărie, având ochii înceţoşaţi. Chiar şi Micul Urs, căruia îi plăcea să latre când toată

lumea se trezea dimineaţa, era tolănit în faţa altarului căsuţei, dormind dus. Frostpine, bătând camera în lung şi-n lat, zâmbi când Daja ajunse în capătul scărilor.

— Ia loc. Acesta o împinse uşor pe un scaun de lângă masă. Eşti trează?

Daja dădu din cap aprobator şi termină să închidă nasturii la o bluză din voal roşu.

— Bine. Ascultă-mă: mi s-a cerut să fac ceva periculos. Frostpine se lăsă pe vine lângă ea şi-i luă mâinile în ale lui. E o vrajă de acoperire întinsă de la Peninsula Emelan în est până la Insula Astrel şi Citadela Ducelui. Suntem aproape siguri că ascunde o flotă mare a piraţilor. Maiestatea Sa vrea ca eu să reînnoiesc şi să întăresc vrăjile de pe lanţul care blochează gura golfului *acum*, ceea ce înseamnă să lucrez chiar sub nasul piraţilor. Vom fi acoperiţi de scuturi magice puternice, dar una e să te ştii în siguranţă în *mintea* ta, şi alta să o ştii în stomacul tău.

— Gândeşte-te la asta, Daja, spuse Lark, vocea ei, care de obicei era veselă, era acum asprită de somn şi îngrijorare. Vei fi într-o barcă – nu vei putea fugi dacă flota atacă. Nu te vei putea răzgândi odată ce ajungi acolo.

Daja se uită în ochii negri şi strălucitori ai lui Frostpine.

— Ce fel de scuturi avem?

— O bucată din plasa vrăjită pe care am dezgropat-o ieri. *Gândeşte-te* un pic la asta, fetiţo. O să mor înainte să permit să ţi se întâmple ceva, dar, dacă ţi-e teamă, vreau să ştiu acum.

Ea se uită pierdută prin uşa de la atelierul lui Lark. Cu un an înainte, A Treia Corabie Kisubo era pregătită să părăsească portul Hajur când A Cincea Corabie Kisubo intra vlăguită în port. Abia supravieţuise unui atac al piraţilor cu vele zdrenţăroase şi cu o dunetă carbonizată. Un catarg fusese retezat de la mijloc. Când lăsaseră în jos pasarela – când echipajul celei de-a Treia Corăbii Kisubo se adunase pe punte pentru a ajuta primul care debarcase din A Cincea Corabie Kisubo fusese unchiul Tiwolu. Faţa sa neagră ca abanosul brăzdată de transpiraţie era deformată de durere. Ducea în braţe corpul neînsufleţit al mătuşii Zayda, căpitanul corabiei, străpuns de săgeţi *jishen.*

Inspirând adânc, Daja dădu din cap aprobator.

— O fac!

Ridicându-se, Frostpine o săltă-n picioare.

— Să mergem! Luă un sac de merinde de pe masă şi îl azvârli pe spate. Escorta noastră ne aşteaptă afară.

Daja o sărută pe Lark pe obraz, apoi se uită la Rosethorn. Sfânta cu părul castaniu-auriu se uită chiorâş la ea.

— Nu trebuie să devenim emotivi, o informă ea pe Daja cu asprime. Ne vedem în câteva ore.

Daja zâmbi. Nu se aşteptase la alt răspuns din partea lui Rosethorn.

— În câteva ore, promise ea şi-l urmă pe Frostpine afară din căsuţă. Un detaşament format din zece gardieni ai ducelui, îmbrăcaţi în veste negre din piele şi coifuri în care erau prinse inele din metal smălţuite în negru, îi aştepta. Unul dintre ei ţinea frâiele unui cal fără călăreţ; ceilalţi erau deja călare.

— Ea e cu tine?

Vorbitoarea era o femeie scundă şi îndesată purtând cele două capete de săgeţi unite de pe casca ei care indicau că este sergent.

Frostpine dădu aprobator din cap şi se sui în şa, aranjându-şi veşmântul astfel încât să nu se răsucească sub el. Apoi întinse o mână spre Daja. Când aceasta se prinse, o ridică în spatele lui, ignorându-i ţipătul de groază. Ea descoperi că stătea pe un sul tare de pânză.

— Mi-aţi luat pachetul? îl întrebă Frostpine pe bărbatul de lângă el. Soldatul bătu pe unul dintre săculeţii de la şaua sa.

— Poarta nordică! ordonă sergentul şi-şi înghionti armăsarul să pornească. Când calul lui Frostpine se clătină sub ei, Daja se ghemui şi-şi puse ambele braţe în jurul taliei profesorului. Când trecură la trap, Daja îşi îngropă faţa în veşmântul lui Frostpine şi se rugă la Koma pentru protecţie împotriva piraţilor şi la strămoşii ei pentru pericole de pe uscat cum ar fi călăria. Îşi dădu seama că trecuseră prin poarta nordică numai de la ecoul copitelor în tunelul din zid.

— Ascultă-mă, spuse Frostpine încet. Mă asculţi?

— Da, răspunse Daja. Doar că nu mă uit.

— Nu e nevoie să te uiţi. Uite planul. Tu vei detecta slăbiciunile din metal – îţi aminteşti cum?

— Da. Ea învăţase acest lucru la începutul verii.

— Odată ce suntem la lanţ – sunt două lanţuri de fapt barca noastră ne va duce de-a lungul lui, verigă cu verigă, de la Tombstone până la farul Comandatului Portului, continuă

Frostpine. Dacă găseşti un punct slab, îmi spui –, chiar dacă nu pare important. Eu îl voi întări aşa cum întăresc şi vrăjile de pe lanţ. Întinzându-şi mâna în spate, o bătu pe genunchi. Mi-aş fi dorit să nu fie nevoie să fac asta cu tine, dar…

— Eu sunt singura cu magie de fierar din Cercul Spiralat. Îşi ridică faţa din hainele sale pentru ca el să-i poată auzi vocea slabă. Sunt singura care poate simţi lucrurile aşa cum le simţi tu.

— Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, s-ar putea să am nevoie să extrag magie de la tine, adăugă el. S-ar putea să fie nevoie de amândoi pentru a termina treaba.

— Magie *serioasă*, spuse Daja nedesluşit.

— Mai serioasă decât orice ai făcut tu *sau* eu vreodată.

Când ieşiră de pe drumul spre Summersea pentru a urma o cărare abruptă în josul dealului spre port, Daja îşi ascunse din nou faţa. În cele din urmă, se opriră; ea putea auzi sunetul de întâmpinare al valurilor care se izbeau de stânci. Când Frostpine descălecă, deschise ochii pentru a vedea că erau pe latura sud-estică a Insulei Ascuţiş, în interiorul zidului golfului. Fuseră puse torţe în nisip pentru a lumina barcazul care-i aştepta, având ca echipaj bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în vestele şi pantalonii marinei militare a ducelui. Daja descălecă şi ea şi fugi la barcă, înroşindu-se ca focul din cauza râsetelor soldaţilor.

— Trebuie să lucrăm la călărit, remarcă Frostpine în timp ce trăgea de sulul tare de pânză de pe calul său.

— Nu trebuie să facem asta, mormăi ea în negustorească. Pur şi simplu o să merg pe jos.

— Cu mersul pe jos nu poţi duce încărcături mari, iar un negustor fără mărfuri e unul sărac, răspunse el în aceeaşi limbă, deschizând pânza. Scoase din aceasta o rolă lungă de plasă argintie. Oglinzile şi sârma ei străluceau în lumina torţelor.

Cu atenţie, soldaţii urcară în barcă. Cinci dintre ei aduseră suliţe lungi. Aceştia se aşezară printre marinari şi-şi fixară armele între genunchi şi picioare. Odată ce se aranjară, Frostpine trimise plasa de metal celor de la bordul bărcii. Marinarii o desfăcură pe toată lungimea ei, apoi o fixară deasupra capului, folosind suliţele pentru a o ţine ca pe un coviltir. Odată ce fu fixată, ceilalţi soldaţi luară arbalete şi tolbe cu săgeţi de pe şeile lor şi urcară la bord, lăsându-l pe unul dintre ei să aibă grijă de cai.

Daja fu mutată pe grinda de la babord, cu o bancă mai departe de prora. Frostpine era pe aceeaşi parte, două bănci mai în spate, cu pachetul pe care i-l cărase un gardian, între genunchi. Când toată lumea era la locul ei, gardienii cu suliţe le îndreptară pe acestea spre exterior, întinzând coviltirul de metal până când acesta acoperi barca.

— Nu voi activa vraja până nu ajungem la lanţ, le spuse Frostpine tuturor. Dar ţineţi minte asta: odată ce-am activat-o, *nu priviţi în sus.* Se va dovedi a fi foarte tulburător, credeţi-mă pe cuvânt.

Daja aprobă hotărâtă. Putea să garanteze pentru cât de neliniştitoare putea fi plasa vrăjită!

— Odată ce ajungem la lanţ, nu vorbiţi decât şoptit, ordonă sergentul, punându-şi arbaleta în poală. Şi fiţi zgârciţi şi cu şoaptele!

Toată lumea aprobă. Trăind prin apropierea mării toată viaţa, aceştia ştiau cum călătorea sunetul în largul mării.

Cârmaciul le făcu semn cu capul la doi marinari care stăteau în afara bărcii, iar aceştia traseră sfoara în apă.

Daja deja se simţea mai bine.

Insulele Semilunii şi Ascuţiş trecură pe partea dreaptă ca nişte umbre. Văzând copacii de pe insule, Daja îşi dădu seama că era aproape ziuă. Se ghemui, simţindu-se vădit neconfortabil, în ciuda mărimii insulei şi a zidului gros al golfului dintre ei şi pericolul de pe mare, care nu se putea zări; zidul îl ascundea privirii.

Când ajunseră la valurile mai mari de la malul Insulei Maja, o voce încordată spuse:

— Cât mai este?

Era Frostpine. Un marinar îşi îndoi o mână prin brâul veşmântului său, permiţându-i sfântului să se aplece peste margine. Inspirând adânc, Frostpine se prinse cu o mână de bancă, pe cealaltă o puse pe margine, strângându-le atât de tare încât i se albiră.

Daja zâmbi în sinea ei.

— Aş fi crezut că navighezi mai bine de atât, şopti ea.

— Nu. Am nevoie de defecte pentru a-mi accentua măiestria, altfel... i se puse un nod în gât. Aş fi prea grozav pentru a se putea trăi cu mine. Pufni şi scoase un sunet scârbos din adâncul gâtului.

— Fată norocoasă, să aibă un profesor atât de modest, glumi încet un gardian.

— El crede că-i rău acum, şopti sergentul, zâmbind. Ar trebui să fie *în afara* golfului. Acolo să vezi mare *adevărată.* Asta de aici e ca şi cum am vâsli în cada mea.

Ieşiră în dreptul laturii protejate de vânt a Insulei Maja. În faţă, în lumina cenuşie a dimineţii era gura golfului, o deschidere largă de un kilometru şi jumătate. În partea vestică era păzit de masa crescândă a farului Comandatului Portului, iar în est, de dealul de granit şi farul mai mic din Tombstone. Dincolo de ele, fulgerul strălucea într-o masă de nori negri.

Daja icni de spaimă.

— E fals, îi spuse cârmaciul, cu vocea blândă. Treabă de mag.

Daja încercă să se relaxeze. Dacă era fals, era un fals *convingător* al unei furtuni capabile să distrugă corăbii.

Ceva de la baza farului de la Harbormaster licări în colţul privirii ei. Se încruntă şi se hotărî să privească numai înainte. Acolo, în lateralul câmpului ei vizual, un val mare de foc argintiu în formă de galeră se balansa la adăpostul imensului turn, în interiorul zidului. O altă astfel de formă – o galeră vrăjită pentru a fi invizibilă – se afla la malul Insulei Tombstone. Acestea trebuiau să fie corăbiile ducelui, înţelese Daja, ascunse cu ajutorul magiei slujind ca o gardă suplimentară şi secretă la gura golfului. Nu era doar inamicul din exterior cel care credea în ascunderea în văzul tuturor.

Ridicându-se cu atenţie, Frostpine atinse plasa şi murmură puţin dintr-o melodie. Daja îşi feri privirea când focul alb se încreţi de-a lungul toroanelor din plasa de metal, trezindu-şi la viaţă numeroasele vrăji întipărite în ea. Un soldat gemu şi se uită la coviltirul lor. Un marinar se întinse spre el şi-l smuci de bărbie, forţându-i să-şi mute privirea de-acolo.

Uşor, cu vâslele abia atingând apa, acostară la gura golfului. Lanţul, ascuns în adâncuri pe timp de pace, era ridicat.

Daja oftă în admiraţie. A numi lanţ lucrul de dincolo de intrare era prea puţin. Semăna cu o scară. Două lanţuri la zece metri depărtare unul de celălalt formau marginile, iar buşteni întregi formau treptele. Lanţurile erau fixate cu manşoane de metal de buşteni pentru a ţine verigile de metal afară din apă. Capetele buştenilor erau vârfuri ascuţite. Orice corabie care încerca să rupă lanţul s-ar fi sfărâmat singură. Şi chiar dacă o corabie ar fi

reuşit să rupă unul dintre toroanele de metal, celelalte tot ar fi ţinut buştenii laolaltă.

— Este *minunat!* şopti ea. Cu ochii căprui strălucind, se uită în jur la granitul mut de pe Tombstone şi la turnul uriaş şi solid al Căpitanului Portului. De aici, privirea i se mută la zidul lat de piatră care se întindea de la turnul Căpitanului la Insula Astrel şi la zidurile care legau Insula Astrel de Insula Arsenal şi cele care legau insulele din estul golfului. Nu-i de mirare că-i cel mai sigur refugiu din întreaga Mare Împietrită.

— Drăguţ şi ca la mama acasă, remarcă usturător printr-o şoaptă un marinar.

— Arcurile! veni ordinul şoptit al sergentului. Soldaţii îşi pregătiră arbaletele, strecurând săgeţi în şanţuri.

Daja privea furtuna. Acum putea vedea că este nemişcată, moartă în apă. Fulgerele care străluceau de-a lungul părţii lungi din faţă urmau aceleaşi rute, de fiecare dată, fulgerele se unduiau şi tăiau în zigzaguri la fel. Orice urmă de frică pe care o mai avea cum că aceasta era o furtună adevărată dispăru.

Când se apropiară de lanţul dublu, Daja se cutremură înfiorată. Fiecare verigă de fier era groasă de cinci centimetri, lungă de aproape treizeci de centimetri şi marcată cu litere vrăjite din diferite metale, fiecare dintre acestea lucrând magic pentru a preveni rugina, ruperea, subterfugiul sau accidentul. În acest fel, era la fel de complicat şi desăvârşit ca şi plasa vrăjită. Aceasta era o magie dintre cele mai vechi şi mai puternice. „Dacă voi studia *ani de zile*, se gândi ea, voi avea oare o zecime din cunoaşterea necesară creării acestor lucruri?”

Frostpine scotoci în pachet. Scoase o cutie de ulei, rupând sigiliul de pe dop.

— Nu am adus cârlige pentru barcă, şopti cârmaciul. Cum trecem pe sub lanţul din interior?

Daja privi în spate la profesorul său. Frostpine duse un deget la buze şi le făcu semn vâslaşilor să-i ducă în dreptul primei lungimi de metal. Când erau la aproape un metru depărtare, Frostpine închise ochii şi zâmbi.

Ea nu era sigură că marinarii simţeau, dar ea *simţea:* un tremur slab în aer. Cineva icni uimit. Verigile imense de metal care se aflau între ei şi lanţul exterior se ridicară în aer: un metru, doi metri. Aceştia trecură ca nişte fantome pe sub el, cu vâslele lipite de margini – nimeni nu îndrăznea să privească în

sus şi să vadă dacă bunăoară coviltirul lor îl atingea. Daja auzi un zăngănit de metal când lanţul se lăsă din nou în jos.

Frostpine suspină. Când ea se uită în spate, bărbatul se dădea cu ulei pe mâini. Arătând cu degetul spre lanţul exterior, îi făcea semne Dajei să plece: fata trebuia să se apuce de treabă. Odată ce putu ajunge, Daja se apleca înainte şi apucă prima za supradimensionată. Inspirând adânc, îşi eliberă mintea de întrebări şi-şi lăsă magia să se reverse. Verigă cu verigă, cercetă metalul dintre Tombstone şi primul buştean, căutând orice crăpătură sau grăunte de rugină care l-ar fi putut face să se destrame dacă un inamic ar fi încercat să-l sfărâme.

Puterea ei se întinse cât să cuprindă primul buştean. Uitându-se în spate la Frostpine, dădu din cap aprobator. Încheieturile şi mâinile bărbatului luceau de la uleiul puternic înmiresmat. Îl văzuse preparându-l cu câteva zile înainte pentru a-l folosi la armăturile de metal de la porţile templului. Un amestec de rozmarin, muşcată trandafirie şi uleiuri de chiparos care era cufundat în vrăji protectoare. Emana o strălucire magică în mintea ei care o încălzea şi o făcea să se simtă curajoasă.

Frostpine merse la lanţul pe care tocmai îl verificase Daja, frecând cu mâinile uleioase fiecare verigă. Când ajunseră la primul buştean, vâslaşii îi duseră cu barca înapoi la cercul interior. Pe măsură ce se apropiau, lanţul se ridică din nou, lăsându-se jos odată ce trecură. Când se lăsă la loc, Daja îl examină cu propria ei magie, iar Frostpine îi urmă puterea cu a lui. Odată ce secţiunea fu terminată, marinarii vâsliră în jurul primului buştean şi-i aduseră înapoi lângă lanţul interior, unde o luară de la capăt.

Făcuseră aproape o treime din treabă când cineva o înghionti şi-i arătă ceva cu degetul. Aflându-se încă în magia sa, Daja privi spre masa statică a furtunii false. Două cutii ciudate se legănau pe apa din faţa ei: una pe o traiectorie care o ducea direct spre barca lor, iar cealaltă la trei sute de metri depărtare, îndreptându-se spre farul Căpitanului. Acestea erau din lemn, vopsite în negru simplu. Ceva în legătură cu ele o nelinişte foarte mult pe Daja. Era un luciu de la nişte litere de vrajă pe sub vopseaua aceea. Nu-i plăcea cum, de fiecare dată când încerca să se uite bine la cea mai apropiată, imaginea ei se mişca precum o picătură de ploaie pe o bucată de sticlă.

Şi nu era cumva aceasta o senzaţie cunoscută? Una de la o

azigazi din ziua precedentă, poate?

— Sfărâmături de la ce este de partea cealaltă? sugeră cârmaciul.

— Merg împotriva curentului, şopti un soldat. Şi mişcându-se exact spre noi.

— Venind la lanţ. Asta vrea. Vocea sergentului abia se auzea.

— Daja, murmură Frostpine, inspiră. Inspiră adânc. Inspiră adânc, *adânc.* Eşti... foaie. Suflă chestia aia de lângă noi.

Foaie?

Ei bine, dacă Frostpine spunea că poate fi asta, atunci putea. Acele cutii ar putea fi şi inofensive, dar nu credea asta.

Se gândi la foalele din fierăria lui. Era atât de uşor de mânuit încât până şi un copil putea pompa destul aer pentru a topi fierul. Inspiră. Plămânii ei erau într-atât de puternici, încât puteau să tragă aer şi să-l împingă afară cu puterea unei vijelii. Coastele ei erau garniturile de metal. „Deschide, deschide, deschide", gândi ea în timp ce căldura îi inunda venele. Magia era în ea, magia fierăriei. O acapară cu totul când lucra la lanţ, cu Frostpine atât de puternic în spatele ei. O acaparase, iar acum ea o putea mânui ca pe aurul încins.

Daja se aplecă pe margine, fără să îşi dea seama că un soldat o prinsese de betelie pentru a o ţine la bord. O ultimă răsuflare şi un *suflu,* încet şi puternic, trimiţând un curent puternic de aer spre cutie. Aceasta i se împotrivi, lucrul firav, aşa cum se lupta cu curentul, încercând să-şi păstreze cursul.

O mână uleioasă o prinse de umăr: Frostpine se mutase chiar în spatele ei. Ea uitase de ea, uitase de pericol, când nasul i se umplu de izul rozmarinului, a muşcatei trandafirii şi a chiparosului. Îşi umplu plămânii cu magie.

Aplecându-se încă o dată, îşi încordă mai repede şi mai tare muşchii pieptului, aruncă magia afară.

Cutia ieşi de pe traseul său ca un sâmbure dintr-o cireaşă, zburând mai mult de trei sute de metri peste mare pentru a-şi trăsni perechea. Ambele se rotiră nebuneşte în apă. Când gardianul şi Frostpine o traseră înapoi, cutiile se izbiră de baza din stâncă a farului Căpitanului.

Acestea dispărură într-o minge de foc. O mână invizibilă le împinse în jos, împingând şi apa odată cu ele. Ceva i se aplecă pe ochi şi urechi. Un răget infernal îi străbătu fiecare oscior. Prinşi între buştenii lanţului, aceştia ar fi putut fi traşi în ei şi

zdrobiţi. Daja suflă tare, rămânând conectată la magie destul cât să-i ferească din a fi zdrobiţi. O ploaie de bucăţele de piatră şi apă căzură prin coviltirul din plasă vrăjită. O bucăţică o zgârie pe obrazul drept.

Când fumul începu să treacă, văzu că o parte din forţă muşcase o bucată din farul Căpitanului.

În mintea ei, Tris, Sandry şi Briar se treziră deodată şi strigau: *Ce? Daja, unde…?*

— Nu acum! se răsti ea.

— În afara golfului furtuna falsă se sfărâma. Lumina se unduia prin toate marginile ei întunecate.

— Trebuie să lucrez prin tine, îi spuse Frostpine Dajei în mare grabă. Pot? Nu cred că mai avem mult timp de adăstat.

Norii furtunii se micşorau. Daja dădu din cap aprobator spre profesorul ei.

— Fă ceea ce trebuie să faci.

Mâini uleioase le prinseră pe ale ei. Un foc alb îi străbătu oasele, dându-i brusc capul pe spate. Magia radia în jurul elevei şi al profesorului într-un arc crescând, până când izbi ambele lanţuri. Energia le străbătu imediat pe amândouă, făcându-le să strălucească. Daja ar fi ţipat dacă ar fi putut; ştia că şi Frostpine ar fi ţipat, dar gâturile lor erau blocate.

Cineva vărsă pe ei un bidon întreg cu apă.

Gâfâind, profesorul şi eleva îşi dădură drumul unul celuilalt.

— Vă puteţi opri, scrâşni sergentul, apropiindu-se de ei. Întregul lanţ străluceşte ca soarele-n amiaza mare. Scoate-ne de aici! îi ordonă ea cârmaciului.

Daja încercă să-şi recapete suflul fără să facă zgomot. O durere de cap urâtă începea să se facă simţită în ceafă. Uitându-se la Frostpine, putea vedea că nici el nu părea să fie mai bine decât ea.

Dar sergentul avea dreptate. Ambele lanţuri ale golfului străluceau de parcă ar fi fost făcute din fulgere. De la corăbiile ascunse de lângă intrarea în golf auzea strigăte de bucurie.

Uitându-se prin strălucirea de dincolo de intrare, ca şi cum s-ar fi uitat prin focul fierăriei pentru a vedea dacă metalul era destul de încins, Dajei i se puse un nod în gât. Furtuna falsă dispăruse. La o sută de metri de la lanţul exterior erau aşezate rând pe rând corăbii de toate mărimile, fluturând un steag roşu ca sângele.

Pe puntea a două corăbii din prima linie, Daja văzu echipajele care munceau să armeze catapulte.

— Dar ei nu ne pot vedea, şopti ea.

— Ţintesc spre ceva, spuse un soldat.

— Vâsliţi să vă salvaţi *vieţile,* blestemaţilor! mârâi cârmaciul. Nimeni nu se mai chinuia să nu facă zgomot.

Catapultele traseră. Din leagănul lor zburară două bile negre, una spre farul Căpitanului şi una spre Tombstone. Fiecare lovi cu o explozie şi un urlet, urmate de fum, presiune şi bucăţi de piatră. Nu putea vedea ce se întâmplă cu cea care lovi Tombstoneul. Cealaltă bilă îşi ratâ ţinta. În schimb, lovi corabia invizibilă din capătul opus farului Căpitanului. Corabia se putea vedea acum, cu o gaură mare în punte, marinari morţi peste tot şi flăcări ţâşnind din cală.

07

Sandry se întoarse în pat şi aruncă o privire pe geam. Cerul era gri ca o perlă – nu mai era mult până la răsărit. Cu un suspin, îşi afundă capul adânc în pernă. Clopotele ceasului aveau să bată în curând, dar nu era nimic rău în a *încerca* să mai doarmă un pic…

Aerul din jurul ei *urla.* Raze galbene şi fum gri şi tulbure îi umplură ochii; un miros ciudat, amar şi puternic îi invadă nasul. Exista o presiune pe faţa ei, ca şi cum cineva s-ar fi sprijinit pe o pernă fixată pe ochii şi obrajii ei. Lucruri mărunte, solide o împroşcau. O undă de durere îi străbătu obrazul drept.

Gâfâind, se ridică în fund. În pod se auzi o bufnitură, de parcă Tris ar fi căzut din pat. În partea cealaltă a camerei principale, prin uşa deschisă a lui Briar, auzi o rafală de blesteme.

— *Ce…? Daja, unde…?* vociferară toţi trei, vorbind împreună în minţile lor.

— *Nu acum!* veni un răspuns tăios. Daja se părea că avea alte lucruri de făcut în acel moment. Ca şi cum aceasta ar fi tăiat-o cu foarfece, linia care-i conecta pe ei de ea se întrerupse.

Pe Sandry o furnică nasul. Strănută o dată, de două ori şi orbecăi după batista din buzunar. I se limpeziră ochii. Nu erau nici fum, nici foc în cameră.

Dându-se repede jos din pat, fugi în camera lui Briar.

— Ai *simţit* aia? întrebă ea.

Briar se târî jos din ceea ce el numea cuibul lui: o saltea pe

podea acoperită cu un talmeş-balmeş de cearceafuri. Când el se uită în sus la ea, Sandry îşi atinse obrazul zgâriat: Briar etala o bogăţie roşie în exact acelaşi loc. Acesta se încruntă.

— Şi tu?

— Ce se întâmplă aici? întrebă Rosethorn, dând buzna înăuntru. Voi trei nici să vă daţi jos din pat în linişte nu puteţi?

— Tu nu ai *auzit?* strigă Briar. Ăla – *bubuitul* ăla, cu mirosul şi fumul! Se freca la ochi. Mi-a apăsat capul!

Sprâncenele subţiri ale lui Rosethorn se înclinară într-o încruntare.

— Am auzit un bubuit, da. N-am *simţit* nimic.

— I s-a întâmplat ceva Dajei, îi spuse Sandry. Unde este?

— Ea şi Frostpine au plecat acum o oră, rosti scurt Rosethorn. Iar *eu* tocmai mă dusesem înapoi la culcare.

— Ce-i cu zarva asta? întrebă Lark din camera ei.

— Ei cred că s-a întâmplat ceva cu Daja, strigă Rosethorn.

— Este în regulă, spuse Briar. Dar se întâmplă ceva important, iar ea ne-a întrerupt legătura.

Sandry avu o idee. Întorcându-se în camera ei, merse la raftul pe care-şi ţinea fusul cel verde. Lângă el se afla un cerc de aţă cu patru noduri aflate la distanţe egale unele de altele. În timpul cutremurului care trecuse de curând, ea îşi fixase puterea ei şi pe cea a prietenilor ei în această aţă, torcând magia precum lâna sau mătasea, făcându-i mai puternici. Când aceştia terminară, aţa devenise un cerc. Acum ea îl ridică, închise ochii şi trecu cu degetele peste noduri, oprindu-se la cel care emana imaginea focului fierăriei în mintea ei. Se chinui să între în nod, nodul Dajei, ştiind că ar fi trebuit s-o ajute să vadă ce se întâmpla cu prietena ei. Energia era acolo, dar imaginile care-i apăruseră în minte erau fantome, dispărură înainte să-şi poată da seama ce reprezintă.

— Briar? strigă ea, fără să-şi deschidă ochii. Tris?

— De unde a ştiut că sunt aici? mormăi Tris.

— Cred că te-au auzit căzând pe scările de la Centru, spuse Rosethorn pe un ton sec.

O mână aspră o acoperi pe cea în care Sandry ţinea nodul Dajei. Lumina verde se juca în interiorul pleoapelor lui Sandry.

— Ce facem? întrebă Briar.

— Cred că putem vorbi cu Daja sau cel puţin să ştim ce se întâmplă. Trebuie doar să *ajungem*...

El îi oferi magia lui fără să se gândească. Era mult mai uşor decât ceva normal cum ar fi fost să se întoarcă la culcare, ceea ce pentru Briar însemna întotdeauna o triplă verificare a armelor ascunse, încă o mângâiere scurtă copacului miniatural de pe pervaz, o verificare a mâncării ascunse sub pernă şi în cufărul de haine. Magia lui *voia* să se combine cu cea a lui Sandry. Răsucite, acestea se forţară, întinzându-se de-a lungul firului de lumină care-i ducea spre soarele îndepărtat de cupru… şi nu reuşiră.

O a treia mână, mică şi cu unghii roase se lăsă peste a lui şi a lui Sandry. Cu Tris nu se întindeau. Ei erau *acolo*, în interiorul strălucirii de aramă care era Daja în această utilizare a puterii lor. Acum vedeau la fel de clar prin ochii ei pe cât vedeau prin ai lor.

Şiruri de corăbii – galere de război şi vase mai mici de luptă – fluturând steaguri roşii ca sângele se întindeau în spatele unui lanţ dublu care strălucea ca un foc alb. Două bile negre fuseră aruncate departe de catapulte, unul ţintind farul Căpitanului, iar celălalt, Tombstoneul. Fiecare lovi: explozii, bubuituri, fum. Nu puteau vedea unde lovise cel îndreptat spre farul Căpitanului. Cealaltă bilă rată farul, căzând în spate pentru a lovi ceva. Bubuitul, explozia: o galeră de război care flutura steagul ducelui din Emelan apăru, invizibilitatea sa dispăru. Echipajul ei ţipa: o gaură mare, arzândă înflori în puntea ei şi erau cadavre peste tot.

Îngroziţi, cei trei din Cercul Spiralat se smulseră brusc din legătura lor. Sandry şi Briar se uitau unul la celălalt cu ochi mari, îngroziţi. Lui Tris i se puse un nod în gât şi păli. Dându-le la o parte pe Lark şi pe Rosethorn care stăteau în prag, fugi prin spate.

Lark o ajută pe Sandry cea palidă şi tremurândă să se aşeze. Briar alunecă pe lângă perete, ştergându-şi faţa. Rosethorn ieşi şi se întoarse cu două căni cu apă. Îi dădu una lui Lark pentru Sandry, iar cealaltă pentru Briar. Băiatul zâmbi firav şi o bău pe toată. Cu un zâmbet strâmb, Rosethorn îi ciufuli părul.

— Ce-a păţit Tris? întrebă Lark.

— Am avut o viziune, una rea. Nu cred că a mai văzut vreo persoană ucisă până acum, explică Sandry după câteva guri zdravene de apă.

— Cel puţin, nu una ruptă în bucăţi.

Briar clătină din cap.

— Şi voi aţi văzut? întrebă Rosethorn, aproape zâmbind.

Zâmbetul dispăru când ochii lui gri-verzui îi întâlniră pe-ai ei.

— Lordul Hoţilor a prins odată nişte puşti care-i spărseseră trezoreria. Briar îşi drese glasul, simţindu-se ca şi cum ar fi inhalat un fum ciudat, neplăcut. Dar asta era o armă, cred. Ce fel de armă *face* asta?

— Ne-aţi putea spune şi nouă ce aţi văzut? sugeră Lark. Rosie şi cu mine încă suntem puţin în întuneric.

Până când terminară de descris ceea ce văzuse Daja, Tris se întoarse. Toată lumea se mută în camera principală, aşezându-se în jurul mesei.

— Ai reuşit să ajungi până la toaletă? întrebă Rosethorn, aducând nişte apă pentru Tris.

Fata îşi şterse faţa transpirată cu mâneca largă a cămăşii de noapte.

— Abia, recunoscu ea, bând jumătate din apă. Dându-şi jos ochelarii, îşi turnă restul peste cap. Ăla era foc de luptă? întrebă ea, trecându-şi degetele prin buclele ei încurcate. Ştiam că focul de luptă e ca jeleul şi doar arde.

— Nu *pare* a fi un foc de luptă, recunoscu Lark. A mai văzut Daja ceva ca asta până acum?

Schimbând priviri între ei, cei trei copii clătinară din cap.

— Deci sunt piraţi, până la urmă, spuse Rosethorn cu un suspin. Şi o armă nouă. E timpul să pregătim pomezi pentru arsuri şi remedii pentru răni.

— Dacă sunt la golf, nu vor veni aici, protestă Sandry. Nu?

— Chiar şi dacă nu vin aici – şi nu au venit în ultimul timp, explică Rosethorn, medicamentele sunt necesare pentru cei care trebuie să lupte. Dacă trec de apărarea golfului…

Femeile îşi trasară cercul zeilor pe piepturi. Briar ezita, apoi făcu la fel. Nu credea că Lakik Şarlatanul şi Urda s-ar fi supărat dacă el făcea apel la zei mai mari pentru protecţie în astfel de vremuri.

Când clopotul răsăritului începu să bată, tresăriră cu toţii. Tocmai începeau să-şi afle liniştea, când îşi dădură seama că, de fapt, clopotul bătea de trei ori pentru fiecare bătaie normală.

Lark şi Rosethorn se uitară una la alta.

— Anunţă fermele exterioare şi sătenii, spuse Rosethorn.

— Şi asta e rău? vru Tris să ştie.

Rosethorn clătină din cap.

— Nu şi dacă sunt piraţi dincolo de Summersea. Văzând nedumerirea de pe feţele copiilor, aceasta oftă. Golful a rezistat multor atacuri. Presupun că piraţii cred întotdeauna că *ei* vor fi cei care să-l pătrundă, dar de obicei se încurcă la intrări, adică nimeni nu poate să plece după ajutor şi astfel, flota nu poate ieşi. Ceea ce fac ei *de obicei*, este să acosteze mult mai departe pentru a jefui fermele şi satele din afara zidurilor oraşului şi ale Cercului Spiralat. Nu putem salva clădirile, dar adăpostim mulţi oameni şi animale.

— *Aici?* vru Tris să ştie, îngrozită. La *Disciplină?*

— Relaxează-te, îi spuse Lark. Singurul caz în care localnicii vor sta aici este atunci când nu locuiesc cu noi magi tineri. Aceştia ştiu că tinerii nu-şi pot controla întotdeauna puterea.

— Ei bine, e ceva, oricum, mormăi Briar.

— Pasărea mea, spuse Tris şi fugi la etaj.

— Cum te simţi? o întrebă Lark pe Sandry, examinându-i ochii şi punându-şi încheietura pe fruntea fetei. Nu-mi vine să cred că ai putut face ceva magic atât de repede.

— Nu am controlat-o foarte bine, sublinie Sandry. Am avut nevoie de Briar şi de Tris.

Rosethorn se ridică în picioare. Apucându-l pe Briar de ureche, îl trase după ea.

— Haide, tu, îi ceru ea. Noi o să pregătim micul dejun.

— Puneţi palmele într-ale mele, îi spuse Lark elevei sale.

Sandry o ascultă şi închise ochii. Simţi ceva tras din sufletul ei, ca şi cum Lark ar fi dărăcit un fir dintr-o grămadă de lână. Acea bucăţică din ea încerca să urmeze chemarea lui Lark, întinzându-se.

— Eşti mult mai puternică azi decât mă aşteptam eu, spuse Lark într-un sfârşit.

— M-am simţit îngrozitor înainte să încercăm să vedem ce i se întâmplase Dajei, recunoscu Sandry. Mă clătinam din toate încheieturile. Îmi simţeam oasele ca pe nişte tăiţei prea fierţi.

— Am făcut foarte multă treabă ieri care a necesitat o putere mare – aproape trei sute de metri de pânză amândouă. Ar trebui să fii lipsită de vlagă azi. Lark trase de una dintre propriile cozi scurte, gândindu-se un timp. În bucătărie, care era jumătate din camera principală, Briar îşi scăpă o găleată pe picior şi blestemă cu voce tare. Se poate ca tu să extragi putere din aţa ta vrăjită

când ai contactat-o pe Daja, spuse Lark în cele din urmă. *Ar putea* fi asta, având în vedere că aţa conţine magia voastră, întărită de fus. *Mi-aş dori* să avem mai mult timp să lucrăm cu ea şi să vedem ce e cu adevărat. Îmi doresc să fi avut timp să cercetăm nivelul la care sunteţi voi acum. Cred că sunteţi cu toţii mai puternici, ceea ce-i interesant.

Sandry privi pierdută pe geam, jucându-se cu capătul unei codiţe de culoarea mierii.

— Asta înseamnă că pot face aceeaşi magie ca şi tine azi? Am putea face mai multe bandaje.

— Doar fructe, cred, şi pâine, şi miere, o auziră pe Rosethorn spunând. E prea cald pentru terci de fulgi de ovăz.

— Chiar că e! aprobă Briar.

— Vino în atelier, spuse Lark, ridicându-se în picioare. O să te aşezăm la un război de ţesut bandaje în dimineaţa asta. După-amiază, ei bine, mai vedem.

— Voi învăţa să ţes *cu adevărat?* întrebă Sandry, zburdând în timp ce-o urma pe Lark afară.

Uitându-se la ea, Lark zâmbi.

— În sfârşit, răspunse ea.

Rosethorn aranjă faţa de masă, iar Briar duse ulcioarele proaspete de frişcă şi lapte de capră de pe scări unde fuseseră puse de personalul bucătăriilor de la Centru.

— Vreau să te văd bând lapte azi, îi ceru Rosethorn.

— Îmi place doar peste terci, răspunse el. Altfel, e lipăit de pisici.

— Atunci prefă-te că eşti pisică, răspunse ea. Îţi face bine.

Briar puse urcioarele în cutia pentru răcit.

— Nu ai fost niciodată atacată de piraţi? întrebă el. Nu aici, mă gândesc, având în vedere că nu au pătruns niciodată, dar înainte?

Rosethorn începu să taie pâinea.

— Neamul meu e ceea ce Daja numeşte meşteşugarii lutului, în nordul Anderranului, spuse ea, numind ţinutul din vestul Emelanului. Mult prea în interiorul continentului pentru piraţi. Satul nostru a fost atacat de invadatori, odată. Îşi feri privirea, ţinându-şi buzele strâns închise. Blestemaţi să fie! Au violat-o pe cea mai bună prietenă a mea şi au lăsat-o ca pe un gunoi, pentru că faţa ei era acoperită de cicatrici. Veniseră după mine, dar tatăl şi fraţii mei i-au alungat.

Briar mârâi.

— Să-ţi facă şi *ţie* ce i-au făcut prietenei tale?

Rosethorn zâmbi cu amărăciune.

— Nu. Eu eram mult prea valoroasă. Voiau să fac magie verde pentru ei, şi nu pentru tata. Au murit cinci dintre ei înainte să-şi dea seama cât de hotărât era el să mă apere.

— Trebuie să te fi iubit mult, sugeră Briar, dându-i untul. Cuvântul „iubire” suna ciudat din gura lui.

— Mă iubea. Iubea, de asemenea, şi profitul pe care-l făceam pentru fermă, spuse Rosethorn, punând pâinea pe masă. Era cel mai bogat fermier din districtul nostru. N-am văzut lapte în ceaşca ta.

„Nu-i scapă nimic, niciodată, oricât de tare i-aş distrage atenţia”, gândi Briar mohorât, aducând laptele.

Tris veni jos atentă, cu cuibul acoperit în mâini. Locatarul lui era îngrozitor de înfometat.

— E bolnav? o întrebă ea pe Rosethorn, întinzându-i cuibul cu mâini tremurânde. I-am făcut rău, d-aia plânge?

Rosethorn luă cuibul.

— E înfometat. Pune nişte lapte proaspăt de capră la încălzit. Aşezând ceaşca cu model de paie pe masă, ridică batista de pe cuib.

Briar, cu degetele în urechi, se uita la pasăre. Tânărul puişor stătea foarte drept, cu ciocul larg deschis, urlând din adâncul plămânilor.

— Cine ar fi crezut că o făptură atât de mică poate face atât de mult zgomot!

Micul Urs îşi lăsă capul pe spate şi începu să urle, ceea ce părea a fi o aprobare.

Sandry tocmai termina micul dejun. Mâncase târziu, cu mult după prima ei lecţie de ţesut adevărat, iar Briar şi Tris curăţau bucătăria, când uruitul unor cai se opri în faţa porţii căsuţei. Voci răguşite le strigară pe Lark şi pe Rosethorn. Copiii fugiră după ele ca să vadă ce se întâmpla.

Oamenii din Garda Ducelui, care fuseseră. În golf, arătau foarte rău. Cu toţii erau zgâriaţi, transpiraţi şi mânjiţi cu noroi, având găurele şi rupturi în bluzele maro şi în pantalonii care fuseseră imaculaţi în acea dimineaţă. Doi dintre ei descălecară pentru a se chinui cu un corp fără vlagă legat de un cal. Una

dintre gărzi ţinea frâiele acelui cal înşeuat, precum şi a unuia cu o siluetă mult mai mare prinsă de şaua sa.

— Să ne ajute Mila, ce s-a întâmplat? întrebă Lark, grăbindu-se să se uite la Daja.

Rosethorn se uită la sergent.

— Vreau o explicaţie, şi o vreau *acum.*

Briar simţi un tremur sub picioarele-i desculţe. Pământul fremăta. Simţea rădăcini – rădăcini de copaci, rădăcini de cereale, rădăcini de boscheţi – încordându-se sub pământ. Rosethorn era supărată. Plantele voiau să meargă la ea. Dorinţa lor făcea ca pământul să tremure.

— Sunt în regulă amândoi, îi spuse obosită femeia-sergent. Dar au făcut o magie mare în golf, amândoi, iar acum nu pot sta nici măcar pe un cal. A trebuit să-i aducem ca pe nişte căprioare ucise. Fata dormea când am ajuns la mal – nu cred că are habar de cum am adus-o acasă.

Un soldat puse unul dintre braţele Dajei pe după gâtul lui Lark. Sandry înaintă şi prinse cealaltă parte.

— E un adevărat soldat asta mică, le spuse gardianul. Şi-a făcut treaba ca un om în toată firea. Aveţi grijă de ea!

Sandry îl fixă cu privirea.

— Vom avea.

— Briar, adu-le soldaţilor o găleată cu apă! strigă Lark peste umărul Dajei, în timp ce o duceau pe fată înăuntru.

Băiatul fugi să facă ce i se ceruse, acum că Rosethorn era mai calmă şi pământul liniştit. Rosethorn se apropie de celălalt trup.

— Şi Frostpine?

Sergentul dădu din cap aprobator, ştergându-şi fruntea cu un braţ obosit.

— L-am fi dus mai întâi pe el acasă, însă a insistat să venim înainte aici şi să vă lăsăm fata, chiar dacă era drumul cel mai lung de la golf până aici.

— Aţi putea la fel de bine să-l lăsaţi şi pe el, nu doarme în dormitorul Focului – are doar un porumbar întunecat deasupra fierăriei lui, îi informă Rosethorn. Putem avea grijă şi de el, şi de Daja. Aduceţi-l înăuntru! Uitându-se în spate, văzu că Tris încă era acolo. Spune-i lui Lark. Îl vom pune pe Frostpine în patul meu, deocamdată.

Tris o ascultă. Lark tocmai o dusese pe Daja în camera ei, de la parter, şi nu la etaj. Ea aprobă când Tris îi spuse ce plănuise

Rosethorn şi deschise uşa camerei lui Rosethorn. Tris aruncă o privire înăuntru, curioasă. Erau plante la fereastra din spate – cealaltă fereastră dădea în atelierul lui Rosethorn şi era ascunsă de rafturi deschise şi încărcate cu vase din lut. În colţ era un altar mic, un cufăr de haine, un birou şi un pat. Era mult mai simplă până şi decât camera lui Tris. „Oare lui Rosethorn nu-i păsa de nimic mai mult decât de plante?”, se întrebă ea.

Dar ştia că nu era adevărat. Rosethorn ţinea la Briar, la Lark şi la păsări. Poate că începea să ţină până şi la Sandry, Daja şi chiar la Tris. Dacă se gândea mai bine, Rosethorn nu se răstise *cu adevărat* la niciunul dintre ei – nu rău, cum făcuse când veniseră copiii în Disciplină – de la cutremur.

— Vezi? murmură Lark. Fără cârlige însângerate în tavan – nici măcar un craniu pe nicăieri.

Tris se înroşi. Ea *se gândise* la ceva de genul acesta.

— Aici, strigă Lark, făcându-le semn cu mâna soldaţilor care aproape că-l târau pe Frostpine, inconştient.

Când gărzile trecură de fată, nasul ei sensibil depistă un miros ciudat: afumat şi amar totodată. Era un miros familiar, dar unde-l mai simţise? Era o duhoare care se prinsese de hainele lui Frostpine şi ale soldaţilor. Şi Daja era acoperită de acel miros.

— Uitaţi, şopti Sandry, odată ce pantofii şi şosetele Dajei fuseră înlăturate. Ea atinse obrazul drept al Dajei. În acelaşi loc în care cei trei etalau nişte bogăţii roşii, Daja avea o zgârietură urâtă. Asta trebuie curăţată.

— Chiar acum. Briar intră ducând un castron cu o apă având un miros ascuţit şi pânze uscate de in. Rosethorn spune că apa de coada-şoricelului proaspătă tocată în ea va curăţa buba pe care ea, *noi* o avem. Trăgând un scaun, se aşeză lângă Daja şi înmuie o bucată de pânză în castron. Storcând-o, tamponă zgârietura Dajei, uşor, curăţând-o. Mă bucur că ţi-ai lăsat toiagul ăla sus, îi spuse el fetei care dormea. Nu mi-ar fi plăcut să mă pocneşti în cap pentru că-ţi curăţ asta.

Durerea săgetă obrazul lui Tris. Propria ei urmă o înţepa aproape la fel de tare ca atunci când o dobândise.

— Aş fi vrut să fi fost şi eu acolo, murmură Briar, pentru sine la fel de mult cât şi pentru fete. Toate corăbiile alea…

— *Shalandiru,* şopti Daja, cu ochii închişi. Corăbii de război cu vâsle, vele latine.

— Nu ştiu dacă delirează sau dacă visează, remarcă băiatul.

Căutând în bluza lui fără mâneci, scoase un borcan mic din piatră şi-l desfăcu. O să-ţi *placă la nebunie* asta, îi spuse el Dajei. Primul meu lot de alifie de tătănească. O să te repar imediat, fără nicio cicatrice urâtă.

Sandry, al cărei unchi era un vânător de piraţi, se aplecă peste prietena ei.

— Ce fel de *shalandiru?* întrebă ea, privind cum Briar îi ungea uşor tăietura Dajei cu alifie. „Interesant”, gândi ea. Semnul de pe propriul ei obraz durea mai puţin. Câţi, Daja?

— În primul rând, zece dromone, murmură Daja. La fiecare al doilea rând alternau cu galere cu un singur rând de vâsle. Oftă.

— Primul rând? Erau mai multe? întrebă Sandry.

— Este o flotă, *saati,* şopti Daja. Nu am văzut bine al doilea rând sau la al treilea, dar le au. Sunt atât de obosită…

— Ce-i aia o dromonă? vru Tris să ştie.

— Două rânduri de vâsle, răspunseră Briar şi Sandry în acelaşi timp.

— Majoritatea galerelor au doar unul, continuă Sandry. Dromonele sunt mai mari.

— Şi au arma fulgerului. Daja deschise ochii şi încercă să se ridice. Niciunul nu o ajută. În cele din urmă, se dădu bătută. Frostpine?

— E în camera lui Rosethorn. Briar făcu semn cu capul. E la fel de obosit ca şi tine.

— Ce armă a fulgerului? o întrebă Sandry pe Daja, încruntându-se. E bubuitura aia pe care am auzit-o?

— A scufundat una dintre galerele ducelui. O lacrimă se rostogoli încet pe unul dintre obrajii Dajei, lăsând o urmă curată în funingine. I-a rupt pe marinari în bucăţi şi a făcut o gaură în chilă. I-am salvat pe câţiva, dar barca noastră era aproape plină încă de la început. Oti Contabila, iartă-i şi trimite-i într-un loc mai liniştit.

— O piatră a unei catapulte ar face gaură într-o corabie, clarifică Briar. Nu ai nevoie de fulger pentru asta.

— O… o piatră – Daja căscă, ochii i se închideau uşor – nu rupe în bucăţi oameni şi scânduri şi nu incendiază cala.

Tris tresări de spaimă la această descriere. Aplecându-se în faţă, puse o mână în jurul încheieturii Dajei.

— Aşteaptă. Fumul ăsta, care-i pretutindeni pe tine şi pe Frostpine. Trecu un deget peste braţul fetei. Era acoperit de

funingine. Chestia asta neagră. Mirosul... nu e doar lemn afumat. *Asta* e arma ta a fulgerului? Are duhoarea asta?

Daja aprobă din cap şi adormi la loc.

— Briar! Tris! Am nevoie de voi! strigă Rosethorn, cu vocea ascuţită. *Acum*, nu mâine!

Briar îşi puse alifia pe birou, împreună cu apa şi pânza şi se îndreptă către uşă. Întorcându-se, o văzu pe Sandry mângâind mâna Dajei, părând gânditoare. Tris îşi mirosea degetul. Căpătase o nuanţă palidă, ciudată pe sub pielea înroşită în urma timpului petrecut la soare cu o zi în urmă.

— Nu-i Lark cea care ne cheamă, o îndemnă băiatul. Să mergem, înainte să se supere.

08

Zece minute mai târziu, Briar şi Tris mergeau pe drumul spiralat, ducând coşuri goale şi tăbliţe pentru mesaje: a lui Briar pentru Gorse, iar a lui Tris pentru Moonstream. Rosethorn ceruse mâncăruri speciale pentru Daja şi Frostpine, în timp ce şi ea, şi Lark considerau că Sfânta Superioară ar fi trebuit să ştie ce se află în faţa golfului Summersea.

— Sfânta Moonstream? o întrebă Briar pe o sfântă îmbrăcată în roşul Focului care trecea pe lângă ei.

— Poarta sudică, răspunse ea şi se grăbi mai departe.

Oameni şi căruţe se scurgeau pe lângă ei pe drum. Erau fermieri localnici veniţi să se adăpostească între zidurile groase şi înalte ale Cercului Spiralat. Într-un fel, Briar se bucura să-i vadă – era ca şi cum ar fi fost iarăşi în oraşul Hajra, deşi mult mai curat. Micul Urs şi Tris nu fuseră de acord cu el.

Câinele era pur şi simplu trist. Îşi începuse viaţa ca animal rătăcit prin Summersea şi avea amintiri neplăcute legate de mulţimi. Tris luă fiecare frecare, fiecare ciocnire ca pe o insultă personală, iar faţa îi devenea din ce în ce mai roşie. Briar observă că vântul se înteţise, bătând din toate părţile. Nu spuse nimic – briza ajuta la alinarea căldurii crescânde din acea zi –, dar nu o pierdu din ochi pe colega lui. Dacă se enerva *prea tare*, probabil că trebuia s-o facă să se liniştească în vreun fel.

În apropierea porţii sudice, aglomeraţia dispăru. Niciunul dintre refugiaţi nu părea să vrea să se apropie prea mult de golf şi de orice se afla acolo. Atelierele pentru prelucrarea lemnelor şi fierăriile dintre templele Apei şi Focului, din contră, lucrau la

capacitate maximă. În stânga, în curtea din jurul şcolii pentru exerciţii fizice condusă de Templul Focului, sfinţi îmbrăcaţi în roşu şi novici îmbrăcaţi în alb se antrenau cu săbii, suliţe cu lamă lată şi scuturi. Majoritatea băieţilor pe care Briar îi ştia din scurta sa şedere în dormitorul lor exersau singuri. Erau şi câteva fete; mai multe fete şi femei purtau roşu sau alb şi făceau instrucţia la fel ca bărbaţii.

Alţi sfinţi îmbrăcaţi în galben, în veste bătute cu fier şi căşti, se odihneau în jurul porţii sudice, ţinând armele aproape. Poarta era închisă şi îngrădită de buşteni imenşi. Din tunelul adânc care pornea din ea prin zid, şi Tris, şi Briar văzură sclipiri de magie.

Energia strălucea din numeroasele pietre rotunde sădite în mortarul care căptuşea pereţii tunelului.

— Hei, voi, valea! ţipă o sfântă îmbrăcată-n armură. Purta mânecile veşmântului stacojiu legate, având braţele vânjoase ca ale unui fierar. După câte ştia Briar, ea *era* fierar, la fel ca mulţi alţi sfinţi ai Focului. N-aveţi ce căuta aici!

Triumfător, Briar ridică permisul pe care i-l dăduse Lark înainte ca el şi Tris să plece de la Disciplină. Spre deosebire de cel din metal, acesta era făcut din sticlă preţioasă, cu însemnele lui Lark şi ale lui Rosethorn presate pe margini. Lark legase, de asemenea, o panglică din mătase roşie astfel încât să formeze o cruce pe ambele părţi ale cercului. Acesta le permitea intrarea oriunde în interiorul templului, le spusese ea.

Sfânta îl luă, îl cercetă, apoi bătu cu piciorul în pământ.

— Câinele rămâne aici! ordonă ea. Şi coşurile. Să nu staţi în picioarele oamenilor de pe zid. Dacă vi se ordonă ceva, să nu cumva să aud că n-aţi ascultat. Pe cine căutaţi?

— Pe Moonstream. Briar încercă să nu pară îngâmfat. Tăbliţa din coş este pentru dânsa.

— Atunci nu trebuie să căraţi decât tăbliţa, nu întregul coş. Sfânta le returnă permisul, dar rămase cu mâna întinsă. Ce-i doi îi oferiră coşurile şi îi ordonară Micului Urs să rămână acolo. Spre surprinderea lor, animalul se supuse, lovind pământul cu coada. Este chiar lângă poartă. Să vă purtaţi frumos. Apoi se aplecă să scarpine crupa câinelui.

Ajungând la trepte, Tris mârâi, îşi ridică fustele şi începu să urce.

— Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă Briar, urmând-o.

— Am urcat foarte multe scări în ultimul timp, rosti ea scurt, gâfâind. Încep să urăsc să fac asta.

— Poate ar fi mai uşor dacă nu le-ai mai urca urându-le atâta, remarcă el. Şi nici hainele alea jerpelite ale tale nu te ajută.

— Ce? rosti ea cu răsuflarea întretăiată.

— Haine jerpelite. Fuste şi furouri. Schimbă-le cu pantaloni, ca Daja.

Tris se opri şi-l privi cu asprime.

— *Pantaloni?* Ca un… ca un şobolan de stradă sau ca un flaşnetar, sau… sau un negustor? Eu provin dintr-o familie decentă, să ştii, iar femeile decente poartă *fuste! Şi* jupe!

Cu o ultimă încruntare, se răsuci şi ajunse în vârf.

— Odată comerciant, comerciant pentru totdeauna, bombăni Briar. Lumea era un loc cu adevărat spectaculos când o fată la fel de deşteaptă ca Tris Chandler se agăţa tocmai de hainele care o încingeau şi o făceau irascibilă.

Moonstream şi Niko vorbeau cu o sfântă slabă şi roşcată îmbrăcată în haine stacojii. Cei doi prieteni se uitară în treacăt la oamenii pe care îi căutau. În faţa lor, vizibilă în sfârşit, se afla flota piraţilor în golf. Aşa cum povestise Daja: galere cu două rânduri de vâsle alternau cu galere cu un singur rând de vâsle în rândul cel mai apropiat de ţărm. Alte corăbii se aflau în spatele lor. Briar încercă să le numere repede, dar nu reuşi. Imaginile corăbiilor se dublau şi se triplau, şi tremurau în faţa lui, aprinse toate de strălucirea argintie de magie.

— Copiii n-au voie aici! îi informă o voce aspră, stridentă. Mâini puternice şi subţiri îi prinseră pe Briar şi pe Tris de umeri. Ei priviră în sus. Era cale lungă de privit: bărbatul roşcat care vorbise cu Moonstream şi cu Niko era mai înalt de un metru optzeci. Părul lui roşcat tăiat scurt stătea în toate părţile, ca şi cum ar fi trecut des prin el cu degete nervoase. Pielea îi era decolorată, iar nasul era o lamă subţire şi ascuţită. Ascunsă în spatele bărbii roşcate tunse cu grijă, gura arunca vorbele ca pe nişte lătrături. Ochii, singura lui trăsătură atractivă, de o nuanţă închisă de albastru atrăgea atenţia oricui s-ar fi aflat lângă el, fie că ar fi vrut sau nu să fie atras. Veşmântul etala tivul negru al unui iniţiat sau al unui mag al templului. Cercul auriu brodat pe roba sa în dreptul inimii însemna că era Sfântul Prim – capul Templului Focului.

— Lucrurile ar putea deveni neplăcute aici, le spuse el acum.

Gărzile nu ar fi trebuit să vă lase să urcaţi.
Briar ridică permisul de sticlă şi tăbliţa.
— Avem asta pentru Moonstream, spuse el hotărât. Este important. Sincer.
— Iar eu am venit pentru Niko, spuse Tris. Se rupse cumva de privirea insistentă a sfântului Focului şi din strânsoarea lui, pentru a merge la profesorul ei.
— Ea este cu mine, spuse Briar aproape scuzându-se.
— Mi-am dat seama. Şi ştiu cine eşti tu: Briar Moss. Băiatul mag grădinar. Am auzit de tine şi de colegii tăi. Aţi produs conflicte în Cerc. Sfântul îl îndreptă pe Briar spre Moonstream. Cea de colo e vrăjitoarea-vremii, Trisana Chandler. Ea a ştiut că avem o problemă azi-noapte, corect? Frumoasă descoperire. Fată deşteaptă, nu?
— Se descurcă destul de bine pentru o fustă, spuse Briar cu un zâmbet până la urechi.
Ajunseră la Moonstream.
— Am observat că ai spus asta în timp ce Tris vorbeşte cu Niko şi nu poate auzi, remarcă ea, luând tăbliţa. Apropo, el este Sfântul Prim Skyfire.
Briar dădu mâna cu roşcatul înalt şi slab, simţindu-se copleşit în ciuda voinţei sale. Împărţeau aceeaşi patrie, Sotat. Cu cinci ani înainte, Skyfire fusese o legendă ca general. La moartea soţiei sale, renunţase la pământurile şi armatele sale şi-şi depusese jurămintele în faţa zeilor focului. Ca Prim Sfânt al acelui templu, era răspunzător de apărarea Cercului Spiralat.
— Mă bucur că Lark şi Rosethorn mi-au trimis informaţia asta cu privire la cei din golf, spuse Moonstream în cele din urmă. Îi înmână tăbliţa lui Skyfire. Ştiu că ducele o va da mai departe, dar cu cât o obţinem mai repede cu atât mai bine, în ceea ce priveşte nişte lucruri.
Briar observă că linii subţiri îi apăruseră lui Moonstream în jurul buzelor de culoarea prunei. „Ce rău ar putea ajunge la ele, atâta timp cât se ocupă Skyfire de toate?” se întrebă băiatul.

— Niko, îţi spun serios, a fost exact acelaşi miros, repetă Tris neliniştită. Nu greşesc când vine vorba de mirosuri. Asemenea celui de pe Insula Ascuţiş.
— Te cred, draga mea. Niko părea epuizat şi neliniştit. Ce înseamnă asta… Privi pierdut spre mare, pieptănându-şi

mustaţa cu degetele.

Tris aşteptă o clipă, dar nu mai mult. Murea de curiozitate.

— Câte corăbii sunt aici? întrebă ea. Ăsta-i alt grup decât cel din faţa golfului, nu? câţi sunt?

— Nu pot să-mi dau seama, răspunse el. Văzându-i încruntarea, acesta adăugă: Ca şi tine, pot vedea că-şi ascund numărul cu iluzii. Dar sunt laşi piraţii ăştia. Se ascund în spatele straturilor de vrăji făcute de cel puţin o duzină de magi. Nu am deocamdată cheia tuturor acelor vrăji, aşa că sunt încurcat ca şi tine. Nu mai puţin de şase dromone, mă tem, şi zece galere obişnuite.

— Marina militară a ducelui îi va alunga, nu? întrebă ea, acoperindu-şi ochii în timp ce privea cu coada ochiului spre mare. Se întâmpla ceva pe două sau trei dintre galerele mari – *dromone*, două rânduri de vâsle, îşi spuse, fixându-şi cuvântul în memorie. Vrăji ale iluziei se unduiau deasupra lor ca nişte valuri de căldură, făcând imposibilă vederea vreunui lucru cu claritate în afara corăbiilor cele mai apropiate.

— Marina militară este împrăştiată peste tot de-a lungul coastei, îi spuse Niko încet. Cele câteva corăbii rămase în golful Summersea sunt prinse acum. Trebuie să aşteptăm corăbiile care sunt pe mare să se strângă şi să vină să ne salveze. Ce *fac* acolo?

— Catapulte. Niciunul dintre ei nu realiză că Skyfire veni lângă ei; ambii tresăriră la auzul vocii sale aspre. Nu pot să le văd, n-am nevoie. Mişcările sunt potrivite. E ce am făcut eu adineauri. Shurri, ajută-ne, că ne au în bătaia catapultei.

— C-c-catapulte? ţipă Tris.

— Ar putea fi şi mai rău, îi spuse Skyfire, acoperindu-şi ochii. Ar putea acosta în golf – ceea ce *o* să facă, atunci când vor descoperi că plasa vrăjită de acolo nu mai există.

Tris îşi aminti ce spusese Daja despre plasa vrăjită şi se înfioră. Cercul Spiralat nu avea armată, în afara sfinţilor de la Templul Focului, a celor care voiau să-i ajute şi a magilor. Vor fi aceştia de ajuns? Vor cuceri piraţii locul ăsta şi-i vor incendia singura casă? O vor lua pe ea şi…

— Câteodată o imaginaţie bună e un lucru rău. Niko îi puse o mână pe umeri. Celelalte defensive din jurul Cercului Spiralat sunt într-o condiţie perfectă, iar *noi* nu suntem chiar neajutoraţi aici.

— Cu siguranţă nu, comentă Skyfire, cu un râs lătrat. Ridicând tonul, strigă: Şase magi – Aer şi Foc, vă rog!

Partea de sus a zidului era acoperită de soldaţi îmbrăcaţi în roşu şi alb, amestecaţi cu sfinţi din toate cele patru temple. Acum Tris văzu că toţi cei care nu erau războinici aveau robele tivite cu negru, purtate de iniţiaţi. Trei îmbrăcaţi în galben, iniţiaţi ai Templului Aerului, şi trei îmbrăcaţi în roşu veniră la Skyfire. El făcu perechi compuse din Foc şi Aer, apoi le indică posturile de-a lungul zidului, aproximativ la cincizeci de metri depărtare unul de celălalt, toate cu faţa spre golf.

— Prin aer, le spuse el, privind în continuare vasele sclipitoare. Prin aer – o sută de metri în sus, nu mai puţin. Vreau un scut solid – fără greşeală. Fără crăpături. Pregătiţi-vă!

Tris fixă cu privirea perechea cea mai apropiată de ea. Înşirau cu repeziciune sârmă de cupru prin zalele late ale unui lanţ de aur lung de şaizeci de centimetri. Odată ce fu terminat, iniţiatul îmbrăcat în galben agăţă pietre mate gri de cârlige mici din sârmă, depărtându-le mult unele de altele. Iniţiatul îmbrăcat în roşu făcu acelaşi lucru cu pietre care arătau precum chihlimbarul, cremenea şi onixul.

— Cuprul este un element al aerului, îi murmură Niko în ureche. Pietrele gri sunt piatră ponce, o piatră a aerului. Aurul…?

— Foc şi protecţie, spuse Tris.

— Foarte bine. Iar onixul şi cremenea sunt protectoare. Niko îşi păstră vocea scăzută, pentru a nu distrage atenţia iniţiaţilor. Totul din dispozitiv a fost vrăjit împotriva pericolelor din aer. Daja ar numi-o *bijili,* un lucru care înmagazinează magie. Cu o astfel de unealtă, aceşti magi nu trebuie să folosească o mare parte din puterea lor – de care ar putea avea nevoie mai târziu – pentru a apăra această secţiune a zidului. Tot ce trebuie să facă este să cheme asupra lor puterea metalului şi a pietrelor…

— Şi a zidurilor templului, adăugă Skyfire. Tris tresări. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că el asculta. Ca orice lucru de aici, până şi zidurile însele conţin magie, plasată în ele acum… începe.

Două bile negre se avântară în aerul dintre corăbii şi ziduri. Mijindu-şi ochii, Tris tremură. Putea vedea semnele magice şi simţi cum privirea îi fu respinsă de la bile. Adieri de vânt certăreţe îi fluturară părul până când îi smulseră baticul de pe

cap, iar buclele ei imposibil de ţinut în frâu fâlfâiră libere. Ea se grăbi să prindă baticul.

— De ce pietre de catapultă vrăjite? îl auzi ea pe Niko întrebând.

— Prea sus! strigă cineva de la baza zidului, un arcaş, acoperindu-şi ochii pentru a putea urmări zborul proiectilului. Sunt prea uşoare pentru nişte pietre, Skyfire!

— Are dreptate, mârâi sfântul. Ce Shurri se…

Bilele întunecate se ridicară sus, tot mai sus.

— O să treacă de scuturile voastre! strigă Skyfire. Ridicaţi-le, ridicaţi-le…

Tris tremură, îngrozită. Era clar ca lumina zilei că alea vor trece de zid la peste treizeci de metri. Ea avea să fie făcută bucăţi, ca morţii din farul de pe Insula Ascuţiş şi ca bărbaţii pe care îi văzuse Daja pe galera aceea!

Vântul se învolbură deasupra zidului, venind din toate părţile. Acesta bătea în jurul lui Tris, împingându-i din calea sa pe Skyfire, Niko şi Briar. Tris abia observă; ochii ei erau fixaţi pe bilele care începuseră să cadă. Ea se întinse disperată spre vânturi.

Vânturile şuierară, rotindu-se tot mai tare, luând forma unei pâlnii. Capătul îngust al pâlniei se răsucea în jurul mâinilor ei, întinzându-i pielea. Capătul larg se mărea tot mai mult, în timp ce întreaga pâlnie creştea.

Tris îşi strânse pumnii, apoi îi deschise.

Pâlnia se desprinse de ea, urcând repede spre cer pentru a prinde bilele gemene. Întorcându-se, se opri puţin, de parcă ar fi trebuit să decidă în ce parte să meargă.

O mână gigantică, invizibilă le presă de zid. O răsuflare mai târziu, o trosnitură surdă bubui în aer. Pâlnia se destrămă. În altă răsuflare, o ploaie de funingine, praf şi aşchii căzu peste ei.

Tris strănută. Niko scoase o batistă curată din roba sa, îi şterse obrajii cu ea, apoi i-o dădu ei pentru a-şi sufla nasul.

— Trebuie să-mi revizuiesc părerea despre vrăjitoarele-vremii, spuse Moonstream, cu o voce clară şi calmă răsunând în tăcerea de pe zid. Se pare că fac mai mult decât să aducă ploaia.

Skyfire se aplecă înainte pentru a se putea uita fix în ochii lui Tris. Agitată, fata se dădu un pas în spate, apoi doi, până se ciocni de Briar. Băiatul o prinse. Încă doi paşi şi ar fi căzut amândoi de pe zid.

— Fetiţo, poţi face asta cu calm? vru Skyfire să ştie, cu o voce cât putea de blândă. Sau trebuie să fii speriată? Dacă se ajunge la asta… rânji el, arătând prea mulţi dinţi pentru liniştea lui Tris. Sunt sigur că pot găsi metode de a te speria când azvârle chestiile alea. Metoda cealaltă e mult mai prietenoasă, bineînţeles.

— Alea nu erau pietre de catapultă, remarcă magul Aerului care era cel mai aproape de ei. Pietrele nu sunt atât de uşoare.

— Nu ştiu dacă putem ridica un scut atât de sus, adăugă iniţiatul în Foc care era alături de el.

— Atunci, lăsaţi-i mai jos! strigă Briar, arătând cu degetul spre corăbii. Acum mai vin câteva!

— Nu lăsaţi chestiile alea să lovească zidul! lătră Skyfire.

Până să termine, plesnitura scoasă de eliberarea catapultelor ajunsese la urechile apărătorilor. Toate cele trei seturi de magi, văzând că aceste bile se îndreptau în spre zid, apelară din nou la magia lor. Mecanismele lor din metal şi piatră începură să strălucească. Şi Tris, şi Briar puteau vedea revărsări de lumină argintie ridicându-se trei metri deasupra capetelor lor şi ascunzându-se privirii, pentru a acoperi pietrele de sub ei.

— Zidul nu va rezista? întrebă Tris cu o voce joasă. Tremura din toate încheieturile, vibrând în strânsoarea lui Briar.

— Nu ştim, şopti Niko.

Aerul vâjâia în jurul capetelor lor, provocând sângerări din nas. Magii se clătinară, dar îşi păstrară echilibrul fără să dea drumul metalului pe care-l foloseau pentru a-şi îndruma energia. Pământ şi pietre zburară prin aer. Majoritatea rămaseră de cealaltă parte a barierei, dar trecură destule peste ea pentru a prăfui bine pe toată lumea şi toate lucrurile din jurul lor.

— Au făcut două găuri în pământ, strigă un sfânt îmbrăcat în albastru când se făcu linişte din nou. Unele mari.

— Voi copii, jos de pe zid, *acum!* ordonă Skyfire. Tris, gândeşte-te la ce ţi-am zis. Voi ceilalţi, numai scuturi fixe – blocaţi-le pe fiecare pe măsură ce vin!

— Haideţi, le spuse Niko. Ne vedem mai târziu.

— Haide, şopti Briar în urechea lui Tris. Îi puse o mână în jurul taliei pentru a-i reda echilibrul. Tremurul lui Tris era mult mai violent. Încă un atac ca ăsta, şi cu siguranţă vei leşina.

Aprobând slăbită, ea îl lăsă s-o ajute să coboare scările.

— Trebuie să luăm mâncarea aia pentru Daja, Frostpine şi

pentru pasărea ta, remarcă el.

— Ştiu, spuse Tris. N-am uitat.

— Şi eu sunt puţin înfometat, adăugă el. Cu cât se depărta mai mult de vârful zidului, cu atât fata devenea mai puternică. Totuşi, el o ţinu bine până ajunseră jos.

— Tu *tot timpul* eşti înfometat, îi răspunse ea, aşezându-se pe ultima treaptă.

Micul Urs veni în fugă la ei, dând din coadă şi lătrând. Femeia-paznic avusese grijă de câine şi de coşuri, şi scoase o sticlă cu apă de la curea.

— E palpitant acolo sus, nu? întrebă ea.

Scoase dopul sticlei şi i-o întinse lui Tris. Fata o luă bombănind şi înghiţi lacomă.

— Prea palpitant pentru mine, spuse ea, returnând sticla.

Sfânta îi făcu semn să-i dea şi lui Briar.

— Ce se întâmplă acolo sus? întrebă alt războinic, un novice. Toate bubuiturile alea mi-au făcut părul măciucă. Având în vedere că acesta era ras în cap, chiar şi Tris putea să-şi dea seama că era o glumă.

— Piraţii au o armă nouă, ciudată, le spuse Briar. El agită sticla şi se uită la sfântă. Dacă nu vă deranjează să aşteptaţi, voi reumple asta pentru dumneavoastră la Centru.

— Nu-i nevoie, spuse femeia, luând sticla. Avem propria noastră pompă la corpul de gardă. Armă nouă, aşa-i? Lovi pământul cu piciorul. Trebuia să fie ceva care să-i facă pe câinii ăia să creadă că ne pot pune la încercare din nou. Pentru Micul Urs adăugă: fără supărare pentru câinii cu patru picioare.

— Nu sunteţi speriaţi? întrebă Tris, ştergându-şi faţa din nou cu batista lui Niko. Putea vedea pământ şi pietre peste tot în jurul lor; o parte dintre bubuiturile astea se simţiseră şi aici jos. Tunelul porţii ar fi amplificat şi zgomotul.

Femeia ridică din umeri.

— Cu jucării noi sau nu, vor trebui să acţioneze foarte atent pentru a-l lua prin surprindere pe bătrânul Skyfire.

Briar dădu din cap aprobator.

— Nu a fost luat niciodată prin surprindere din câte ştiu *eu.* Haide, Bucle de Aramă, o zori el pe Tris. Este aproape prânzul. Fac pariu că Gorse are un pui sau ceva pateuri cu numele meu trecut pe ele.

Luă coşurile şi fluieră după Micul Urs.

— Să nu fii neliniştită, copilă, o sfătui novicele pe Tris când fata se ridică, tremurând, pentru a-l urma pe Briar. Vor avea nevoie de un spărgător de nuci mult mai mare să deschidă nuca *asta.*

Câţiva dintre ceilalţi paznici şi femeia care avea atât de multă încredere în Sfântul Skyfire râseră. Alţii, observă Tris, păreau la fel de neliniştiţi ca şi ea.

„Aţi fi de altă de părere dacă nu aş fi oprit acele prime două chestii bubuitoare să nu cadă aici”, gândi ea, alergând să-l prindă din urmă pe Briar. „Şi poate oricum o să ajungeţi să aveţi altă părere până la urmă, dacă trec mai multe de magii de pe zid”.

Aceştia intrară în bucătăriile din Centru prin uşile exterioare, şi nu prin acelea care dădeau spre scările interioare din mijloc. Chiar şi până să între, fuseră uimiţi de zgomotul care se auzea din clădire. Micul Urs se aşeză, refuzând să între în aşa o casă de nebuni. Acoperindu-şi o ureche cu mâna liberă, Tris luă un coş de la Briar şi-l urmă înăuntru.

Fuseră înghiţiţi de fum şi căldură. „Nici fierăria lui Shurri, din adâncul pământului, nu putea fi mai încinsă”, se gândi Tris.

— Întotdeauna e aşa aici? strigă ea.

Briar sări din calea unui novice care mergea clătinându-se sub o tavă plină cu pâini. Când trecu, novicele sugeră că mama lui Briar făcuse ceva foarte greu de crezut cu un melc.

— Şi mama ta cu un şobolan de debarcader! strigă Briar vesel. Nu, niciodată! spuse către Tris.

Cineva îl prinse de umeri.

— Derbedeii puşi pe furat *afară!* ordonă un sfânt îmbrăcat într-un albastru murdărit de făină. Şi dacă…

Briar îi prinse una dintre mâini, răsucind degetul mic al sfântului. Rânji sălbatic, dinţii săi albi străluceau în contrast cu pielea lui aurie, pe măsură ce apăsa mai tare. Sfântul urlă de durere.

Ridicându-şi coşul până ajunse mai sus pe braţ, Tris îl prinse pe băiat de mâini.

— Nu vei rezolva nimic dacă îi rupi un deget! ţipă ea în urechea lui Briar. Tu…

Deodată, cei trei se despărţiră. Zburând în spate, aterizară afară, căzând în fund: Tris, Briar şi sfântul.

Micul Urs lătra ca turbat. Bărbatul se grăbi să se ridice, pentru

a da nas în nas cu un sfânt cu burta mare care stătea în pragul uşii deschise. Nou-venitul se încrunta la toţi trei la fel de tare. Avea cam un metru optzeci, era brunet, cu piele maro şi cu ochii migdalaţi asemenea celor din Estul Îndepărtat. Părul îi era prins într-o coadă şi strâns pentru a sta în faţă în vârful capului, după obiceiul bărbaţilor din Yanjing. Avea o faţă mare, cu un nas lung şi la fel de mare, o gură asemenea şi o barbă groasă şi îngrijită. Era imposibil de spus ce culoare avea veşmântul său, pe sub pete şi arsuri. Tris crezu c-ar putea fi roşu, apoi se întrebă dacă era albastru, verde sau galben. Nu putuse niciodată să-şi dea seama din ce templu face parte omul ăsta. Poate, având în vedere că bucătăriile aduceau laolaltă toate elementele, sfântul responsabil de cele ale Cercului Spiralat aparţinea tuturor celor patru temple.

— Sfântule Gorse! strigă sfântul Apei. Eu *încercam* să scap de un hoţ…

— Dacă *trebuie* să prinzi ceva, sfinte Withe, poţi să prinzi treizeci de găini şi să le tai pentru mine. Vocea lui Gorse era profundă şi sacadată. Vorbea foarte clar, cu un accent puternic. Fii atent să le scoţi sângele cum trebuie. *Acum,* te rog. Şi să nu-mi mai prinzi musafirii. Prea multe guri de hrănit azi. Suntem foarte ocupaţi, spuse el către Briar şi Tris.

— Băiatul e un hoţ cunoscut! strigă White, arătând cu degetul spre Briar. Stătea la pândă acolo…

Micul Urs mârâi. Tris îl apucă de zgardă.

— Briar Moss nu a furat niciodată de la mine. De această dată era un aer ameninţător în vocea lui Gorse şi o lucire aspră în ochii săi negri. Găini, sfinte Withe. Şi gândeşte-te, în timp ce le omori, la soarta celor care acuză fără dovezi.

Bărbatul se îndepărtă cu paşi apăsaţi, roşu de ruşine. Briar scoase tăbliţa pe care le-o dăduse Rosethorn.

— Gata cu ruptul degetelor ajutoarelor din bucătărie, îi spuse Gorse. Am nevoie de mâinile lor. Rupe un deget de la picior dacă vrei neapărat. Luând tăbliţa, Gorse se uită la Tris. Ce-ţi face pasărea? Briar spunea că ai un pui de pasăre pe care-l creşti.

Ea zâmbi confuză.

— E gălăgioasă.

— Asta-i bine, spuse Gorse, dând din cap aprobator. Plămânii sănătoşi sunt plămânii gălăgioşi. O să-i toc nişte carne

proaspătă, să adune putere. Ouă gata pregătite avem din plin, de asemenea, pentru soldaţi. Şi ce-i asta? Citi însemnarea de pe tăbliţă, încruntându-se. Ficat de porc sau de vită? Trei feluri de boabe? Avem mazăre şi tocăniţă de fructe de mare. Asta e mâncare bogată de care vrea ea – foarte grea, foarte puternică.

— Este pentru a-l pune pe picioare pe Frostpine şi pe Daja, explică Briar. Au făcut magie în golf, iar acum sunt atât de obosiţi că nu se pot ridica. Rosethorn spune că au nevoie de toate astea.

— Atunci îi dăm lui Rosethorn ce vrea sau va veni *ea* să le ia de sub nasul meu. Voi doi aşteptaţi în umbră, sub scări. Prea mulţi oameni ca Withe îmi stau în picioare azi. Luă coşurile; în mâinile sale mari păreau mai mici. Eu o să umplu astea. Aşteptaţi. Se aplecă şi se întinse după ceva. Pe rând, îi oferi doi cozonăcei lui Briar cu mâna liberă. Unul este pentru Trisana, îi spuse el băiatului cu o privire plină de înţeles şi dispăru în bucătărie.

— Nu ai spus niciodată că este de treabă, îl acuză Tris în timp ce mergeau spre intrarea care avea să-i primească în Centru.

— Tu ar fi trebuit să-ţi dai seama singură, răspunse Briar, cu gura plină.

— Nu am vorbit niciodată cu el cu adevărat înainte. Tris se trânti pe o bancă aproape de scara centrală, cu câinele la picioare. Un mesager singur se sprijini de zid şi le făcu semn cu capul şi apoi aproape adormi.

Tris îşi molfăia cozonăcelul bucată cu bucată, mestecând încet. „Ciudat”, gândi ea când începu să se relaxeze. Tărăboiul din bucătării nu ajungea în această parte a turnului şi totuşi doar pereţii şi un set dublu de uşi se aflau între ei.

Magie, fără îndoială. Oare totul de aici era magic?

Una dintre uşile bucătăriei se deschise uşor, eliberând o rafală de sunet şi o figură zveltă bărbătească în pantaloni şi robă. El închise uşa şi păşi în lumină.

— Tris! Briar! Aymery era în mod clar uimit şi nu în întregime fericit să-i vadă. Zâmbi atât de plăcut, încât Tris se întrebă de ce crezuse că fusese surprins într-un mod neplăcut să-i găsească acolo. Uite ce coincidenţă plăcută!

— Depinde pentru cine e plăcută, remarcă Briar. Nu pot să cred că Gorse te-a lăsat să pleci fără să-ţi dea nimic de mâncare.

— Gorse?

— Sfântul responsabil, spuse Briar, încruntându-se. Oricine intră acolo îl întâlneşte pe Gorse.

— Poate în alte zile, spuse Aymery. În momentul ăsta cred că-i ocupat. Ce faceţi voi doi aici?

Briar îi spuse, dar îşi păstră celelalte gânduri pentru el. Se furişase înăuntru noaptea, în zilele după venirea sa aici, atunci când o burtă plină încă era un motiv de bucurie şi o umpluse cât de des putuse. Se ascunsese sub mese şi stătuse în umbră când toate focurile erau stinse. Venise când mâncărurile erau preparate şi când oamenii intrau şi ieşeau grăbiţi, ducând mâncare la căruţe pentru aceia care nu mâncau în sălile de mese principale. Înainte de răsărit, în toiul prânzului, la miezul nopţii – nu conta. Nu stătea niciodată în bucătăriile alea mai mult de un minut sau două înainte să apară Gorse şi să-i dea ceva de mâncare. El se gândea că Gorse ar fi putut dormi în Centru, dar nu asta era ideea. Îl văzuse pe Gorse făcând-o cu oricine nu făcea parte din personalul bucătăriei. Se gândi că era *posibil* ca Gorse să nu-l fi văzut pe Aymery astăzi, cu refugiaţii venind încontinuu în templu, trebuind înveseliţi cu o masă bună.

Era *posibil.* Pur şi simplu era puţin probabil.

Uşile se deschiseră brusc. Apăru însuşi Gorse, cu coşurile în mâini şi cu un coş mai mic, acoperit. Tris luă unul dintre coşurile mari şi pe cel mic; Briar îl luă pe celălalt.

— Ne cunoaştem? întrebă Gorse, uitându-se la Aymery.

— Aymery Glassfire, spuse tânărul, cu o jumătate de plecăciune. Am ajuns de curând, am venit să-mi continui studiile în bibliotecă.

— Un mag, spuse Gorse. Ştiu cum este. Dacă ţi se face foame, citind până târziu, vino aici. Tot timpul este cineva la îndemână.

„Cineva, adică *tu”,* gândi Briar, dar îşi păstră gândul pentru sine.

— Nu zăboviţi, le spuse Gorse lui Briar şi lui Tris. Mergeţi acasă repede şi puneţi ce nu se mănâncă *imediat* în cutia voastră pentru răcit. În coşul mic sunt doar prăjituri, pentru după-amiază. Cu un semn din cap, dispăru înapoi în împărăţia sa.

— Dacă nu vă deranjează, voi veni şi eu cu voi, spuse Aymery, ieşind împreună cu ei. Sper că lui Lark şi Rosethorn le

va fi milă de mine. Ele vor să-l mute pe un negustor, conducător de caravană, împreună cu nevestele lui în camera mea din casa pentru musafiri. Dacă nu găsesc un loc mai liniştit, o să ajung pe o bucată de podea din dormitorul băieţilor. Nimeni nu poate studia în condiţiile astea. Întinzându-se, îl prinse pe cel mai greu dintre coşurile ale lui Tris. Dă-mi voie să te ajut cu asta.

Tris se încruntă şi i-l smulse brusc.

— Am cărat şi mai mult de atât, mârâi ea, în timp ce urmau cărarea care tăia buclele largi ale drumului spiralat. Obişnuiam să car *două* coşuri de mărimea asta la piaţă, când locuiam la verişoara Uraelle, şi înapoi.

— Înapoi? ochii lui Aymery se măriră şocaţi. În sus pe dealul ăla groaznic? Dar erai doar o fetiţă…

— Mi-am câştigat şederea, spuse Tris mândră, ridicând coşul mai mare pentru a nu-l târî pe o margine de flori.

— Dar ea avea *servitori,* pe bătrânul domn…

— O femeie venea trei zile din şapte, pentru treburile grele, răspunse Tris. Dar trebuia supravegheată. Verişoara Uraelle era ţintuită la pat, aşa că eu trebuia să am grijă de casă.

— Babă zgârcită, bombăni Aymery. Luase celălalt coş mare de la Briar, iar băiatul nu protestă. Era destul de bogată cât să-şi permită servitori. Măcar ţi-a lăsat ceva când a murit?

Tris scutură din cap.

— Nici măcar o monedă.

— Atunci unde au ajuns banii? Trebuie să-i fi lăsat *cuiva.*

— Casei Chandler. Ei trebuie să aibă o corabie care-i poartă numele pe mări în vecii vecilor.

„Comercianţii, gândi Briar. Eu i-aş fi lăsat pentru ceva util, cum ar fi o grădină într-un loc ca Districtul Omului Mort sau în Mire.” Zâmbi, amuzat de ideea că el ar fi putut fi vreodată în postura de a lăsa bani cuiva când murea.

Abia treceau de drumul aglomerat dintre atelierele de ţesut şi Disciplină, când trei trosnituri zgomotoase şi ascuţite brăzdară aerul în partea de sud. Un cal se ridică în două picioare, urlând de groază: Aymery îl trase pe Briar din faţa lui. Boii înjugaţi mugiră, ochii lor albindu-se de spaimă. Micul Urs căzu cu zgomot în fund pe bolovanii de pavaj şi urlă; câinii şi bebeluşii dintre refugiaţi făcură acelaşi lucru.

— Mulţumesc, îi spuse Briar lui Aymery, când bărbatul îi dădu drumul. Micule Urs, termină sau te spun lui Rosethorn!

Căţelul tăcu.

Tris se holbă la Briar, transpirând.

— Crezi că au fost mai multe din chestiile alea care bubuie?

— Sunt sigur, spuse băiatul, deschizând uşa la Disciplină. Haide. Să intrăm.

09

Rosethorn, Lark şi Sandry stăteau la masa mare, lucrând. Tris merse imediat la pasărea ei din atelierul lui Rosethorn. Îi putea auzi piuitul strident. Descoperind cuibul, văzu că puiul era treaz şi vioi. Văzând-o, ea îşi deschise larg ciocul.

— Imediat, spuse fata şi-o acoperi din nou. Ea îl ajută pe Briar să aranjeze conţinutul coşurilor în cutia pentru răcit, dornică să găsească îndată carnea tocată şi gălbenuşurile de ou pe care le pusese Gorse. Puişorul ţipă. „Imediat”, nu era ce voia el.

— Dacă nu-i aveam deja pe Frostpine şi pe Daja în propriile noastre camere… ei bine, Rosethorn şi cu mine vom dormi în atelierele noastre oricum, spuse Lark, când Aymery îşi spuse rugămintea.

— Mă simt vinovată, neavând pe nimeni când aceştia pun paturi de paie în toate dormitoarele, recunoscu Rosethorn.

— Pe mine nu mă deranjează un pat de paie aici sau în pod, le spuse Aymery.

— N-ai nevoie de unul. Sandry îşi ridică privirea de la munca ei. În timpul în care Tris şi Briar fuseseră plecaţi, ea reuşise să ţeasă aproape patruzeci şi cinci de centimetri de pânză la războiul de ţesut îngust pe care Lark o învăţa să-l folosească. Dacă ar fi fost obligată să-şi spună părerea, ar fi spus că nu arăta mai rău, deşi nici mult mai bine decât ţesătura pe care o făcuse în ziua precedentă. Dacă Daja este de acord, eu voi dormi în camera ei, iar vărul lui Tris poate dormi în a mea. Ridicându-se în picioare, merse să vadă dacă Daja era destul de trează pentru a o putea întreba.

Era, şi-i dădu voie imediat. Cu acest lucru rezolvat, Aymery merse să-şi ia lucrurile din casa de oaspeţi.

— Acum, le spuse Lark lui Tris şi lui Briar în timp ce Rosethorn încălzea supă de peşte, iar Tris pregătea de mâncare pentru puişorul ei, ce a zis Moonstream când aţi găsit-o?

Puişorul fu hrănit şi supa încălzită, când cinci bubuituri zdruncinară căldura prânzului una câte una, pe rând. Afară

oamenii ţipau.

— Ce este? strigă o femeie.

Tris tremura. Lark şi Rosethorn, cu priviri grave, duseră tocana pentru Daja şi profesor.

— Nimeni n-a mai văzut ceva ca asta? şopti Sandry celorlalţi doi.

— Nu, din ce am auzit noi, murmură Briar.

Cei cinci îşi terminară prânzul: carne de vită rece, brânză şi legume din grădină –, când un mesager se poticni în uşă.

— Moonstream cere ca magii seniori să fie pe zidul de la poarta sudică atunci când ceasul o să bată ora unu, spuse el pe nerăsuflate şi fugi din nou afară.

— Adică noi, spuse Lark, frecându-şi faţa obosită. Nu ştiu cât de bună voi fi eu pentru asta. Se ridică oftând şi privi pe geam, la ceas. Cel puţin, avem câteva minute să ajungem acolo.

— Eu ştiu ce vrea Moonstream, Frostpine stătea în pragul uşii de la camera lui Rosethorn, cu faţa sa negricioasă palidă ca a unui mort din cauza extenuării, sprijinindu-se de uşă. Te-am auzit spunând că avem piraţi în golf. Vor încerca să debarce, iar acea bucată de plasă vrăjită este distrusă. Calea de acces prin partea sudică nu are altă protecţie în afară de o mână de soldaţi şi magii războinici, care sunt şi ei până la urmă oameni. Cât îi pot ţine oare departe pe piraţii şi pe magii lor? Şi cât îi pot împiedica piraţii să nu debarce catapultele alea pe ţărm, de unde pot bombarda întregul Cerc Spiralat?

— Înainte nu aveam nevoie de nimic în afara plasei vrăjite, comentă Rosethorn. Nimeni nu putea trece de ea…

— Pentru că odată ce invadatorii atingeau plasa nu mai aveau habar de locul în care se află sau ce fac, spuse Frostpine. Plasa protejează în continuare restul zidului din vest, nord şi est. Dar golful… cred că Moonstream are nevoie de voi, magii seniori care puteţi merge pentru a găsi metode de a apăra poarta sudică şi plaja.

Rosethorn rânji uşor, arătându-şi dinţii.

— Atunci eu pot fi de ajutor. Merse cu paşi mari în atelierul ei, îndoindu-şi un deget spre Briar. Haide, tu o să mă ajuţi. Băiatul o ascultă.

Lark bătea cu degetele în masă, gânditoare.

— Sandry, continuă să ţeşi până vin cât sunt plecată, spuse ea.

— Dar… Lark! protestă fata.

Lark ridică o mână pentru a-i face semn să tacă.

— Ştiu că ne gândiserăm să ne întoarcem la ţesut magic din nou în după-amiaza asta, dar nu pot risca să te las să-l încerci singură.

— Voi avea grijă.

Lark dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţa lui Sandry.

— Multe dintre vrăjile pe care le-am făcut cu voi patru – vraja ţesutului, vraja pe care Niko a folosit-o cu Tris pentru a vedea ce s-a întâmplat pe Insula Ascuţiş, cea pe care Frostpine şi Daja au folosit-o pe lanţul din golf – sunt vrăji măreţe. Fără un mag senior care înţelege vrăjile măreţe pentru a le controla, mulţi magi tineri pot fi atât de prinşi de vrajă încât să moară; aşa cum s-a mai întâmplat. Ei îşi dăruiesc magia şi vieţile în tiparul vrăjii, fără discernământ.

— Prietenul meu cel mai bun a murit aşa, acum douăzeci de ani, comentă Frostpine. Construia o structură din plumb… trebuia să fie o fereastră în forma unei flori cu o mie de petale, una care putea păstra şi da lumina soarelui în cele mai întunecate zile. Voia să-l impresioneze pe maestrul nostru, dar a ars chiar în faţa ochilor mei.

Lui Sandry i se puse un nod în gât şi dădu din cap aprobator.

— O să rămân aici, promit! spuse ea, bătând uşor peste războiul mic de ţesut. Acestui tip de ţesut îi lipsea sentimentul puterii pe care îl avusese în ziua precedentă, în timp ce îi privea pe novicii cum plecau clătinându-se cu coşuri pline de bandaje noi. Pe de altă parte, ea iubea prea mult viaţa pentru a risca s-o piardă atât de prostesc.

Rosethorn şi Briar se întoarseră. Briar ducea o plasă de pânză, iar Rosethorn o sticlă şi o ceaşcă doar cât să ţină un ou. În ochii tuturor celor trei copii prezenţi, sticla strălucea alb datorită magiei. Punând ceaşca lângă Frostpine, Rosethorn o umplu pe jumătate cu lichid verde.

— Bea, îi ceru ea. Tu şi Daja trebuie să vă puteţi mişca, în caz că e nevoie.

Frostpine făcu o grimasă. Ridicând ceaşca, îi vărsă conţinutul pe gât.

— Auuuu! ţipă el, cu o voce mai puternică de cât fusese de când se întorsese din golf. Încerci să mă *omori,* femeie?

— Dacă vreau să omor pe cineva, o fac, îi spuse Rosethorn.

Eu nu *încerc.* Turnă o cantitate mai mică din lichidul verde în ceaşcă. Dă-i asta Dajei şi pune sticla înapoi în atelierul meu. Şi odihneşte-te în continuare, cât mai poţi. Haideţi! spuse către Lark şi Briar.

Frostpine fluieră după câine când văzu că Micul Urs voia să plece după cei trei. Paloarea începea să dispară de pe pielea negricioasă a bărbatului şi se ţinea mai drept acum. Ridicându-se, se duse cu ceaşca în camera în care se afla Daja.

— Sper c-or să fie bine, îi şopti Sandry lui Tris.

— Poate ar fi trebuit să aduci aţa aici, pentru orice eventualitate, spuse încet cealaltă fată.

Sandry aprobă şi plecă să ia cercul de aţă cu noduri.

Când ajunseră în vârful porţii sudice, Briar constată că fusese o idee proastă să fie chemaţi magii seniori toţi sus. Agitaţia era mai mare decât într-o casă plină de gâşte – i se păru lui –, iar zgomotul era la fel de mare. Acolo erau: Crane, Sfântul Prim al Templului Aerului şi principalul rival al lui Rosethorn, fluturând braţe subţiri în timp ce se contrazicea cu Niko şi cu Moonstream. Gorse nu se vedea nicăieri. Cu siguranţă oricine putea să zboare oameni din bucătărie fără să-i atingă era un mag senior, dar poate arta sa culinară îl scutea de nebunii ca astea. De asemenea, nu-l vedea pe Skyfire pe lângă Sfânta Superioară. Acest lucru se întâmpla din cauză că Skyfire era poziţionat mai departe în josul zidului, lângă o pereche de magi, privind mânios flota invadatoare.

Lark înainta cu greu prin mulţime. Puse o mână pe umărul unui sfânt sau iniţiat care ţipa şi vorbi la urechea altuia. Ambii păreau ruşinaţi, îşi băgaseră mâinile în mâneci şi făcură un pas în spate pentru a o lăsa să treacă. Atingând, zâmbind, vorbind încet, Lark îşi croi drum prin adunarea gălăgioasă lăsând linişte în urma ei.

— Lark este mai mult decât apare la prima vedere, nu-i aşa? o întrebă Briar pe Rosethorn.

— Vom face un iniţiat din tine, băiete, acum, dacă percepţia ta se îmbunătăţeşte, spuse Rosethorn. Haide. Dacă ajungem să ne certăm cu grămada asta, vom pierde timpul. Se îndreptă spre Skyfire cu Briar în urma ei.

Băiatul privi în largul mării. Vrăjile iluziei fuseseră spulberate de pe flotă: el credea că sunt cu totul zece dromone şi

cincisprezece galere obişnuite. Înaintând treptat printre corăbii, văzu barcazuri încărcate cu bărbaţi, catapulte mici şi arme: o unitate de debarcare. La prora fiecărui barcaz stătea un bărbat sau femeie – mag, bănui Briar – pentru a-i proteja pe corsari de magia Cercului Spiralat. Nu doar de magie, totuşi, realiză el, văzând că peste tot de-a lungul părţii sudice a zidului sfinţii şi novicii îşi pregăteau propriile catapulte. Lângă fiecare era aşezat un butoi deschis umplut cu sfere: piei de animale care ţineau un lichid urât mirositor.

— Armă de foc? îl întrebă el pe unul dintre magii de lângă Skyfire, arătând cu degetul. Femeia privi şi aprobă din cap.

Briar se înfioră. Odată, în Hajra, trei corăbii, supravieţuitoare ale unui atac al piraţilor, intraseră cu greu în golf când el şi nişte prieteni se jucau pe doc. Fiecare fusese lovită de jeleul numit armă de foc. O corabie ardea în timp ce intra în port, dar se scufundă la gura acestuia. Celelalte două acostară pentru a-şi descărca morţii şi răniţii. Imaginea şi mirosul cărnii arse îi provocaseră lui Briar coşmaruri luni de zile.

Rosethorn aşteptă până când Skyfire termină de vorbit cu un mesager, apoi îi spuse:

— Eşti atât de ocupat să plănuieşti cum să combini magii, cum să aperi aia şi cum să amesteci asta, încât uiţi că nu *trebuie* să fie numai magie.

Skyfire privi încruntat în jos la femeia scundă şi îndesată, nasul subţire contractându-i-se.

— Doar scuturile ne vor proteja de catapultele alea şi de pietrele explozive, rosti el scurt.

— Şi golful? întrebă ea. Cu mâna indică întinderea de pământ deschis de sub ei. Era acoperită de cratere adânci şi duhnea a fum de la pietrele explozive.

— D-aia avem arcaşi, fără să mai zic de pocnitorile *astea* de aici, o repezi Skyfire, privind încruntat spre mulţimea din jurul lui Moonstream. Doar că ele n-au fost folosite încă.

Rosethorn îl înghionti pe Briar pentru a-i da sfintei roşcate plasa pe care o căra.

— Muri, îi spuse ea lui Skyfire, numind seminţele pe care le pusese Briar în plasă. Tulpini de trandafiri. Cruşin de mare. Măceşi, rânji spre băiat. Ilice de mare. Scai de lapte, scai de Namorn, şi câteva lucruri pe ici, pe colo pentru a le ajuta pe toate.

Briar se abţinu să nu zâmbească. Înainte ca el să lege fiecare mână de seminţe într-un pătrat de pânză, Rosethorn le îmbibă într-un lichid care făcea pentru plante ce făcea celălalt tonic pentru păsările slăbite sau pentru magii epuizaţi.

Skyfire ridică unul dintre pachetele acelea mici în mână.

— Crezi că poţi creşte o barieră destul de mare cât să-i împiedice unitatea aia de debarcare? întrebă el, sceptic.

— Aruncă sămânţa aia peste tot pe pământ, iar Briar şi cu mine vom vedea ce putem face, îi spuse ea cu fermitate. Tot ce trebuie să faceţi voi războinicilor este să lansaţi pachetele – Lark va avea grijă ca ele să se deschidă pentru a împrăştia seminţele.

Skyfire îşi netezi barba de culoare castanie, apoi luă pachetul de la Briar şi făcu semn cu mâna spre o mână de soldaţi care zăboveau prin apropiere. Unul dintre ei era femeia care avusese grijă de Micul Urs în dimineaţa aceea; îi făcu cu ochiul lui Briar şi fu atentă la ordinele lui Skyfire.

— Duceţi câte două dintre bilele astea mici la fiecare catapultă de-a lungul sfertului acestuia de zid, spuse el. Încărcaţi-le imediat. Aruncaţi-le în aer. Acoperiţi întreaga zonă care nu este protejată de plase vrăjite.

— Cheam-o pe Lark, îi şopti Rosethorn lui Briar.

Lark venea deja.

— O să fac mai mult bine aici, îi mormăi ea încet lui Rosethorn la ureche. De ce nu vrea nimeni să lucreze cu nimeni?

— *Eu* nu vreau să lucrez cu idioţii ăia, spuse Rosethorn.

Unul dintre magii războinici care stătea destul de aproape cât să audă râse zgomotos.

Auziră un pocnet. Catapulta cea mai aproape de ei azvârli nişte pachete mici şi gri în aer. Dintr-o mânecă Lark scoase o bucată pătrată de pânză, cu marginile necusute şi roase. Cu ochii aţintiţi asupra pachetelor de pânză, în timp ce acestea se ridicau în zbor deasupra pământului, ea smuci două margini ale bucăţii de pânză, scoţând aţe câte trei sau patru odată. Pacheţelele se destrămară, eliberând nori de seminţe în aer.

Rosethorn făcu loc pentru ea şi Briar cu un jgheab pentru a se putea sprijini de piatra ridicată de lângă el. Briar era lipit de el, cu Rosethorn aproape, în spatele lui. Acesta inspiră parfumul ei ciudat: pin, pământ negru, urme de busuioc şi de aloe. Cu ea în spate, se simţea ca şi cum s-ar fi aflat în înseşi braţele Milei

Grânelor, deşi o asigură imediat pe zeiţă că nu s-a vrut nicio blasfemie prin asta.

— Eşti gata? întrebă Rosethorn.

Ochii lui erau fixaţi pe seminţe, în timp ce acestea căzură încet pe pământ.

— Cred că da.

— Vraja este un tip de întindere în pământ şi de creştere împreună cu seminţele de acolo. Eu o voi trece prin tine, ca s-o poţi urma şi să mă poţi urma şi pe mine, îi spuse ea. Numai să nu crezi că poţi face treaba asta cu crescutul lucrurilor tot timpul.

— Ele au nevoie să crească încet, răspunse el. Pentru a putea fi puternice.

— Corect. Mă bucur că înţelegi. În regulă, inspiră…

Închizând ochii, Briar trase aer pe nas. Cei doi se scufundară prin interiorul rece al zidului în care strălucea o lumină albă…

— *Ce-i asta?* îl întrebă Rosethorn prin intermediul telepatiei.

Într-o fracţiune de secundă, acesta îi explică despre ochelarii vrăjiţi ai lui Tris şi despre strălucirea magiei pe care o vedeau acum cei patru. Apoi el şi Rosethorn trecură prin zid şi prin pământul exterior acestuia şi prin vrăjile care ţineau laolaltă pământul de sub Cercul Spiralat. Erau acum în pământ moale, întinzându-se adânc prin versant până la apă.

Seminţele erau la suprafaţă. Rosethorn le somă, rupându-se în mii de fire magice, fiecare căutând, apoi intrând, într-o sămânţă. În magia ei era puterea lujerilor care despică stânca, răsadurilor de pin care puteau creşte într-o fermă în doar câţiva ani, amestecate cu o dorinţă de grabă exagerată pe care doar oamenii o simţeau. Briar vedea cum ea făcea din magia ei un sistem de rădăcini. Tot ce trebuiau să mai facă seminţele era să-şi împrăştie ramificaţiile şi crengile, în locul bobocilor fragili. Odată ce ştiu ce vede, el se întinse cu magia sa, trecând-o prin tiparul pe care ea îl lăsase în el. Conectându-se cu sute de seminţe, el le alimentă cu un iureş de putere. Tufişurile şi murii făcură un salt în creştere, explodând din pământ, aruncând afară frunze şi flori ca şi cum primăvara ar fi fost comprimată în câteva minute.

Ridicându-se deasupra pământului pentru a privi, descoperi că treimea lui din versantul viran era acoperită cu o culoare proaspătă şi palidă de culturi noi. Rosethorn avea două treimi

din pământul gol; plantele ei erau de o culoare verde-închis, cu scaieţi care deja aveau treizeci de centimetri. Lujerii şi murii ei se chinuiau să acopere o suprafaţă cât se putea de mare, amintindu-i lui Briar de grămadă, de căţeluşi fugind în grabă după un os acoperit cu carne.

Prin apropiere el putea auzi un şir de pocnituri seci. Ceva scotea un zgomot surd, zguduindu-i şira spinării.

Îi erupseră arsuri în umăr şi pe spate – nu pe spatele corpului care încă se afla pe zid, ci pe spatele lui magic. Briar ţipă, uitându-se în jur. Încă cinci cratere fuseră scobite în pământ. Acestea fumegau şi luceau ca nişte tăciuni pe cale să se stângă, umplând aerul cu duhoarea frunzelor arse.

O putea simţi pe Rosethorn tremurând în spatele corpului său adevărat.

— Concentrează-te, rosti ea brusc când înţelese că se gândeşte la ea.

Briar îşi repezi plantele înainte prin sistemul magic de rădăcini. Alerga de-a lungul lujerilor lor, umplându-i cu furie. Murii se ridicară în grămezi de scaieţi şi se împletiră cu tulpini de trandafiri. Ilicii de mare se amestecară cu cruşinii de mare pentru a forma pereţi solizi de săbii. Mergând prin pieile plantelor, acordă atenţie specială fiecărui spin şi fiecărui ghimpe, grăbindu-i să crească şi să crească ascuţiţi.

Pentru a le alimenta, le dădu ura sa pentru piraţi în permisie pe ţărm care crezură că-i distractiv să-l baţi pe un băiat al străzii sau să-i rupi mâna drept avertisment împotriva furatului din buzunare. Plantele aveau să se înfăşoare şi să adere ca muşchiul din canalele în care trăia odată. Emoţia gonea prin grădina sa ca sângele neiertător, puţină nefericire, resentiment şi furie pe care ar fi fericite să le dea mai departe.

Mai multe pocnituri: deasupra capului, pietre explozive săreau din cercuri strălucitoare din aer. Cercurile se întorceau şi se schimbau, deoarece magii le foloseau ca scuturi pentru a ţine afară din Cercul Spiralat pietrele explozive. Odată ce o piatră era lovită din traiectoria ei, ori exploda, ori cădea.

Bubuituri brăzdară aerul când patru pietre explodară mult deasupra capului. Aproape de baza zidului două fântâni de pământ şi piatră erupseră, stropindu-i pe toţi de deasupra. Rosethorn şi Briar ţipară de durere şi de furie când verziturile lor fuseră transformate în bucăţi de pământ noroios.

Uită-te la mal. Poţi s-o grăbeşti? întrebă Skyfire, vocea sa bubuind în urechile corpurilor lor. Trimiţându-şi puterea mult deasupra pământului, Rosethorn şi Briar priviră la marginea apei. Barcazurile ajunseră la mal. Plante înalte de un metru îi aşteptau acolo unde lucrase Rosethorn. Ale lui Briar erau puţin mai înalte de o jumătate de metru. Nu era destul cât să-i oprească, nu pentru mult timp.

— Mai adânc, mârâi Rosethorn. Merg mai adânc în vrajă.

— Cum? o întrebă Briar. Arată-mi!

— Nu. Continuă să lucrezi cum ai făcut până acum. Nu eşti pregătit pentru asta.

Cumva ea îl mişcă, până când tiparul lui intra în plantele pe care ea le crescuse deja. O parte din ea rămase acolo, în timp ce restul îşi croi drum în zona veche a lui Briar. Se curbă în jurul lui, apoi vibră, extinzându-se ca un soare exploziv. Acolo unde el merse doar atât de adânc cât să ajungă în pielea plantei, păstrându-şi atenţia asupra armelor lor, Rosethorn *deveni* fiecare rădăcină şi tulpină. Ea strânse creşterea de-a lungul a luni, chiar ani de zile, într-o răsuflare. Totul crescu.

Era o consolare că ghimpii, acele şi spinii ei nu erau la fel de lungi sau ascuţiţi ca ai lui. Ea nu ura destul, decise el. Ea nu fusese niciodată aruncată în aer de piraţi care-şi sărbătoreau o captură mare sau scăpată din cauză că erau prea beţi pentru a vedea unde era aruncată. Briar împărtăşea asta cu plantele ei când frunzele şi tulpinile lor creşteau. Spinii lor se întindeau pentru el, aşteptând un pirat în care să se afunde.

Ceva mai zgomotos decât pietre explozive de mai devreme şuieră în aer, destul de aproape încât corpul său adevărat tresări. Se auzi o pocnitură surdă, apoi un val brusc de căldură. Briar aruncă în sus un braţ pentru a se apăra… pentru a-şi apăra plantele de foc. Rosethorn ţipă şi ţipă din nou.

Corsarii debarcară. Aranjând catapultele, aceştia lansară salve de arme de foc în amestecul verde din faţa lor. La aterizare, explodară, aruncând jeleu peste tot. Magii lor doar atinseră substanţa cu foc pentru a o face să ardă. Straturi de foc se împrăştiară între corsari şi zid.

În apropiere, cineva ţipa. Mai în jos pe zid, o parte din arma de foc se improşcă prin protecţia magilor. Un sfânt războinic se împiedică arzând de un jgheab şi căzu în muri. Alţi sfinţi se împotriveau flăcărilor cu veşmintele lor. Doi novici târâră un

corp carbonizat din calea celorlalţi. Semăna cu femeia-războinic din acea dimineaţă.

Rosethorn se sprijini de Briar. Băiatul îi trase braţele în jurul lui, preluându-i greutatea pe umeri. Ea gemea de durere. Deodată, el se îngrozi.

— *Sandry! Tris! Da…*

— *Suntem aici.* Energia se revărsă în el, ridicându-i fiecare fir de păr de pe corp. Ţinând strâns cercul de aţă, fetele erau răsucite împreună ca un fir ţesut, Sandry era un fir alb-auriu, Daja portocaliu-roşiatic, mai închis… mai slab decât celelalte două, azi, iar Tris era un albastru strălucitor brăzdat de alb. *Ce facem?* întrebară ele.

Rosethorn refuză să se desprindă de magia ei şi de legăturile cu plantele. Se agăţă de ele, în ciuda durerii provocate de arsuri.

— *Aşa,* le spuse Briar prietenilor lui şi se trânti în tiparul lui, luându-le şi pe ele. Trecură răsunător prin intersecţiile şi turnurile tiparului, aducându-l la viaţă cu mintea pe care acum o împărţeau. Acum vedeau, la fel ca el, cum să construiască focul magic până când orice lucru verde din golf trebuia să crească repede sau să explodeze. Aceştia alimentară ghimpii şi ţepii cu furia şi amărăciunea lor. Daja avea propriile ei amintiri cu piraţi, aşa cum le avea şi Sandry. Tris era furioasă pe aceşti paraziţi care ardeau şi omorau, şi-i făceau nesigură noua ei casă. Cei patru trecură prin fiecare rădăcină, ramificaţie, lujer şi ac, forţându-le să urce mai sus, să fie mai groase, mai ascuţite – categoric, mult, mult mai ascuţite.

O dădură la o parte din tipar pe Rosethorn fără să-şi dea seama. Clocotind de furie şi frică, nu puteau simţi mâinile care se scuturau şi zvâcneau spre ei.

— *Trisana, nu mă asculţi!* îi spuse în minte o voce surdă, ascuţită, familiară. Ea simţi miros de oţet şi mucegai. *Mă întreci în extravaganţa ta! Eu sunt doar o biată văduvă care abia are cu ce să trăiască, iar tu mă seci de…*

Strânsoarea lui Tris pe înnădirea lor tremură.

— Verişoară Uraelle? şopti ea. Eşti moartă.

— *Gata cu carnea de vită la masa asta, nu la preţurile astea! Un ban de aramă pentru napii ăştia? Nu te-ai tocmit destul! Tu…*

Ceilalţi o simţiră pe Tris micşorându-se şi pălind pe măsură ce acea voce continua să vorbească. Ea îşi pierdea încrederea. Îşi

pierdea strânsoarea de pe tipar.

Un fus arzător apăruse în mintea copiilor, învârtindu-se invers decât în sensul acelor de ceasornic, desfăcând lucrurile. Legătura lor cu plantele se desfăcea. Legătura lui Briar cu magia se relaxă. Sandry, recunoscând munca lui Lark, se opri. În Disciplină, Frostpine o ţinea pe Daja de degetele prinse strâns de aţa cu noduri şi le deschise uşor, pe rând.

— Of, bine, gândi ea şi dădu drumul singură magiei.

Cineva îl ciupi tare pe Briar de lobul urechii.

— Să nu te mai rupi *niciodată* de mine aşa, spuse Rosethorn, cu o voce aspră. Puteai să te omori şi pe tine, *şi* pe fete.

— Dar îţi *făceau râu* ţie! protestă el.

Lark, scuturând din cap, îşi dădu la o parte fusul.

— Trebuia să-l avertizezi, murmură ea.

— Nu mă ajuţi deloc, o repezi Rosethorn. Puţină durere este suportabilă, pentru a proteja locul ăsta, spuse ea către Briar. Şi cel puţin am făcut *asta.* Arătă cu degetul spre pământul din afara zidului.

El nu putea vedea nimic în afară de tulpini, lujeri şi ţepi foarte lungi. În unele locuri cultura era înaltă de aproape doi metri; nu era nicăieri mai mică de un metru. Ajungea până la şi chiar puţin în apă. Oricât de mult ar fi căutat, el nu putea vedea bărcile, catapultele lor sau piraţii care le echipau.

— Au scăpat? întrebă el, înmuindu-i se genunchii. Au scăpat?

Skyfire scoase un râset lătrat.

— N-au avut ocazia. Sunt undeva sub toată aia. Nu mai ies niciodată de acolo, dacă asta te îngrijorează. Sfânta Superioară li se alătură. Putem ridica *întreaga* plasă vrăjită pe timpul nopţii? Nu doar segmentele din est şi vest? o întrebă el.

Moonstream scutură din cap.

— Satul Hardbottle – jumătate dintre locuitorii săi nu au ajuns aici. Le-am spus că vom păstra deschisă poarta nordică până la răsărit pentru hoinari. După câte ştie toată lumea, piraţii nu au trecut de plasa vrăjită din est. Dacă am putea să-i facem să stea pe loc odată ce se întunecă, ne-ar fi de ajutor.

Skyfire privi la grămada de magi seniori. Briar înţelese că ei se apropiaseră pentru a-i privi pe el şi pe Rosethorn.

— Vreau o ceaţă în jurul acestui loc atât de densă încât să nu-mi pot recunoaşte mama nici dacă aş călca-o pe picior, ordonă Skyfire. Sătenii aceia vor avea drumul şi gărzile noastre pentru

a-i ghida înăuntru, dar nimeni din spaţiul deschis ar fi bine să nu să îndrăznească să mişte, de frică să nu-şi rupă gâtul. Iar dacă unii dintre *voi* nu o pot încropi, poate o să-i pun pe aceşti patru copii s-o facă. Vom vedea ce pot face *ei.*

— Nu este nevoie. Vocea – aspră, arogantă, bărbătească – îi aparţinea sfântului Crane. Se uită în josul lungului său nas la Briar. Eu susţin că magii seniori sunt superiori în ceea ce priveşte autocontrolul lor. Copiii tăi trebuie să lucreze la al lor, îi spuse el lui Rosethorn, rivala lui.

Briar doar zâmbi obosit şi-l salută indiferent pe Crane.

O jumătate de oră mai târziu, Tris încă nu-l iertase pe Aymery că i-o pusese în minte pe Uraelle atât de vie în minte.

— Nu pot să cred că mi-ai făcut asta, spuse ea pentru a mia oară, punându-şi mâinile tremurânde pe ceaşca de ceai pe care Frostpine îl făcuse pentru fete. Cei doi bărbaţi trecuseră peste câteva cărţi pe care Aymery le adusese din casa de oaspeţi când fetele receptaseră chemarea lui Briar. Cumva Frostpine ghici ce puneau la cale copiii şi insistă să încerce să rupă legătura. Aymery făcuse cea mai importantă tăietură în îmbinarea lor cu vocea lui Uraelle. Tris ştia asta la fel de bine ca vărul ei. Nu te puteai folosi de altcineva?

— Ea a fost cea mai bună alegere la care m-am gândit, răspunse, ridicând din umeri. Şi Asaia cu aripi de pasăre ştie cât i-am suportat flecăreala când eram mic. Văzând privirea confuză a lui Tris, el explică: Am locuit cu ea doi ani când eram de vârsta ta.

O trecu un fior.

— Îmi pare rău. Dar *oricum*, nu trebuia să…

Niko intră furios pe uşă într-un vârtej de robe şi păr de culoarea oţelului.

— Ce-i cu voi patru? strigă el, cu ochii săi negri scânteind.

Daja, Sandry şi Tris se traseră mai aproape una de alta. Frostpine, care făcea o nouă oală de ceai, se uită la Niko cu sprâncenele ridicate. Aymery se prefăcu a cerceta cutia puişorului.

— Chiar nu vă puteţi controla? continuă Niko furios. Nu vă puteţi da seama când sunteţi pe cale să vă depăşiţi propriile limite? Aţi fi putut fi *morţi* chiar…

— Le făceau rău lui Briar şi lui Rosethorn. Sandry se forţă să

se uite în ochii scânteietori ai lui Niko. Am crezut c-o *ucid* pe Rosethorn.

— *Ea* este un mag senior care cunoaşte diferenţa dintre disconfortul trecător şi pericolul adevărat, pe care niciunul dintre *voi* nu pare s-o înţeleagă! Nu aţi învăţat că pur şi simplu nu vă aruncaţi în magiile măreţe ca şi în cadă?

— Noi suntem doar *copii*, izbucni Tris, cu buzele tremurând în timp ce îşi ţinea în frâu lacrimile. Noi n-am avut timp să învăţăm mai *nimic!*

— Noi am învăţat câte ceva, adăugă Daja încet. Dar nu lucruri măreţe.

— Măcar ele *au ajutat*, mârâi Briar. El îl urmări pe Niko de la poartă, hotărât să ajungă acasă pe propriile picioare. Şi reuşi – aproape. Când Sandry îl ajută să ajungă la masă, nu putu obiecta. Odată aşezat, se uită fix la Niko. Ele nu au stat acolo ca o adunătură de behăitori aşteptând plecarea mămicii pentru a se juca.

— *Behăitorii* ăia cum le spui tu sunt magi care ştiu mai bine decât să între într-un tipar magic fără permisiunea magului principal. Cu un oftat, Niko se aşeză pe bancă lângă Tris. Nu ar fi putut s-o facă. Uitându-se la fiecare fată, spuse gânditor: *Voi* n-ar fi trebuit să puteţi.

— Aceea pe care au întrerupt-o ei a fost *tipar magic?* vru Aymery să ştie, cu ochii larg deschişi. Aceşti… copii au intrat în…

— Dacă e ceva ce „copiii” nu pot face, atunci noi, *puştii,* n-am făcut-o. Briar îl privi aspru pe Aymery.

— Bea asta. Frostpine împinse o cană în mâinile băiatului. Te va face să te simţi mai uman.

Niko puse o mână pe umărul lui Tris. Ea se smulse şi-i întoarse spatele, încă luptându-se cu lacrimile. Fusese dojenită atât de rar la Disciplină încât durea de două ori mai tare decât înainte, când se întâmpla atât de des.

— Îmi cer scuze că mi-am ieşit din fire, murmură Niko. M-aţi speriat. Nu ştiam dacă o să mai fiţi în viaţă când ajungeam aici.

Tris scutură din cap, refuzând să-l privească.

— Cred că pasărea vrea cina, spuse Frostpine.

Era adevărat; puişorul ţipa.

— Nu trebuie să ţipi sau să vorbeşti tare pe lângă el, spuse Tris pentru nimeni în special. Îl deranjează. Ridicând cuibul, îl

duse în atelierul lui Rosethorn.

— Eu o s-o ajut. Sandry luă laptele şi mierea de pe cutia de răcit şi o urmă pe Tris.

Frostpine se uită mirat spre uşa de la camera lui Rosethorn, frecându-şi peticul de chelie.

— Va sta cu Moonstream sau la Templul Apei la noapte? Nu cred c-ar trebui să doarmă pe un pat de paie în atelierul ei – va fi extenuată, dar n-o să mă lase *pe mine* să dorm acolo. *Aş putea* să mă întorc în fierăria mea.

— Ea vine aici, spuse Niko. Câţiva dintre oamenii lui Skyfire o aduc aici. Lark e cu ei. Doar că lor le ia mai mult timp decât mi-a luat mie.

Briar se prăbuşi pe masă, sprijinindu-şi capul în mâini.

— Ea urăşte să fie cărată, chiar şi atunci când nu poate merge, mormăi el. Dormi în camera mea, Frostpine. Ea n-o să se supere dacă *eu* sunt în atelierul ei. Doar lasă-mă să strâng un pic acolo. Ridicându-se în picioare, se împletici până în camera lui.

Frostpine îşi ridică mâinile deasupra capului oftând.

— Eu îi voi face patul lui Rosethorn.

Bărbatul plecă în camera ei. Aymery începu să pregătească mai mult lapte cu apa pe care Frostpine o pusese la fiert.

Niko nu spuse nimic un timp. Când vorbi, vorbi cu Daja.

— Credeam că tu erai sleită, extenuată după tot ce s-a întâmplat de dimineaţă.

Fata cea neagră ridică din umeri.

— Am băut băutura verde a lui Rosethorn, răspunse ea. Ca şi Frostpine. Mi-a făcut foarte bine.

— Dar doza obişnuită de tonic nu te poate reface chiar de tot. Unde ai găsit puterea să-l ajuţi pe Briar atât de… dramatic?

Daja ridică din nou din umeri, uitându-se la masă.

— Trebuie să ştiu, pentru binele tău. Ai băut mai mult tonic decât trebuia?

Daja scutură din cap.

— E aţa pe care am ţesut-o în timpul cutremurului, îi spuse ea lui Niko. A făcut-o pe Sandry să se simtă mai bine în dimineaţa asta şi mi-a dat şi mie putere când m-a pus să îmi ating nodul.

— Un nod? întrebă Aymery, apoi se trase înapoi. Îmi cer scuze maestre Niko. Ar trebui să mă retrag?

— Nu, este în regulă, spuse Niko, ridicând o mână pentru a-i

face semn să tacă. Nodul tău? o întrebă el pe Daja.

— Este câte un nod în cercul de aţă pentru fiecare dintre noi. Eu l-am atins pe-al meu şi m-am simţit mai bine. Nu la fel de puternică precum ceilalţi, când Briar a strigat după ajutor, dar mult mai bine decât cum mă simţeam când m-am trezit.

— Aş vrea să văd şi eu aţa asta a ta, spuse Niko, când se întoarse Sandry.

Fata îşi puse mâinile în şolduri, privindu-l aspru.

— Tris plânge. Nu a văzut niciodată un atac de catapultă. Este speriată.

— Cu toţii suntem, spuse Niko. Voi merge la ea, dar într-un moment. Aţa, lady Sandrilene. El întinse o mână lungă şi subţire.

Nările ei mici se dilatară, ca şi cum ar fi putut mirosi necazul.

— E *a noastră.*

— V-ar fi putut băga într-un necaz atât de mare de care nici puterea combinată a profesorilor voştri nu v-ar fi putut salva. Mi-o vei da mie, te rog.

Ochii lui negri îi întâlniră pe cei albaştri ai ei şi-i fixară. Privindu-i, Daja şi Aymery nu scoaseră niciun sunet.

Fu Sandry cea care-şi feri privirea. Scoase cercul de aţă dintr-un săculeţ pe care îl avea la gât, în interiorul rochiei ei. Ezită, apoi i-l oferi lui Niko.

În momentul în care-l atinse, băiatul tresări, scăpându-i pe podea.

— Zeii din ceruri! şopti el.

— Ce este? întrebă Aymery. Un artefact magic?

— Este un *bijili,* nu-i aşa? vru Daja să ştie.

Aymery o privi.

— *Mimanderii* le folosesc. Aceştia păstrează lucruri în *bijili* – vânturi sau putere pentru când *jishen* vin şi sunt extenuaţi sau doar pentru lumină. Un *bijili* poate fi un cristal sau un glob de sticlă, spuse aceasta şi săltă cercul de aţă. Sau noduri pe o aţă.

Niko îşi desfăcu batista pe masă şi-i arătă cu degetul spre ea. Daja puse fără nicio tragere de inimă cercul pe pătratul de in. Acesta împături pânza şi o puse în buzunarul cămăşii.

— Până când voi patru nu învăţaţi să vă controlaţi, aş prefera să vă văd jucându-vă cu cărbuni încinşi decât cu ceva ca asta, chiar dacă voi aţi creat-o.

— Ce zici dacă ne-am juca cu pietre explozive? întrebă Briar,

sprijinindu-se de cadrul uşii de la camera sa. Pe mine nu m-ar deranja să cercetez una din alea – înainte să bubuie, oricum. Cu mult înainte.

— Şi mai toţi dintre noi ar vrea să facă asta, spuse Niko sinistru. Eu le-am privit toată după-amiaza şi nu-mi dau seama ce-i în recipientul lor. Sunt vrăjite împotriva magiei mai bine şi decât arma de foc. Dacă am şti cum sunt făcute, am…

— De ce nu mă puteţi lăsa jos? întrebă afară o voce supărată. Oamenii vor crede că-s pe moarte dacă mă văd cărată de doi băieţi uriaşi!

Briar zâmbi visător.

— A ajuns acasă.

Lark intră prima, arătând la fel de obosită ca toţi ceilalţi. După ea intrară pe lateral doi războinici în armuri, un sfânt şi un novice. Aceştia îşi făcuseră un scaun din arme şi o duceau pe Rosethorn între ei. Ea era neagră de funingine şi transpirată. În ciuda iritării puternice din vocea ei, avea atât de puţină vlagă încât nu se putea ridica în picioare, ci se sprijinea de novice.

Era Kirel; el părea cu adevărat chinuit.

— Noi am adus-o, îi spuse el lui Niko. Şi crede-mă că n-a fost uşor.

10

Epuizarea apăru odată cu ceaţa comandată de Skyfire. După ce se împăcă în sfârşit cu Tris, Niko încercă să mediteze împreună cu copiii, pentru ca ei să înveţe să controleze emoţiile în timp ce lucrau cu magia, dar renunţă după ce, mai întâi Briar, pe urmă Daja şi apoi chiar el aţipi. Cina veni de la Centru, dar nimeni nu voia să se ostenească să aranjeze masa sau s-o cureţe mai târziu. Cei care puteau ciuguliră din pâine, brânză, legume proaspete de grădină şi peşte afumat din cutia pentru răcit; toată lumea, în afară, de Aymery părea toropită de somn.

Nimeni nu voia să meargă la băile de la Templul Aerului nici după cină, dar până la urmă nevoia de a fi curat fu mai puternică decât oboseala. Copiii, Aymery, Lark, Frostpine şi Niko reuşiră să ajungă până la băi.

Briar se asigură că termină baia cu mult înaintea bărbaţilor; fetele şi Lark, după cum ştia din experienţă, aveau să termine mai târziu. Deşi se simţea frânt, reuşi totuşi să ducă la capăt un alergat slab până înapoi la Disciplină, cu Micul Urs la călcâiele

sale.

Rosethorn dormea buştean când el se furişă prin faţa uşii ei deschise. Nu credea că avea să se trezească prea curând, ceea ce era cu atât mai bine. Dacă l-ar fi prins umblând prin lucrurile lui Aymery, i-ar fi făcut viaţa un calvar.

Că trebuia să facă asta era sigur. Îi plăcea vărul lui Tris, dar în Districtul Omului Mort îi plăcuseră foarte mulţi oameni fără să aibă încredere să-şi pună viaţa în mâinile lor. Aymery îl făcuse să se îndoiască de el. Încercă să-şi spună că nu era gelos pe felul în care Tris îşi privea vărul mag acceptat de familie, cel care fusese prietenos cu ea, dar viaţa împreună cu Rosethorn avea darul să distrugă iluziile dintr-un băiat. Briar *era* gelos, puţin, dar îşi spusese că asta nu avea mai nimic de-a face cu neîncrederea lui. Ceva în legătură cu Aymery nu era în regulă.

Înainte să plece, băiatul pregătise un castron cu tocăniţă de găină care nu se mâncase, căutând atent prin ea oase. Acum el puse castronul pe podea pentru Micul Urs. Oricât de repede înfuleca de obicei, tot i-ar fi luat ceva timp să mănânce atât de mult. Odată sătul, nu ar mai fi fost interesat de altceva, ca de pildă unde era Briar, până când acesta termina ce avea de făcut.

Înainte să se apuce de treabă în camera lui Sandry, Briar se asigură că geamul din faţă al camerei era deschis. Restul locuitorilor Disciplinei aveau să între prin spate. Dacă ieşea din cameră prin geamul din faţă şi mergea în jurul casei pentru a reintra în casă prin atelierul lui Rosethorn, nimeni nu avea să ghicească unde fusese el de fapt.

Aymery nu adusese atât de multe lucruri pe cât se aşteptase Briar: un cufăr mic cu multe garnituri de bronz şi cu un lacăt mare, care arăta impresionant; un cufăr mai mare care stătea deschis în mijlocul camerei; doi desagi de şa. O treime din cufărul mare era ocupată de cărţi; restul era ocupat de haine. Nu găsi compartimente ascunse. O privire în desagi dezvălui obiecte de primă necesitate cum ar fi: ustensile pentru bărbierit, bani, bijuterii, o masă de scris de voiaj, câteva cărţi. Dacă ar fi fost un cercetător sărac, cum erau majoritatea, atunci ar fi avut un motiv să aibă o garderobă restrânsă – o garderobă restrânsă şi *ieftină.* Dar el nu era sărac, nu? Dacă era, atunci de ce cumpărase o oglindă pentru bărbierit din cea mai bună sticlă de Hataran şi perii, şi piepteni cu mânere de argint? Dacă era

sărac, cum plătise pentru săculeţul mic cu cercei şi pentru o colecţie de amulete ale zeilor făcute din metale preţioase? Cufărul cu cărţile sale şi desagii de şa erau destul utile şi destul de uzate. Ar fi putut foarte bine să le aducă pe acelea de la Universitatea din Capchen.

Dar cufărul mai mic… cufărul mai mic era nou şi-l costase pe Aymery destui bani.

Aici erau contradicţiile, atunci. Sărăcia era singura scuză pentru o garderobă mică şi o şedere de câteva săptămâni, dar restul bunurilor sale miroseau a bani. Dacă ar fi fost un cercetător bogat, atunci ar fi împachetat destule cât pentru o şedere mai lungă, dar el nu făcuse asta. Aymery minţea în legătură cu ceva, era clar.

Briar îngenunche pentru a cerceta cufărul mai mic. „Comercianţi”, gândi el, scuturând din cap. Doar un comerciant ar fi cumpărat o bucată de gunoi arătând atât de scump. Încrustările din lemn scump erau din furnir, plăci subţiri de lemn scump puse peste chestii ieftine. Deja erau crăpături în ele. Putea desface curelele late de pe cufăr cu un cuţit şi cu propriile sale mâini; cuiele care le fixau în lemn nu erau mai zdravene ca furnirul. Iar lacătul! Singurul motiv pentru a cumpăra acest cufăr ar fi pentru un astfel de lacăt mare, ameninţător. Era genul de lacăt care urla „siguranţă” şi care nu era mai sigur ca o cutie de pâine.

Briar aprecia încrederea unui fiu de comerciant în meşteri. Îi făcuse viaţa mai uşoară în vremea în care se ocupa cu furăciuni. Avea să-i i-o facă mai uşoară şi acum.

Căutând în betelie, scoase pachetul subţire de instrumente pentru deschis lacăte pe care le făcuse de când ajunsese la Cercul Spiralat. De obicei, îşi păstra pachetul sub o bucată de parchet desprinsă din podeaua din camera sa. Niko se încrunta la el şi dacă avea un cuţit ascuns pentru protecţie – pe care-l purta oricum, din cauză că existau multe moduri de a folosi un cuţit. Nu era însă niciun mod de a folosi cuţitul pentru a desface un lacăt.

Alese două instrumente şi le introduse uşor în gaura cheii. Simţi imediat arsurile vrăjilor obişnuite pentru protecţie trecându-i prin degete. Şopti încet cuvintele vrăjii obişnuite pentru anulare pe care trebuise să le înveţe pe de rost când avea patru ani. Arsura se opri. Un ghiont al unui instrument, un

stimul al celuilalt şi lacătul se deschise uşor.

— Sunt cel mai bun, şopti el.

Cutia era împărţită în compartimente căptuşite cu catifea sub o tăviţă acoperită cu catifea. Recunoscu lucrurile de pe tăviţă: un pachet de cărţi pentru prezis viitorul într-un săculeţ de mătase, bucăţele de cretă pentru desenarea cercurilor magice, castronele goale pentru diferite lucruri precum ierburi, apă, ulei şi sare, o mână de talismane pentru vrăji. Aici erau nişte tocuri pentru cerneală de diferite culori, tăviţe de piatră pentru amestecarea cernelei, pensule şi tocuri din stuf. Toate aceste lucruri erau folosite pentru magie; era trusa de bază. Ridică tăviţă.

Lumina străluci, atât de tare că aproape-l orbi. Briar se lăsă în spate pe călcâie, ştiind că, dacă ar fi băgat o mână în lumina aceea, putea să ardă ca acidul. Interesant era că el ştia cum să anuleze această vrajă – secretul era scump, dar nu greu de învăţat. Vrăjile pentru zădărnicirea magiei protectoare obişnuite puteau fi cumpărate şi folosite de oricine, chiar dacă aveau magie sau nu, fapt care-l făcea să nu respecte prea mult judecata lui Aymery. Adevărat, el spusese că era specializat în magie iluzionistă, dar ce putea Briar să creadă despre un om care nu se putea deranja să-şi pună propriile vrăji pe lucrurile personale?

„El nu a urmărit niciodată niciun fel de cercetare, îi şopti o voce în minte. El se aştepta ca toată lumea să creadă în ce zicea el. Se aştepta să aibă de-a face doar cu oameni ca el, nu cu cineva obişnuit cu hoţi şi oameni dubioşi care vorbeau într-un fel şi acţionau într-altul."

Briar făcu semnele farmecului mai scump şi suflă în lumină. Aceasta dispăru. În compartimente erau nişte sticle, pachete şi ceva pătrat, într-o punguţă de catifea. Ridicând una dintre sticle, Briar o mirosi şi aproape strănută. Ulei de scorţişoară şi suc de mac. Sticla era pe jumătate goală.

— Rău, Aymery, murmură el. Foarte, foarte rău.

O sticluţă conţinea o pudră gri. Privi încruntat eticheta. Chiar dacă putea citi doar literele separat, şi nici pe acestea pe toate, nu era prost. Rosethorn avea o sticlă etichetată cu majoritatea acestor semne. Ea spusese că era un amestec de adormit. Îl învăţase, de asemenea, înţelesul unui număr de semne puse de obicei pe etichete. Un semn din cele două de pe o sticlă

însemna „foarte puternic”. Nu ştia ce înseamnă celălalt, dar îl memoră. Poate una dintre fete ştia.

Celelalte sticle nu aveau niciun înţeles pentru el. Deschizând punguţa, scoase lucrul plat din interiorul ei. Era o oglindă, fixată într-o ramă de sticlă împestriţată cu bule de aur. Oglinda însăşi era neagră şi lustruită.

În interiorul ei, mişcau figuri în umbră. O voce din ea spuse: „Scumpa mea soră, îţi faci prea multe griji. Lucrurile sunt aproape aranjate”.

Briar puse repede oglinda înapoi în punguţă şi o aruncă în compartimentul ei. Începu să pună în grabă totul la loc: îi putea auzi pe Aymery şi pe Niko vorbind despre o carte.

Căţărându-se pe geam, se întrebă: „Dacă toate oglinzile de văzut din Cercul Spiralat s-au spart azi-noapte – de ce este a lui Aymery întreagă în continuare?”

Nu dură mult până când toată lumea plecă la culcare. Niko rămase la Disciplină, adormind într-un scaun căptuşit cu pături şi perne. Până şi Micul Urs dormea dus, pe spate şi cu labele în aer, în faţa altarului căsuţei. Nu schiţă niciun semn când se întoarse toată lumea de la băi.

Tris fu ultimul copil care plecă la culcare, spunându-i noapte bună lui Aymery – singurul care mai era treaz – după ce puişorul îşi primi ultima masă. Ea amână culcarea, în parte din cauză că-i era silă să urce până la etaj, în parte din pricina poveştii lui Aymery cu privire la cercetările lui universitare; spre uşurarea fetei, el nu mai insistă ca Tris să-și viziteze tatăl. În parte, era ceaţa groasă care apăsa acum deasupra căsuţei, înăbuşind până şi zgomotul făcut de noii refugiaţi care veneau pe drum dinspre poarta nordică. Tris ura să stea înăuntru pe timpul ceţei. Ea voia să fie afară, să meargă pe mijlocul unui nor care reuşise să vină la ea.

„Şi dacă aruncă mai multe pietre explozive în ciuda ceţei?”, se întrebă ea în timp ce se târî pe ultima treaptă şi la etajul podului. „Ar fi minunat să fii descoperit şi să cadă pe tine una dintre chestiile alea!”

Privi în sus la scândurile care ascundeau acoperişul de deasupra lor. Cât de bine *ar putea* rezista acoperişul, dacă ar fi lovit vreo chestie d-aia? Cu siguranţă nu la fel de bine ca puntea galerei care fusese lovită de una în acea dimineaţă.

„Shurii Sabia de Foc, apără-ne”, gândi ea, grăbindu-se să

ajungă-n cameră. „Negustor şi Contabil, Şarlatan, nu mă interesează care, ţineţi lucrurile alea departe de noi!”

— Ţi-a luat destul de mult, spuse Briar din umbra de lângă geamul ei.

O clipă fu atât de îngrozită încât crezu că avea să leşine. Orbecăind cu o mână, îşi găsi vasul pentru spălat din apropiere şi-l aruncă în el.

Băiatul se feri. Vasul se izbi de podea.

— Tris? strigă obosită Lark de jos.

— Îmi cer scuze! ţipă ea.

Briar ridică vasul, cercetându-l.

— Acum l-ai crestat.

— Ar trebui să te crestez *pe tine*, rosti ea printre dinţi.

— Ai încercat. Dinţi albi luciră în întuneric. Ai ratat.

Tris îşi puse uşor puişorul, care nici măcar nu piui când ea aruncă vasul, pe biroul ei. Găsindu-şi amnarul şi cremenea, ea aprinse lumânarea cu mâinile tremurând.

— Cum te-ai furişat aici? întrebă ea, păstrându-şi vocea joasă.

Briar căscă şi arătă spre geam. Tris înţelese. Ea ieşise de câteva ori din camera asta căzând pe perne care erau puse bine pe acoperişul atelierului lui Rosethorn, apoi sărind pe pământ. Dacă o persoană stângace ca ea putea să facă asta, cineva ca Briar putea să urce cu uşurinţă.

— Nu eşti prea obosit pentru asta?

— Ceea ce trebuie să-ţi spun nu poate aştepta.

— *Eu* spun că poate. Ieşi imediat!

— Ascultă, Bucle de Aramă, vărul tău e cât se poate de rău. Şi nu mai arunca nimic; adulţii au nevoie de odihnă.

O clipă gâtul ei se mişcă, dar nu ieşi niciun sunet. Aerul începu să bată în cameră, fluturându-i carpeta de pe perete. Ea îşi puse degetele în jurul cuibului pentru a-l ţine pe loc şi într-un sfârşit ţipă:

— Cum îndrăzneşti? Cum…

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei; cuvintele îi rămaseră în gât. Acesta era Briar. Ei se ţinură în viaţă unul pe celălalt în timpul cutremurului şi priviră împreună cum se formau nori. Ea abia începuse să-l înveţe să citească, dar putea să-şi spună deja că o să-i placă la fel de mult ca şi ei. El o oprise să nu cadă de pe un zid chiar în acea dimineaţă.

— Te rog, spune că glumeşti, şopti ea şi se trânti pe pat.

Acum că se calmase, se aşeză lângă ea şi-i spuse ce descoperise.

— De unde primeşte bani? întrebă el când termină. Nu cumperi lucrurile pe care le are el din alocaţia unui student…

— Ce ai putea şti *tu* despre alocaţiile studenţilor? întrebă ea, încercând să-şi împletească părul neascultător. Aerul se înteţea din nou, smulgându-i şuviţe de păr.

— Am învăţat foarte repede că nu merită osteneala căutării în buzunarele lor, spuse el. I se făcu părul măciucă. Se întâmplau mai multe aici decât vântul. Ei abia au două monede pe care să le zăngăne – dacă au ceva, cheltuiesc pe cărţi. Când văzu că ea nu comentează, continuă: Din ce spui despre familia ta, ea nu ar da bani în plus nimănui, nici măcar viitorului ei mag, decât *după* ce arată la ce e bun. Deci de unde are bani? Şi poate el *spune* că a venit să studieze câteva săptămâni, dar nu a împachetat destule.

— Şi-ar fi putut lăsa celelalte lucruri la păstrare în casa de oaspeţi. Tris vorbea indiferentă, încercând să respingă ce spunea el. Inima ei bufnea. Pielea i se făcuse ca de găină, furnicând-o. În acel moment, îl ura pe Briar din cauză că-i spunea toate aceste lucruri, din cauză că era atât de sigur.

— Pun pariu că pe el l-am văzut în casa scărilor din Centru, cu vraja invizibilităţii – dar de ce era acolo? Fac pariu că orice a explodat lucrurile din locul de văzut el l-a pus acolo.

— Nu ai văzut nicio faţă. Putea fi altcineva. De ce nu mersese direct la Niko sau la Rosethorn?

Furnicăturile de pe pielea ei deveniră mai calde. Acum îşi putea simţi pulsul bătând în venele din gât.

— De ce să se furişeze în bucătării? vru Briar să ştie.

— Nu-mi spune că Gorse ar fi observat pe *toată lumea* în tărăboiul de azi.

— Dar Gorse face asta. El… Briar se uită încruntat spre fereastră şi îngheţă.

O rază subţire de fulger, cu trei degete îşi făcea loc de-a lungul pervazului, ca o mână care căuta să prindă ceva. Mirosul de lemn carbonizat pluti prin aer. Puteau vedea urme negre în locurile în care fulgerul atinsese lemnul.

Briar o prinse pe Tris de mână.

— Controlează-te! şopti el.

Tris îl împinse pe Briar şi merse în faţa ferestrei. Nu era chiar

un fulger – doar un firicel din el. Ea întinse afară o mână.

— Nu! şuieră Briar, prea îngrozit pentru a se putea mişca. Tris…

Mâna aurie, ca de schelet, se întinse să prindă fata. Pentru puţin timp, cele trei degete ale sale le atinseră pe ale ei. Tris simţi atingerea scurtă a luminii albe şi încinse, de parcă ceva ce ea doar văzuse putea fi simţit. Părul ei creţ începu să se ridice.

Fulgerul se strânse, rostogolindu-se afară pe fereastră.

Briar îşi puse capul în mâini.

— Dacă aş fi avut o mamă, aş fi vrut-o acum, murmură el. Nu poţi să faci *nimic* mic?

Tris îşi atinse uşor obrazul cu degetele pe care le atinsese fulgerul. Acestea erau calde, nimic mai mult.

— Vreau? întrebă ea visătoare. Fulgerul fusese atât de *frumos.* Nu-i rănise sentimentele. Nu-i spusese minciuni. Era mai presus de tot ce era urât. Oamenii nu contau pentru el.

Ea îşi dori ca oamenii să nu conteze pentru *ea.*

— Aymery nu este ce crezi tu.

— Nici tu, bombăni el. Uite, eu cred că suntem în siguranţă la noapte; Micul Urs ne va da de ştire dacă Aymery începe să umble pe aici, iar Skyfire va înceţoşa locul ăsta. Dar de dimineaţă, trebuie să spunem. Cred că minunatul tău văr lucrează pentru piraţi. Apoi băiatul ieşi tiptil din cameră.

„Nu Aymery, gândi Tris, aruncându-se iar pe pat. Nu el."

Ea avusese vise cu Aymery întorcându-se acasă, aducându-i familiei un profit şi apoi s-o aducă pe ea pentru a-i fi asistentă sau ucenică, sau altceva. În acele vise, familia ei văzuse că Aymery avea dreptate, că fuseseră nedrepţi cu Tris când o alungaseră, iar ei ar fi încercat să se îndrepte. Ar fi vrut-o înapoi.

Îşi dori ca fulgerul să se întoarcă şi s-o atingă din nou.

Îi ardeau ochii, dar nu putea plânge. Era prea obosită. Ziua fusese deja prea lungă. Era abia şapte seara: dacă nu s-ar fi instalat ceaţa, ar mai fi fost lumină pe cer. Nu conta. Punându-şi ochelarii pe podea şi acoperindu-şi ochii cu braţul, Tris adormi.

Ceasul Centrului bătea miezul nopţii când ea începu să se trezească. Până să bată clopotul jumătatea de oră prin aerul înceţoşat, ei nu-i mai era somn deloc. Cu un suspin, Tris se ridică. Dezgustată, ea văzu că adormise în rochie şi-n dres. Totul era şifonat fără speranţă. Pe cale să se dezbrace, auzi un

scârţâit la parter. Dacă mai era cineva treaz, poate ar fi putut vorbi. Ea nu avea de gând să se culce la loc. În primul rând, îi era foame.

Luându-şi ochelarii, coborî tiptil din pod şi prin deschizătura prin care scara trecea prin podea. Mergea încet, pentru a nu-i trezi pe ceilalţi somnoroşi din casă.

Persoana de la parter era foarte tăcută. El sau ea stătea tot pe întuneric; nu era nicio urmă de lampă sau de lumânare.

Alt scârţâit uşor şi încă două. Oricine le scotea venea spre ea. O ultimă bufnitură surdă, apoi nimic. Plimbăreţul ieşi prin uşa din spate de lângă scări.

Cât de repede putu, Tris coborî scara şi aruncă o privire afară. O figură întunecată dispăru în ceaţa neclară, mergând prin grădina lui Rosethorn.

— *El este,* spuse o voce magică dezgustată.

Tris tresări şi se răsuci. Briar era în spatele ei.

— *Atunci de ce nu a lătrat Micul Urs?* întrebă ea.

— *Nici măcar nu s-a rostogolit de când am mers eu la culcare.* Briar se încruntă. O *să-l pierdem pe Aymery dacă nu mergem. Sau mai bine îl trezesc pe Nikos?*

Tris merse pe potecă, privind încordată prin ceaţă.

— *Face o plimbare scurtă,* insistă ea.

— *Tot timpul păşeşte tiptil când pleacă la o plimbare scurtă, drăguţă şi fericită,* fu Briar de acord cu o veselie falsă în timp ce o urma.

Tris se încruntă la el. Auzi pe cineva împiedicându-se şi blestemând, nu foarte departe. Aymery era la fel de orb aici ca şi ea... sau oare ea *era* oarbă?

Întinzându-şi puterea, ea pătrunse în întuneric, cu perdele ude în jurul lor, ca şi cum ar fi trimis valuri printr-un iaz. Acolo era el, acel lucru mişcător care îşi croia drum prin ceaţa agăţătoare. Ţuguindu-şi buzele, ea suflă, gândindu-se la brize care se duelează. Sufluri mici de aer se băteau în faţa ei, îndepărtând ceaţa într-o parte sau alta a cărării câţiva metri în faţă. Acum Tris putea să înainteze repede, cu o vizibilitate un pic mai bună, în timp ce ceaţa îi spunea direcţia în care mergea Aymery. Briar era chiar în spatele ei.

— *Îl vom întreba, iar el va explica,* spuse Tris în timp ce treceau de arborele strugurelui. O *să vezi.*

Ea se agăţă de acea idee, urmărindu-şi vărul în jurul băilor şi

în jurul templului. Acolo, în faţa galeriei exterioare, i se prinse piciorul. Căzu cu faţa la pământ. Se împiedicase de un novice încolăcit care-şi folosea armura pe post de pernă. Briar lovi picioarele unui sfânt îmbrăcat în roşu care sforăia şi era întins pe jos ca şi cum căzuse dintr-un copac în apropierea cărării. Acesta se împiedică şi se îndreptă. Niciunul nu mişcă.

Figuri îngrămădite zăceau peste tot cât puteau vedea cu ochii. Briar îngenunche şi-l scutură pe omul adormit de care se împiedică. Bărbatul pur şi simplu se rostogoli. Erau vii, dar dormind ca şi cum ar fi fost drogaţi.

— *Acum ştim de ce a fost Aymery în bucătării,* remarcă Briar. *Şi de ce Gorse nu l-a văzut. Aymery s-a asigurat să nu poată fi văzut, pentru a putea pune poţiuni pentru adormit în mâncare. Bine că noi ne-am mulţumit cu mâncarea pe care o aveam deja, nu?*

Când priviră în sus, ceaţa se înteţi; Aymery dispăru. Ei abia se mai puteau vedea unul pe celălalt.

Ea începea să creadă că Briar avea dreptate. *Ura* asta. Cotul şi genunchiul ei tremurau din cauza căzăturii. Aymery dispăru şi putea chiar în acel moment să deschidă porţile inamicilor lor… putea face *orice,* în timp ce ea stătea aici orbită!

Tris *izbi* ceaţa în sus şi-n faţă, cât de tare putu. Aerul tremură; ceaţa explodă din jurul corpului ei dolofan. Copacii se aplecară şi gemură, frunzele foşniră. Oamenii adormiţi se rostogoliră de lângă ea. Briar se ţinu de un stâlp al templului şi-şi trimise puterea în pământ, grăbindu-se să protejeze copacii de durerea plantelor smulse.

Aymery, deodată vizibil, fu aruncat în zidul de lângă poarta nordică.

Tris privi încruntată în sus. Ceaţa dispărea în cerul întunecat, lovindu-se de norii de furtună care se formaseră mult mai sus. Declanşase ceva? „Nu mă pot gândi la asta”, decise ea şi merse apăsat în faţa vărului ei.

— Aymery!

Briar se ascunse în spatele unui copac. El avea s-o lase pe Tris să vorbească. Să-l lase pe vierme să creadă că sunt singuri şi poate astfel ar fi fost în stare să spună adevărul.

Aymery se desprinse de zid clătinându-se.

— Ce faci aici?

În ciuda sforăitului puternic din jurul lor, verii vorbiră încet, ca

şi cum ar fi putut trezi pe cineva.
— Aymery, te rog... tu nu eşti... lui Tris i se puse un nod în gât. Arată rău, Aymery! Sincer!
— Nu-ţi face griji, spuse el pe un ton serios, apropiindu-se. Te voi proteja. Nu ţi se va întâmpla nimic.
— Cum rămâne cu prietenii mei? Lor ce li se întâmplă? Tris se opri la o jumătate de metru de vărul ei.
— Voi face tot ce pot. Trebuie doar să ai încredere în mine, atâta tot. În caz c-ai uitat, eu *am încercat* să te fac să pleci, îţi aduci aminte?
— Până şi atunci ai minţit, nu-i aşa? În legătură cu boala tatălui meu?
— Nu te voiam aici pentru asta. Dar ai fost grea de cap şi n-am mai avut ocazia să vorbesc cu tine. Doar stai aproape de mine, iar eu voi vorbi pentru tine cu Enahar. El este magul lor şef.
— De ce lucrezi pentru ei? Ei sunt hoţi şi criminali...
Aymery oftă.
— Le datorez bani, Tris – mai mulţi de cât îţi poţi imagina. Erau jocuri de noroc şi... şi alte lucruri. Enahar mi-a dat un împrumut, dar era un preţ. Aşa este lumea. Mergând la poartă, el îşi înfăşură mâinile în jurul unei bârne de blocat şi începu să ridice.
Briar blestemă. Asta era prea de tot.
— Daja! Sandry! strigă el. *Avem nevoie de ajutor, şi repede!*
Tris ignoră apelul băiatului.
— Asta este o *comunitate a unui templu,* îi aminti ea lui Aymery. Ce fel de pradă te aştepţi să găseşti?
El se opri din împins şi o fixă cu privirea.
— Tu nu ştii *nimic*? întrebă el. Aici sunt cărţi cu vrăji, vechi de secole, care te pot învăţa lucruri de genul cum să faci diamante din cărbuni şi rubine din sânge. Arme vrăjite, instrumente... au o oglindă care permite oricui, chiar şi unuia care nu-i mag, să spioneze pe oricine. Iar magii sunt sclavii cei mai scumpi peste tot – sunt tot feluri de moduri de a ţine un mag fără a-i afecta abilitatea de a face magie.
— Văd că modurile astea merg cu *tine,* spuse ea sec.
Aymery suspină.
— Da, merg. Vezi asta? îşi smuci bărbatul cercelul. A fost făcut din sângele meu şi al lui Enahar. Mă leagă de el. Dacă el

crede că eu sunt pe cale să-l trădez, îl poate folosi pentru a mă ucide. Şi nu-mi spune să scap de el. Nu pot, nu cât sunt în viaţă. Zâmbetul său era chinuit. Am încercat.

Vânturile se înteţiră în timp ce Tris înghiţea în sec.

— Nu-l poţi folosi împotriva lui?

Aymery scutură din cap.

— Eu doar voi trăi cu el… el mă va elibera când îmi voi plăti datoria. Raidul ăsta ar trebui să fie de ajuns, cu un rest destul de mare. O bârnă era sus. Mai rămânea una. Cineva de afară bătu în poartă.

Tris îl prinse pe Aymery, smucindu-l în spate. Vânturile înteţite îi fluturară fustele.

— Nu poţi s-o faci!

Scoţându-şi cuţitul, Briar se repezi direct la Aymery. O rafală de furie i-l smulse din mână.

Tris se răsuci, părul ei ridicându-se ca o aureolă.

— Termină! ţipă ea furioasă.

Briar scotoci prin buzunarele a doi gardieni care sforăiau şi le găsi cuţitele.

— Nu ascultă! strigă el. Şi ăla care aşteaptă afară nu-i paznicul de la Templul Focului, nu, Aymery?

Ca răspuns, tânărul mag o împinse pe Tris, trimiţând-o câţiva metri mai în spate. Fata căzu şi rămase acolo împietrită.

Poarta explodă. Aymery zbură, aterizând nu foarte departe de Briar.

Băiatul nu stătu mult pe gânduri. Copacul care îl ascunsese avea crengi joase; sări la una, se ridică pe ea, apoi se căţără până fu trei metri deasupra pământului. Uitându-se la poartă, el văzu că fumul care umplea gaura începuse să dispară. Bărbaţi şi femei înarmate intrară prin gaură, ţinându-şi batistele la gură şi la nas. Conducătorul lor, un bărbat crăcănat cu o platoşă şi pantaloni de piele, se opri pentru a cerceta scena din faţa sa. Briar se uită disperat după Tris. Ea zăcea fără suflare la câţiva zeci de centimetri de piratul conducător, cu ochii închişi.

Aymery se ridică, gemând. Faţa îi era acoperită cu picăţele de sânge şi-i curgea sânge din nas, dar Briar nu credea că este lovit rău. Piratul-şef merse la el, cu sabia în mână.

— Aymery Glassfire? întrebă el, băgându-şi batista într-un buzunar.

— Nu aveaţi nevoie de pudra neagră, bombăni Aymery. Eu…

Piratul îl străpunse cu sabia în piept, faţa sa şifonată neschiţând nicio emoţie.

— Şeful spune că s-a anulat înţelegerea, îi spuse cadavrului lui Aymery. Proptindu-şi un picior în pieptul tânărului mort, îşi smulse sabia.

Briar rămase ţintuit, nici nu mai respira. Dacă şeful se uita în sus, era mort.

În schimb, bărbatul mic se uită la oamenii care-l urmau.

— Începeţi să-i omorâţi! ordonă el. Nu vreau să-i avem în cârcă mai târziu.

Briar înghiţi în sec şi închise ochii când mai întâi o sabie străpunse, apoi alta. El văzuse muşterii fără inimă la vremea sa, dar să omori oameni fără apărare...

Grindina căzu ca o avalanşă, burduşind şi stâlcind. Briar urlă din cauza propriei dureri şi a celei a fiecărui lucru verde de sub acea cădere dură. Rupse frunze în bucăţi, smulse ramuri din crengi şi lăsă urme dureroase pe fiecare centimetru pe care acesta nu-l putu ocroti.

Se opri la fel de brusc cum începuse. Dedesubt, piraţii se lăsară la pământ, acoperiţi în alb, ca orice altceva ce putea vedea Briar. Ridicându-se, aceştia aruncau pietre ca nişte diamante. Aceştia se clătinară când încercară să se mişte, ameţiţi din cauza bătăii.

— De unde a venit *asta*? întrebă şeful. Scoateţi nişte torţe din templu, *acum!*

Adormiţii începură să se trezească; grindina probabil îi deşteptase. Tris sări în picioare, tuşind şi vomitând, aproape cocoşată din cauza loviturii lui Aymery şi a căzăturii. Şeful veni la ea, cu sabia pregătită.

O lumină argintie luci în aer, având forma unei sfori care se răsuci în jurul gâtului piratului. Acesta se smuci în spate, chinuindu-se să respire. Războinicii templului săriră în picioare şi îi atacară pe piraţii încă amorţiţi. Briar se dădu jos când Daja şi Sandry fugeau de după colţul templului. Sandry îşi smuci sfoara magică, aruncându-l pe pirat în aer. Ea nu aşteptă să vadă unde căzuse acesta. Ea şi Daja veniră, în schimb, s-o ajute pe Tris întinzându-se atât spre ea, cât şi spre Briar. Cei patru se lipiră unul de altul în timp ce lupta se dezlănţuia în jurul lor. Trăgând adânc aer în piept, aceştia se înconjurară de un zid de putere perfectă, făcută ca o plasă din magiile lor împreunate.

— Avertizaţi pe cineva… croncăni Tris, legănându-se. Unde-i Aymery?

— Le-am spus lui Lark şi lui Niko, răspunse Sandry, ascunzându-şi faţa când un pirat îl omorî pe un novice din apropiere.

— Aymery? îl întrebă Tris pe Briar.

Băiatul scutură din cap. Dacă ea nu văzuse, nu voia să fie el cel care să-i spună ce se întâmplase.

Aerul se umplu cu o strălucire puternică făcându-le până şi bariera lor magică să devină difuză, fără să lase nicio umbră, nicio zonă în care să se facă rău şi să nu se vadă, să nu lase niciun loc pentru fugă. Acesta era Niko. Frostpine şi Lark îşi dezvăluiră prezenţa când pânze, coliere şi brăţări prinseră viaţă, răsucindu-se în jurul braţelor şi picioarelor piraţilor, împiedicând şi înfăşurând, şchiopătând. Săbiile le săriră din mâini singure, pentru a cădea cu mânerul înainte în capetele piraţilor. În câteva secunde, invadatorii erau dezarmaţi şi se predau, cu mâinile în aer. Atacul se terminase.

Lark, Frostpine şi Niko se apropiară de barieră, iar copiii o coborâră.

— Sunteţi bine? întrebă Lark. Ce s-a întâmplat? Cum aţi ajuns aici? Unde…

Tris privea în jur înnebunită. Ea îşi văzuse vărul lovit zburând prin aer după ce o lovise, chiar înainte să leşine.

Aymery zăcea lângă un copac imens care îşi pierduse toate frunzele. Gemând, ea merse la el, radiind fulgere mici în timp ce fugea, făcând aerul să şuiere pe unde trecea. Punându-şi urechea lângă gura lui deschisă, încercând să-l audă respirând, ea îşi aşeză o mână în mijlocul unui petic ud leoarcă sub sternul lui. O luă aproape neagră în lumina mult prea strălucitoare pe care o făcuse Niko, neagră şi şiroind de scântei mici. Rămasă fără cuvinte din cauza groazei, cu ochii larg deschişi şi fără să clipească, arătând nu atât de îngrozită pe cât de surprinsă.

Tris începu să se legene, iar bucăţi mici de fulger treceau de la ea la el. Voia ca el să se trezească. Voia să nu o mai sperie.

— Cum *îndrăzneşti* să mă loveşti! ţipă ea, izbindu-i cu pumnii.

Nimeni nu voia s-o atingă. Până şi Niko ezita să se aventureze în săgeţile de foc care dansau în jurul lui Tris. Lui Sandry îi era la fel de frică aşa cum le era şi celorlalţi: Tris era înfricoşătoare acum. Era, de asemenea, şi îndurerată. Speriată sau nu, Sandry

nu putea permite ca acel lucru să continue. Forţându-se ca mai întâi să facă un pas, apoi un altul, ea se apropie de prietena ei. Să se călească pentru a pune o mână pe umărul lui Tris fu un pic mai greu, dar o făcu. Fulgerele dansau în jurul mâinii ei, furnicându-i pielea. Părul ei se chinuia să-i iasă din cozi.

Tris privi în sus la Sandry, cu ochii roşii şi umflaţi, apoi trase adânc aer în piept şi se abţinu. Expiră, apoi inspiră din nou. Fulgerele păliră, apoi dispărură. Cu un suspin de uşurare, Sandry îşi puse ambele mâini în jurul prietenei ei.

— A fost pentru *bani,* mormăi Tris în cămaşa de noapte a lui Sandry. A spus că ei l-au subjugat, dar nu părea să-l deranjeze. Avea să lase oameni să moară pentru… pentru aur.

Briar şi Daja auziră asta când se apropiară.

— Asta face un *jishen,* spuse Daja nemilos.

Sandry şi Briar o ridicară pe Tris în picioare şi o întoarseră cu spatele la cadavrul lui Aymery.

— Hai să mergem acasă, şopti Sandry.

— Cred că e cel mai bine, spuse Niko încet. Sunt multe de rezolvat aici. Venise să le vorbească. Lark îi ajuta pe sfinţii răniţi să ajungă pe treptele templului; Frostpine şi un sfânt în roşu îi adunau pe toţi prizonierii. Eu o să vorbesc cu voi mai târziu – cu Moonstream şi Skyfire, cel mai probabil. Deocamdată, ar trebui să plecaţi. Noi trebuie să reparăm poarta asta, spuse cu voce tare, mergând spre un sfânt care lucra cu Frostpine.

Daja se prinse de mâna lui Tris.

— Lasă-l, spuse ea, referindu-se la Aymery. El ar fi făcut sclavi din noi toţi.

Tris o îndepărtă uşor. Îngenunchind, ea deschise cercelul din urechea vărului ei. Apoi îşi lăsă prietenii s-o ducă acasă.

Chiar şi acolo, ea nu avu linişte următoarele două ore. Cei patru trebuiră să le explice profesorilor lor şi sfântului care fusese însărcinat cu paza porţii nordice tot ce se întâmplase. De la sfântul-paznic, ei aflară că plasa vrăjită care proteja templul fusese dezactivată pe drumul dinspre nord pentru ca aproape cincizeci de săteni să poată ajunge la Cercul Spiralat. Acum paznicii credeau că sătenii erau morţi sau subjugaţi de piraţi, care debarcaseră şi-şi croiseră drum pe lângă protecţiile Cercului Spiralat pentru a profita de această ocazie.

Povestea fu spusă din nou, după ce Moonstream şi Skyfire, obosiţi, examinară lucrurile lui Aymery. Până atunci, Tris îl auzi

pe Briar povestind moartea lui Aymery. Ceaţa pe care Tris o suflase din partea nordică a Cercului Spiralat se întorsese. Când auzi bătaia înăbuşită de ceaţă a clopotelor ceasului din turn de ora două dimineaţa, se retrase în camera ei să se culce.

11

Puişorul o trezi pe Tris, ţipând după micul dejun. Oamenii din Disciplină încă dormeau când ea merse clătinându-se să încălzească lapte şi miere pentru pasărea ei. Micul Urs, care abia putea merge drept după cina sa drogată, trebuia lăsat afară. Tris aşteptă până când acesta se întoarse, apoi închise uşa în faţa ceţii care încă acoperea totul.

O oră mai târziu, Tris coborî împleticindu-se din nou pentru a-i da puiului perişoare din carne şi ou şi apă. Ea se gândi că poate ar fi făcut mai bine să-l înece. Orice griji ar fi avut cu privire la îmbolnăvirea sa din greşeală dispăruseră. Nicio creatură muribundă nu avea aşa plămâni.

Când acesta o trezi pentru a treia oară, ea să lăsă păgubaşă. Se spălă pe dinţi şi se îmbrăcă, apoi merse să încălzească lapte şi miere. Se vedea că şi altcineva se trezise, făcuse ceai, îl băuse şi plecase. Băgându-şi capul pe uşa atelierului lui Lark, văzu că şi Lark, şi Niko lipseau.

Oprindu-se, Tris simţi cercelul lui Aymery într-un buzunar al fustei. Scoase apă din fântână şi o puse la fiert; spălă ceştile de suc şi de ceai lăsate de musafirii lor, puse terciul la fiert şi şterse praful în camera principală. Se adânci în treburi mărunte, ascunzându-şi jalea cât de bine putu.

În cele din urmă, se hotărî să între în camera pe care el o împrumutase de la Sandry. Moonstream îi luase lucrurile magice pentru a le cerceta, dar hainele şi cărţile sale erau în continuare acolo. Ca şi Briar, ea putu vedea că Aymery nu se zgârcea când venea vorba de persoana sa. Nu era de mirare că avea datorii – datorii pe care magul pirat le folosise pentru a-l supune. Cum îl chema? Enahar? El cumpărase o jucărie, o folosise până se plictisise de ea, apoi o aruncase la gunoi. Fata reflectă asupra acestor lucruri, mângâind cercelul cu degetul mare.

— Fată-comerciant, *trebuie* să-ţi revii şi să termini cu prostiile astea, spuse Daja din spatele ei.

Tris o privi încruntată.

— Prostii? întrebă ea indiferentă.

Daja arătă cu degetul.

— Rochia ta începe să scoată fum. Sar scântei peste tot în jurul tău.

Tris privi în jos. *Erau* urme de arsuri superficiale pe hainele ei.

— Sunt bine, spuse ea şi porni să vadă cum era terciul.

Daja se aplecă spre ea.

— Bine în comparaţie cu ce?

— Lasă-mă în pace, o sfătui Tris, amestecând în oală. Sentimentele mele nu sunt treaba ta.

Daja pregăti ceaiul.

— Sunt dacă dai foc casei.

— Nu voi face asta, spuse Tris cu îndârjire, iar vârfurile firelor ei de păr străluceau de la scântei mici. Dacă ard ceva, acel ceva vor fi piraţi.

— Minunat! Cum?

— Mă gândesc eu la ceva.

Daja îşi încrucişă mâinile la piept, uitându-se încruntată la ea.

— Păi, dacă te gândeşti la ceva, poate eu te pot ajuta. *Poate.*

— Cu ce să ajuţi? Căscând larg, Rosethorn ieşi din camera ei, închizând uşa în urmă. Mai e ceai de aseară?

— Este proaspăt. Trebuie doar să se mai tragă un pic, spuse Daja. Rosethorn dădu din cap aprobator şi merse clătinat spre uşa din spate, la toaletă.

Scoţând lingura din oală, Tris îşi întoarse faţa spre curentul care bătea prin uşa deschisă şi mirosi. Vântul se înteţi şi se schimbă, venind acum din sud.

Împingea acum ceaţa. Ieşind cu mintea, ea găsi o bucăţică de magie în ea, ceva la fel de vag ca mirosul dintr-un trandafir de mult uscat.

— Vântul se schimbă, şopti ea. Va sufla ceaţa.

Daja se încruntă. Nu-i plăcea cum suna asta.

— E aproape ca şi cum ar fi magie în el, dar se simte foarte ciudat, adăugă Tris.

Acum nu mai dansau scântei ciudate pe pielea şi părul lui Tris, nu mai dansau fulgere mici în spaţiile dintre degetele ei. Ezitând, Daja puse o mână pe umărul celeilalte fete, aşteptându-se la un şoc. Fu uşurată să vadă că acesta nu veni.

Contactul le uni magiile. Ea văzu la ce se referea Tris. Putea chiar să ghicească explicaţia.

— Cred că nişte oameni au desfăcut un nod *bijili,* şopti ea.

Unul în care *mimanderii* au prins vânturile sudice. *Pare* a fi lucrarea unui *mimander*, oricum.

— Deci voi negustorii chiar *v-aţi* vinde oricui, nu? mârâi Tris, smucindu-se din prinsoarea Dajei. Chiar şi unui *jishen* împuţit.

— Eu nu te aud pe tine când cloncăni ca un *kaq,* răspunse Daja calm. Şi mă îndoiesc. Afacerile cu piraţi îţi aduc execuţia din partea propriului echipaj. Pun pariu că au luat *bijiliul* de la negustorii pe care i-au omorât.

Tris începu să o contrazică, dar renunţă la cuvintele dure. Daja avea probabil dreptate. De ce să plăteşti când poţi lua de la morţi?

Un sunet strident izbucni din cuibul acoperit de pe masă. Puiul ei era pregătit să mănânce din nou. Rosethorn, venind înapoi de la toaletă, îşi băgă degetele în urechi şi se retrase în camera ei.

Nimeni nu respectă programul în acea dimineaţă, dar treburile fuseră făcute. Când Briar termină de spălat vasele de la micul dejun, Rosethorn îl rugă s-o ajute să îngrijească plantele din jurul porţii nordice, căutând să vadă daunele făcute de ploaia de grindină. Ea avu grijă să nu se uite la Tris când o menţionă, dar fata roşi şi se făcu mică. La lumina zilei, ea putea vedea vânătăile tuturor, chiar şi pe ale ei, marcând zonele pe care aceştia nu le putuseră proteja de bucăţile de gheaţă care se revărsau.

— Nu am *vrut* să creez grindină, le murmură ea Dajei şi lui Frostpine în timp ce se aşeza la masă. Ei îşi scoteau lucrurile de care ar fi avut nevoie pentru a lucra la plasa magică; role de sârmă, bucăţi de oglindă cu ochiuri de metal pe spate, cleşti, bucăţi din vechea plasă magică.

— A făcut un lucru bun, specifică Frostpine. I-a încetinit pe piraţi şi i-a ajutat pe cei drogaţi să se trezească. Probabil a salvat vieţile oamenilor noştri şi pe ale voastre. Vezi cum merge asta, Daja? Foloseşte sârma pentru a face pătrate noi de plasă. Începe cu marginile vechii plase şi construieşte din ea. Pentru înnădirile simple, unde nu pui oglindă, doar răsuceşti firele unul în jurul altuia de trei ori. Unde vrei să pui oglindă... Frostpine îi arătă cum să facă, răsucind două fire de metal între ele, trăgând unul prin ochiul din spatele fiecărei oglinzi şi răsucindu-le din nou.

— Eu trebuie să cercetez poarta, spuse el când fu clar că Daja înţelesese cum să cârpească plasa. Mă tem că pentru ea au

nevoie de metale noi. Voi, fetelor, rămâneţi aici, adăugă atunci când Sandry ieşi din atelierul lui Lark, ducându-şi războiul ei mic de ţesut. Nu ieşiţi sub nicio formă din căsuţa asta, decât dacă aveţi permisiunea unui adult. Frostpine ridică trusa de scule pe care i-o trimisese Kirel cu o zi înainte. Zâmbind cu mâhnire, îi spuse lui Tris:

— În legătură cu grindina ta. Nu spun că ar fi rău să înveţi – odată ce ai stârnit un vânt sau o furtună – cum să le trimiţi într-un loc exact. Mi se pare că, dacă aerul şi apa se tulbură odată cu tine, ar putea vrea să te şi asculte. Trebuie doar să fii fermă cu ele.

El făcu un semn cu mâna şi părăsi căsuţa.

Tris se trânti pe masă, cu bărbia în mâini, privind în gol, în timp ce Daja şi Sandry lucrau.

— Lui îi e uşor să spună, comentă ea.

— Eu l-am văzut chemând la el foc pentru a reîncălzi bucăţi mici de metal, remarcă Daja. Este cam acelaşi lucru, numai că el trebuie să aibă deja un foc arzând. Tu chemi vânturi de nicăieri.

„Să fiu fermă cu vânturile şi lucruri de genul ăsta, gândi Tris, mergând spre borcanele de piatră în care se păstrau lucruri precum făină şi condimente. Ce rost are?”

„Merită *încercat*, argumentă o altă parte din ea. *Orice* e mai bine decât să mă gândesc la Aymery şi la bucata aia îmbibată de sânge, îngrozitoare de pe pieptul lui.”

Folosind o linguriţă, duse făină înapoi la masă şi o vărsă într-o moviliţă în faţa scaunului ei.

— Nu vă uitaţi, le spuse ea celorlalte fete. Probabil va merge prost. Daja şi Sandry făcură semn cu capul şi se întoarseră la treburile lor.

Stând jos, Tris îşi sprijini bărbia în mâini, Uitându-se la făină. Inspirând adânc, ea cercetă aerul după o briză şi găsi una, sărind înăuntrul şi-n afara căsuţei prin uşa din spate. Ea smuci o bucăţică din ea şi o trase la masă. Simţind-o răsucindu-se ca un ţipar în strânsoarea ei magică, strânse până când se linişti, apoi o puse peste făină.

Întinzând un deget, îşi răsuci briza capturată. Aceasta începu să se învârtă.

„Mergi în continuare”, îi ordonă Tris şi-şi mai răsuci o dată degetul.

Briza se cufundă în făină, adunând-o în timp ce se răsucea. Acum putea fi văzut, un con subţire de culoare albă, care se răsucea ca un pisc, cu vârful fixat ferm într-o movilă de făină care se micşora.

Într-un târziu, Tris îşi smuci toate degetele spre acesta, împingându-l spre capătul de masă de lângă ea, departe de Daja şi de Sandry, până ajunse la margine. Cu o contracţie a mâinii, Tris îl chemă înapoi. Acesta se răsuci în faţa ei puţin, apoi se prăbuşi, lăsând un nor de pudră în urma lui.

— Poate că un vânt mai mare îşi păstrează forma mai mult timp? întrebă Tris, gândind cu voce tare. Căutând afară, ea găsi o briză mai mare şi o chemă. Munci din greu, făcând vârtejuri din făină, dar le păstră, de asemenea, pe masă, departe de prietenele ei. Acesta era un început, cel puţin. În cele din urmă, se opri din hârjoana cu aerul când puişorul ei o informă – informă pe toată lumea – că era pregătit pentru o nouă masă.

La o oră după prânz, Tris verifică ceaţa. Aproape dispăruse, fărâmată de vânturile din golf. Degetele ei redescoperiră cercelul lui Aymery în buzunar şi-l roteau în mână. „Magia ar trebui să fie simplă, gândi ea. Creezi o iluzie şi ar trebui să ţină până când o distrugi. Chemi o ceaţă şi ar trebui să rămână unde o vrei până când nu mai ai nevoie de ea.”

„Dar *oricine* poate să se joace cu magia, nu? Dacă ei nu pot destrăma ceaţa, pot declanşa ceva care s-o sufle. Ei vor folosi arma de foc pentru a omorî zidul de spini, odată ce vor putea să vadă s-o lanseze din nou şi vor folosi pietre explozive pentru a distruge plasa magică, distrugând protecţia de pe restul Cercului Spiralat. Şi vor intra.”

„Începeţi să omorâţi”, spusese piratul urât. Asta îi aştepta – asta sau sclavia.

— Mi-aş dori s-o pot face ca tine, îi spuse Daja lui Sandry scârbită când se întoarse Tris. Negustoarea îşi puse cleştii jos. Ar fi atât de uşor. Luând bucăţi de sârmă, ea le puse pe masă în linii drepte şi începu să ţeasă un şnur nou prin ele, sub un fir şi peste altul, în timp ce Sandry chicotea. Ea făcu astfel patru rânduri, până realiză o tablă de şah îngrijită, din fire de bronz, argint şi aur, pe masa din faţa ei.

— Aşteaptă, spuse Tris când Daja fu pe cale să strice modelul. Aşteaptă o clipă. Încruntându-se, ea se lăsă pe spate şi ridică o mână. Gândindu-se la Aymery se supără din nou. Fulgerul se

întoarse; ea îl putea vedea strălucind în timp ce părul începuse să i se ridice. Acum o scânteie luci între degetul mare şi cel arătător, crescând mai mare sub privirea ei încruntată. Acesta se îndoi în partea stângă. În clipa în care-i atinse degetul arătător, acesta sări pe degetul mare, lăsând o urmă strălucitoare în urma sa. Urma străluci, se undui şi se opri. Un fulger în miniatură dansa acum între degetele lui Tris.

Ea merse în jurul mesei pentru a ajunge în faţa lucrării Dajei, fără să vadă că fata se îndepărta de ea. Aplecându-se, Tris ţinu micul fulger deasupra punctului în care o sârmă trecea pe sub o alta.

— Loveşte! murmură Tris, concentrându-se asupra magiei ei. Ea arătă cu degetul, exact cum făcuse cu micul vârtej. Fulgerul era mai greu de controlat; încerca încontinuu să se elibereze de sub controlul ei.

— Loveşte! ordonă ea, concentrându-şi puterea pe şnurul mic.

Fulgerul străluci şi trăsni atât de repede încât niciuna dintre ele nu-i putu vedea traiectoria. Acesta trăsni masa, lăsând o urmă adâncă de arsură.

Tris îşi muşcă buza inferioară şi mai chemă un fulger. Acesta crescu mai uşor din scânteia lui sămânţă.

— Loveşte! ordonă ea, concentrându-se pe legătura dintre cele două fire.

Acesta trăsni. O bucată de oglindă apropiată crăpă şi se înnegri.

— Tris... spuse Daja.

Sandry puse o mână pe braţul Dajei, făcându-i semn să tacă. Tris chemă un al treilea fulger din scânteile care-i dansau în păr.

— Loveşte!

Ea îşi încordă şi mai mult mintea, voinţa şi magia.

Firicelul se întinse în spaţiul dintre mâna ei şi firele încrucişate. O clipă acesta pluti în aer, parcă nesigur, apoi sări, trecând ca o săgeată în locul în care se atingeau sârmele. Se auzi un trosnet şi se simţi un miros de bronz încins. Tris se dădu în spate cu un suspin când Daja se aplecă să privească.

— Oti, inventariază asta, îi şopti Daja zeiţei negustorese. Bucăţile de sârmă erau îmbinate atât de bine de parcă le-ar fi atins cu fier încins. Sandry bătu din palme.

Toate scânteile ei dispărură în veselia ei pentru succesul avut, dar Tris avu o idee. Făcându-le destul de mari cât se acţioneze

ca nişte fulgere adevărate, ea îşi înţelesese mai bine puterea ei şi a lor. Simţind gustul fulgerului, îl cunoştea până-n măduva oaselor şi putea chema mai multe. Ea făcu astfel de încă trei ori, topind laolaltă sârmele Dajiei în alte trei locuri, astfel încât să se formeze fără ca Daja să le mai răsucească.

Lark, Frostpine, Briar şi Rosethorn se întoarseră în timp ce fetele se pregăteau să ia o masă de prânz târzie. Toată lumea fu fericită să se aşeze şi să mănânce. Adulţii oferiră informaţia că poarta nordică era închisă şi se reconstruia, în timp ce plasele vrăjite ascundeau acum Cercul Spiralat în nord, precum şi-n est şi vest. Nu aveau să mai fie atacuri din acea direcţie sau cel puţin aşa spera toată lumea. Nimeni nu menţionă ce s-ar fi putut întâmpla dacă piraţii puteau să arunce în aer în bucăţi plasele vrăjite îngropate, cu pietre explozive.

Niko ajunse când ei terminau. Spre surprinderea şi bucuria tuturor, sfântul Gorse era cu el. Sfântul îndesat de la bucătării adusese o tavă cu prăjituri dulci prăjite pe care aceştia să le încerce şi carne proaspăt tocată şi gălbenuşuri de ou pentru puişor. Acesta privi cum pregătea Tris perişoarele din pastă de carne cu ou şi chiar îşi încercă norocul să îndese două bucăţi în gura puişorului.

— Suntem gata? întrebă Niko când pasărea se pregătise iar de somn.

Gorse îl privi şi dădu aprobator din cap.

— Copii, vreau ca fiecare dintre voi să stea în spatele profesorului său, spuse Niko. Vom face nişte experimente.

Puse pe masă o pungă de piele de mărimea unei verze.

— Ce fel de experimente? întrebă Rosethorn cu suspiciune.

Niko turnă foarte atent o lingură de praf granulat negru din geantă.

— Am luat asta de la prizonieri, explică el. E ceva ce au folosit să spargă poarta şi ceea ce folosesc pentru pietrele explozive. Ei o numesc doar pudră neagră. Ingredientele sale şi cantităţile sunt secretul magului pirat Enahar. Asta trebuie să aflăm noi.

— Cu siguranţă Moonstream şi Skyfire… începu Lark.

— Ei vor ca toţi maeştrii s-o încerce, spuse Niko.

— Astfel, toată lumea va avea cunoştinţe practice cu privire la lucrul ăsta. Acum, sfinţilor, putem începe?

Toţi cei cinci adulţi întinseră o mână spre moviliţă, cu palmele deschise şi cu ochii închişi; când inspirară adânc, eliberându-şi

minţile, cei patru făcură la fel.

— Cărbune! anunţară în acelaşi timp Rosethorn şi Frostpine.

— Sulf! adăugă Niko.

— Salpetru! le spuse Gorse, şi Rosethorn aprobă.

— Eu nu aş fi putut s-o fac atât de repede, remarcă Daja încet către ceilalţi copii.

Ei dădură din cap aprobator, fiind de aceeaşi părere.

Adulţii se contraziseră o jumătate de oră cu privire la cantităţile din fiecare substanţă. În cele din urmă, reuşiseră să se pună de acord: zece părţi de sulf, cincisprezece părţi de cărbune şi şaptezeci şi cinci de părţi de salpetru.

— E fundamental! spuse Lark atunci. Atât… atât de simplu! Şi nu trebuie mult s-o faci să explodeze, odată ce treci de protecţiile de pe recipiente.

— Motiv *pentru care* recipientele trebuie să fie atât de bine protejate prin intermediul magiei, adăugă Frostpine.

— Dar ce o face să explodeze? întrebă Daja, îngrijorată. Dacă…?

Un trosnet brăzdă aerul afară, făcându-i pe toţi să tresară. Câteva clipe mai târziu, auziră altă bubuitură, din partea estică a templului.

— Iar au început, şopti Daja.

Tris tremura.

— Haideţi afară, spuse Niko, băgând pudra înapoi în plasă. Putem încerca s-o facem să explodeze acolo. Focul face toată treaba, dacă ce am văzut Tris şi cu mine pe Insula Ascuţiş a fost corect.

În faţa Disciplinei, pe un loc liber de pe potecă, Niko vărsă puţină pudră neagră pe pământ. Cineva aduse un stuf lung, arzând şi Niko atinse pudra cu el de la o jumătate de metru depărtare. Când o piatră explozivă bubui peste jumătatea sudică a templului, micuţa movilă de pudră străluci şi se consumă.

— Ei trebuie să lase un gol în vrăjile de pe recipiente, specifică Rosethorn, pentru ca magii lor să poată aprinde pietrele din aer.

— Vor găsi magii noştri războinici golurile la timp pentru a exploda pietrele înainte să se apropie prea mult de noi? vru Frostpine să ştie.

Niko vărsă o ceaşcă de pudră pe potecă, apoi îşi şterse

fruntea cu o mână, lăsând o urmă neagră.

— Toată lumea să stea în spate când aprind asta.

Îi dădu stuful lui Gorse, care o atinse cu un deget.

Flăcările săriră şi se prinseră de vârful stufului.

— Dar mostra micuţă tocmai a ars, spuse Lark. Cum o fac să explodeze?

— Poate este nevoie de mai multă? sugeră Rosethorn când toată lumea să îndepărtă de movila mai mare. Sau trebuie închisă, într-o sferă sau…

Cea mai puternică explozie din toate brăzdă aerul, făcându-i pe toţi să se clatine. Adulţii schimbară priviri între ei, îngroziţi, apoi îşi întoarseră privirea la orizont. O coloană de fum clocotea în aer la sud de Templul Apei.

— Una dintre ele a lovit, şopti Lark.

Rosethorn fugi în căsuţă. Briar o urmă.

— Atelierele de tâmplărie, spuse Gorse, cu vocea sa profundă, tăcută. Tot lemnul acela… lipiciul, lacurile…

— Vor arde repede şi tare.

Frostpine îşi desenă cercul zeilor pe piept.

Tris tremura atât de tare încât îi clănţăneau dinţii. Unde avea să cadă următoarea piatră? Imaginea galerei distruse îi apăru în minte, un avertisment pentru soarta oricărui lucru lovit de aceste arme noi şi urâte.

Lark se întoarse către cei patru.

— Voi staţi *chiar* aici. Ei nu mai o mai văzuseră niciodată atât de serioasă. Să nu ieşiţi din curtea noastră! Noi vom merge acolo să ajutăm. Nu vreau să-mi fac griji cu privire la ce puneţi *voi* la cale.

— Noi nu putem ajuta? o rugă Sandry.

— Nu. Nu. Sunt destui adulţi pregătiţi să acţioneze în situaţii ca astea. Nu vreau să vă pun în pericol decât dacă nu se poate altfel.

Rosethorn ieşi, trăgând un coş greu. Briar o urma cu altul.

— Pot să merg şi eu, *te rog?* întrebă el când Frostpine îi luă povara.

— *Nu, nu* poţi, îl repezi Rosethorn. Tu vei sta aici – toţi veţi sta aici!

Fără să mai zică nimic, adulţii fugiră prin poartă şi-n jos pe drumul spiralat. Micul Urs stătea în fund şi începuse să latre.

Încă trei pietre explozive mai bubuiră deasupra. Tris tresări la

fiecare; părul ei începu să se ridice şi să trosnească. Ea îşi băgă mâna în buzunar şi mângâie cercelul lui Aymery.

Ei trebuiau s-o liniştească pe Tris înainte să se întâmple altceva, se gândi Daja.

— Ce-ar fi dacă ţi-ai încerca fulgerul pe aia? Ea arătă spre movila de pudră neagră care zăcea uitată pe potecă.

Tris se uită încruntată la ea.

— Nu... nu ştiu, spuse ea, cu vocea tremurând.

— Ei bine? Sandry o înghionti.

— Ce fulger? întrebă Briar, sarcastic. Ea doar suferă de cea mai urâtă formă de Foc al lui Runog pe care am văzut-o, atâta tot.

Daja cunoştea focul palid de pe catargele corăbiilor şi din vârful turnurilor la fel de bine ca şi el.

— Ce *are* ea este sămânţă de fulger, îi răspunse ea. Nu-i acelaşi lucru. Arată-i, Tris.

O altă piatră explozivă bubui deasupra Centrului.

— Nu p-p-pot, răspunse Tris, tremurând de groază. Ce voiau de la ea? Nu puteau vedea că fiecare explozie era ca o tăietură adâncă pentru ea?

Muşchii ei erau încordaţi, aşteptând următoarea lovitură şi o dureau gâtul şi spatele.

— Nu trebuie să înveţi să te controlezi? întrebă Sandry. Orice s-ar întâmpla? Poate ăsta-i un moment bun să exersezi.

Tris îi privi aspru pe ceilalţi, urându-i din cauză că n-o lăsau în pace. Ea voia doar să fugă înăuntru şi să se ascundă sub un pat.

— Ah, ştiam eu, remarcă Briar dispreţuitor. E doar Focul lui Runog.

Furioasă, Tris arătă cu degetul spre grămada de pudră de la o jumătate de metru depărtare. Fulgerul sări din degetul ei. Se auzi o pocnitură: pământul şi fumul îi acoperiră pe toţi, înnegrindu-i şi acoperindu-i pe Micul Urs cu cenuşă. Câinele lătră şi fugi în Disciplină. Cei patru schimbară priviri, cu ochii mari şi feţe murdare de funingine.

— Vezi? spuse Briar într-un sfârşit. Trebuie doar să ştii ce să-i spui.

— Tu! bufni Tris şi arătând spre el fără să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla.

Briar o prinse de mâini, cu putere, scuturând-o, în timp ce scântei de fulger goneau în jurul mâinilor lui.

— Să nu mai faci asta *niciodată,* şopti el, cu ochii scânteind. *Niciodată.* Dacă faptul că arăţi cu degetul este o armă, atunci nu arăta decât dacă eşti pregătită să omori cu ea. Înţelegi, behăitoare neghioabă? El era atât de speriat încât nu ştia unde se termina tremuratul lui şi începea al ei. Niko are dreptate. Băiatul îi dădu drumul şi o împinse de lângă el. Noi *trebuie* să învăţăm să ne controlăm, iar *tu,* mai mult ca noi toţi.

— Îmi pare rău. Ochii lui Tris lăcrimau, dar se forţă să-l privească pe Briar. Îmi pare rău. Eu nu am… eu niciodată n-aş…

Sandry îşi puse mâinile pe umerii lui Tris.

— Nu mai putem acţiona fără să gândim, Tris. Ei au încercat să ne înveţe asta în tot acest timp. Cred că, dacă suntem magi, nu prea putem să fim copii, nu? îi întrebă ea pe ceilalţi doi. Briar ştie că ţi-ar fi părut rău după aceea.

— După ce eram o friptură bună şi crocantă abia scoasă de pe frigare, spuse cu multă cruzime băiatul.

Tris îşi ascunse faţa-n palme.

— Destul, spuse Daja. A înţeles ideea. Nu o mai necăjiţi.

„Eu sunt un bătăuş *speriat,* gândi Briar, băgându-şi mâinile în buzunare. Şi vreau să fiu sigur că *ea* e speriată, destul de speriată cât să gândească data viitoare."

Tris se smuci din strânsoarea lui Sandry şi fugi în camera ei.

Briar merse să cerceteze pinul miniatural care stătea pe pervazul ferestrei sale, lăsând anii *shakkanului* şi frunzele sale să-l calmeze. Verificând pământul din vasul mic, decise că era puţin uscat şi merse înăuntru după apă.

Daja şi Sandry rămaseră unde erau, privind atente gaura din pământ.

— Cât de departe crezi că poate trăsni? întrebă Daja. Oare ar putea lovi o piatră explozivă?

Sandry îşi smuci o coadă.

— Nu ştiu. Îţi aduci aminte de ziua în care ne-am cunoscut cu toţii? Fulgerul a trăsnit un copac din faţa Administraţiei când eram acolo. Eu cred că ea a fost – era supărată; mi-am putut da seama de cum am văzut-o. Şi nu a fost fericită că fulgerul trăsnise atât de aproape de ea. Dar a fost furtunoasă dimineaţa aceea. Fulgerul pur şi simplu pare să se lege de ea – nu este o parte a furtunii. Poate nu poate ajunge aşa departe.

— Dar când îl ţine mai mult, creşte. Îţi aminteşti? Începe ca o scânteie, apoi ea îl ţine şi creşte într-o fâşie.

Daja se juca cu piciorul în pământul din jurul găurii.

— *Eu* cred că ar trebui să aflăm cât de departe îl poate trimite. Sandry se apleacă şi-l mângâie pe Micul Urs, care se furişă din casă, iarăşi.

— Cred că ai dreptate, spuse Daja.

Cel mai sigur loc părea a fi adăpostul zidului nordic de lângă Disciplină. Acolo era o fâşie lată de iarbă pe care nu mai creşteau alte plante: Briar refuzase să permită efectuarea unui experiment oriunde în grădina lui Rosethorn. Doar santinelele îi puteau vedea, dar se uitau mai mult spre nord sau sud, unde era focul. Până acum ajunsese vestea şi mai sus pe drum: o piatră explozivă trecuse de barierele magice, explodând una dintre clădirile mari care cuprindea atelierele de tâmplărie ale Cercului Spiralat. Înăuntru erau prinşi oameni morţi şi răniţi. Avea să mai dureze până când profesorii lor să scape din misiunea de salvare.

Odată ce Briar fusese convins cu privire la ideea experimentelor cu fulgere, el făcu nişte cercuri de stuf care să servească drept ţinte. Sandry căută în punga de rebuturi a lui Lark şi aduse câteva petice de pânză pe care le puse în diferite locuri. Treaba Dajei era s-o convingă pe Tris să vină.

— Cred că-i o prostie, îi informă Tris când Daja o aduse în locul pe care ei îl pregătiseră. Pot s-o fac doar când sunt supărată.

— E magie; este acolo tot timpul, îi spuse Briar nerăbdător. Termină cu văicăreala de domnişoară. „O, eu nu pot; eu trebuie să fiu *speriată.”*

Tris îl privi încruntată.

— De ce nu mă poţi lăsa în pace?

— Pentru că m-am săturat să locuiesc cu un comerciant plângăcios! îi spuse el. Rosethorn e acolo punând vindecare în licori şi face asta încă de la cutremur…

Tris arătă cu degetul spre o bucată de pânză care se afla la o jumătate de metru depărtare. Fulgerul se întinse în spaţiul dintre ea şi potecă, dar nu o atinse.

— Ai nevoie să încep să te cicălesc? întrebă Briar. Am mult mai multe de spus!

— Nici cu tine nu-i distractiv de stat întotdeauna, să ştii! pufni Tris. Ea rechemă fulgerul. O clipă nu mişcă niciunul, stând cu ochii închişi, inspirând adânc. Ea arătă din nou cu degetul.

Fulgerul lăsă o urmă de arsură pe pânză.

— Trebuie să te descurci mai bine de atât, spuse Daja, scuturând din cap.

— Aş vrea să te văd *pe tine* încercând, mârâi Tris. Ea îşi puse mâna liberă pe cercelul lui Aymery şi arătă cu degetul. Peticul se evaporă într-un fir de fum.

— Nu ar fi trebuit să folosesc mătase, şopti Sandry. Se aprinde *atât* de repede.

Tris arătă spre zid, la un metru şi jumătate în faţa ei, unde un alt petic de pânză era prins de o crăpătură din tencuială cu un ghimpe. Fulgerul se întinse de-a lungul intervalului, însă doar până la jumătate.

— Ceva mai aproape, spuse Daja. Ea aruncă un petic din pânză câţiva centimetri mai departe de cât fusese primul.

O oră mai târziu, erau urme de arsuri pe zid, iar Tris trebuia să-şi hrănească puişorul. Când se întoarse, îl aduse cu ea şi-i dădu cuibul lui Sandry pentru a-l ţine.

— El trebuie să stea liniştit, spuse ea. Cred că acum nu se mai poate întâmpla asta. Pietrele explozive bubuiseră încontinuu întreaga după-amiază.

Sandry aruncă o privire păsării şi-l opri pe Micul Urs care încerca să facă acelaşi lucru.

— Arătă în regulă, îi spuse ea lui Tris. El nu tremură. Tot voiam să te întreb, ce ai în buzunar? Te joci încontinuu cu ceva.

Tristă, Tris scoase cercelul lui Aymery.

— Mă ajută să mă concentrez.

Sandry întoarse capul pentru a-i ordona Micului Urs să nu mai mestece iarbă şi se opri. Lumina luci în colţul ochiului ei, lumină care nu era a nici unuia dintre ceilalţi copii.

— Cercelul acela este vrăjit, spuse ea, şocată. Şi ce-i aţa aceea care iese din el?

Tris se uită din lateral la el.

— Ai dreptate în legătură cu magia. Aymery mi-a spus că magul pirat l-a creat, ca o legătură pentru a-l supune. Eu nu văd nicio aţă, totuşi.

— E acolo, îndreptându-se – Sandry arătă spre sud – în partea aceea.

Daja privi cercelul cu coada ochiului.

— Eu văd fantoma unui fir, recunoscu ea. Dar nu l-am remarcat până acum. Doar lucirea aia blestemată.

— Dă vina pe Niko, protestă Tris. Eu nu m-am gândit niciodată că vraja de văzut poate trece pe la toţi aşa cum se întâmplă.

— Pun pariu că aţa e legătura magică. Merge la magul ăla? Enahar? Ce nume stupid, spuse Briar. Păcat că nu-i putem trimite un fulger mic prin ea.

— Ar trebui să treacă prin clădiri şi prin zid, indică Daja. Nu cred că ar ajunge acolo.

— Hai să încercăm ceva mai distractiv, spuse Briar, ridicând un cerc de stuf. Tris prinde una din astea în timp ce-i în aer.

— Glumeşti *cu siguranţă.* Scuturând din cap, Tris îşi depărtă picioarele, pentru a ajunge în poziţia cea mai bună. Când strânse cercelul lui Aymery, scântei începură să-i lucească în buclele ei răvăşite. Bine, Briar, dar tot nu cred că o pot face.

Briar aruncă un cerc din stuf în aer. Tris îndreptă degetul spre el, dar fulgerul din vârful degetului ei se încurcă şi se contorsionă în jurul mâinii ei ca o aţă înnodată. Briar aruncă din nou, mai jos. De această dată, fulgerul rată doar cu puţin. El aruncă a treia oară, iar Micul Urs sări, prinzând cercul în dinţi. Tris arse o urmă pe zid, ţinând fulgerul departe de căţel.

— Nu pot face asta! ţipă ea, la capătul răbdării. E ca şi cum te-ai juca de-a dreptul cu otrava! E...

12

Luând cina din căruciorul trimis de la Centru şi punând-o pe masă, cei patru se întrebau dacă ar fi trebuit s-o mănânce singuri, când profesorii lor se întoarseră. Se vedea că adulţii se spălaseră în băile Templului Apei înainte să vină la Disciplină: cu toţii purtau haine nevopsite şi propriile haine erau în pungi de plasă. Pungile fuseră lăsate lângă uşa din spate. Sandry, privind hainele, se întreba dacă ar fi putut fi folosite măcar pe post de cârpe, murdare de funingine, rupte şi pârjolite cum erau. Mirosul care venea de la ele era respingător şi-i făcu greaţă.

Adulţii vorbiră puţin şi mâncară şi mai puţin. Nu părea să se poată menţiona ceva despre fulgerul controlat, mai ales după primele câteva „nu acum“ pe care le primiseră cei patru. În loc să urmeze orarul pentru treburi casnice, cei patru fuseră trimişi la băile de la Templul Pământului, în timp ce adulţii făceau curat. Când copiii se întoarseră, merseră tăcuţi în camerele lor, pentru a citi sau a se gândi.

Cu toţii dormiră prost. Când Tris plânse, ceilalţi trei ştiură.

Când Briar visă că făcea foamea şi că privea cum i se topeşte printre degete pâinea pe care tocmai o furase, ei ştiură. Când veni răsăritul, aceştia nu fură treziţi de ceasul Centrului, ci de prima bubuitură a unei pietre explozive, a zilei.

Toată lumea fu trează după aceasta. Ca şi în noaptea precedentă, nimeni nu vorbi prea mult. Tris îşi hrăni puişorul, abia zâmbind când Rosethorn îi arătă că aproape toate penele sale gri apăruseră. Ar fi putut fi gata de zbor în vreo două săptămâni.

— Într-o piatră explozivă, mârâi Briar.

— Gata cu asta, ceru Niko.

Micul dejun se termină când veniră Moonstream şi Skyfire, arătând ca şi cum ar fi petrecut o noapte la fel de bună ca şi cei de la Disciplină.

— Trebuie să vorbim, spuse Moonstream după ce-l sărută pe Niko pe obraz. Ea îi privi cu înţeles pe copii.

— Sus! ordonă Rosethorn.

Copiii începură să protesteze.

— *Acum!* spuse Niko cu asprime.

— Exact ca mama în starea ei de căpitan, remarcă Daja tristă.

Luând câinele şi puişorul, urcară scara abruptă.

— Se poartă cu noi ca şi cu nişte copii, comentă Sandry refractară când cei patru se aşezară pe podeaua de lângă treapta cea mai de sus.

— Noi *suntem* copii, îi aminti Briar.

— Dar, dacă suntem magi, suntem copii? întrebă Tris.

Frostpine apăru la capătul scărilor.

— Am fi recunoscători dacă aţi merge în una dintre camere şi *nu* aţi trage cu urechea. Ochii săi întunecaţi erau împăienjeniţi şi serioşi, fără veselia obişnuită din ei. Fuga!

Bombănind, copiii se supuseră. Tris rămase în urmă, făcându-le semn celorlalţi să intre în camera ei. Asigurându-se că Frostpine plecase de lângă scări, ea se aplecă peste deschiderea din podea pentru a prinde o mână de aer de jos. Cu atenţie, ea se întoarse în camera ei, dându-i drumul dintre degete, pe rând, cu câte o răsuflare. Odată intrată, ea trase briza până la fereastră şi-i dădu drumul acolo. Acum avea un curent stabil de aer care venea de la parter.

— Ce…? începu Briar să întrebe.

Tris duse un deget la buze şi-şi făcu mâna căuş la ureche.

— ...*Folosit arme de foc împotriva ghimpilor, ieri,* spunea Skyfire. *Sfărâmă plasa vrăjită din est cu bile cu pudră neagră. Lucrurile alea fac o gaură adâncă atunci când lovesc pământul – bubuie plasa vrăjită, croindu-şi drum încoace. Încă două zile şi vor fi la poarta noastră estică. Şi, chiar dacă am descoperi cum funcţionează pudra lor neagră, nu avem garanţia că unele pietre explozive nu vor trece de magii noştri. Vor arunca cât de multe pot peste zidurile noastre, pentru a ne slăbi. Unele vor lovi cu siguranţă.*

— *Au reuşit magii războinici să treacă de bariera protectoare din jurul flotei piraţilor?* vru Rosethorn să ştie.

— *Au aruncat tot ce-au avut în lucrul ăla blestemat – nimic nu trece,* spuse Skyfire cu amărăciune. *Magii apei spun că merge până pe fundul apei.*

— *Are bariera presărată cu capcane pentru magi.* Acesta fu Niko. *Lui chiar îi place să folosească puterea altor magi în lucrarea sa, Enahar ăsta.*

Cei patru se uitară unul la altul şi se apropiară, pentru consolare.

— *Dar marina?* vru Lark să ştie.

— *Niciun cuvânt, spune ducele,* le zise Moonstream. *Poate vin, poate nu. Trebuie să-i evacuaţi pe copii. Îi putem duce în Summersea pe căi ascunse. O mulţime formată din cei mai bolnavi şi răniţi pleacă la prânz.*

— Nu! strigă Sandry, cu ochii scânteietori. În niciun caz!

Tris şi Daja îşi făcură semn să tacă.

— Ce se întâmplă acolo sus? strigă Niko de jos.

Briar merse la uşă.

— Doar ţopăim ca nişte mieluşei captivi.

Se auzi un râset zgomotos de jos: Skyfire, probabil.

— Ţopăiţi *în linişte!* ordonă Rosethorn.

Briar intră înapoi în cameră.

— *Nu* mă trimit la unchiul meu! Sandry îşi împinse bărbia afară cât putu. Nu voi pleca!

— Asta înseamnă „evacuare”? întrebă băiatul.

— Asta înseamnă, răspunse Daja.

Faţa lui Tris era albă ca varul. Fulgere mici îi trosneau peste tot prin păr şi pe rochie. Vânturile se înteţiră în fiecare colţişor al camerei.

— Nu mă pot goni din nou. *Nu pot.*

O altă piatră explozivă bubui în aer. Tris tresări.

— Te va duce departe de *aia,* clarifică Daja.

— Şi ce va fi aici când ne vom întoarce? vru Briar să ştie.

Niciunul dintre ei nu putu răspunde.

— Piraţii mi-au omorât vărul preferat. Acum mă vor alunga din singurul loc în care m-am simţit binevenită, spuse Tris foarte încet. M-am săturat să fiu tratată ca un nimic de oameni ca ei! Mergând la fereastră, se aşeză pe pervaz şi-şi legănă picioarele afară. Avea să meargă sus pe zid, decise ea, şi să arunce cu fulgere în ei până murea.

Sandry sări şi o prinse. Fulgerele o furnicau, dar nu durea.

— Dă-mi *drumul!* mârâi Tris, zbătându-se.

Daja veni să ajute.

— Ascultă-mă. *Ascultă!* Sandry vorbea încet şi repede, încercând să-i atragă atenţia lui Tris. Vrei să ripostezi şi are sens, dar nu o poţi face singură. Nu am fost cu toţii răniţi? Asta e şi casa noastră, cea mai bună pe care am avut-o. Tris încă încerca să se smulgă din strânsoarea lor. Ai nevoie de ajutorul nostru. Ascultă-mă, mă asculţi?

Urletul unei pietre explozive zgudui grinzile.

— Dă-mi drumul, gâfâi Tris.

— Are dreptate, insistă Daja, trăgând-o înăuntru. Ascult-o!

Toate cele trei fete căzură pe podea cu o bufnitură. Părul lui Sandry şi al Dajei se zbăteau să le iasă din codiţe.

Briar asculta la uşă. Adulţii păreau a fi prea cufundaţi în discuţia lor pentru a le mai acorda şi lor atenţie.

— Nu vom avea voie pe zid, specifică el.

— Nu avem nevoie de permisiunea lor, răspunse Sandry. Renunţase la încercarea de a discuta cu Tris şi stătea acum pe burta roşcatei. Vă aduceţi aminte noaptea trecută? Cum ne-am apărat la poarta nordică? *Eu* pot face asta. Eu pot împiedica pe oricine să ne atingă. Nu vreau să plec! Dacă piraţii iau locul ăsta… dacă îi fac rău lui Lark…

Ea îşi întoarse capul, clipind înţepător. Fulgerele se liniştiră, dar se urcau acum pe ea şi pe Daja cum se urcau pe Tris.

„Trebuie să fie mai multă lumină decât căldură, gândi Briar, uitându-se la fete. Şi asta nu-i la fel de bine? Sau Tris ar prăji pe oricine s-ar apropia de ea.”

— Nu cred c-aş putea suporta dacă Cercul Spiralat ar cădea, murmură Daja. Eu pot fi un răget şi mai pot să-i îndepărtez pe

oameni de lângă noi. Sau… sau cred… cred… ea se opri, analizând ceva din minte.

— Lasă-mă să mă ridic, spuse Tris. Nu mă mai urc pe geam.

— Promiţi? întrebă Sandry.

— Promit.

Sandry şi Daja se ridicară în picioare. Micul Urs apucă să o lângă de câteva ori înainte ca Tris să reuşească să se ridice şi să-şi ferească faţa de limba lui.

Briar o privi pe Tris cu suspiciune. Nu-i plăcea poziţia încăpăţânată a gurii ei. Fulgerele ei păreau mai groase; la fel şi părul.

— Arăţi ca un tufiş, o informă el.

Tris bombăni. Luând o eşarfă lungă, şi-o înfăşură în jurul capului şi o strânse puternic. Pe lângă eşarfă buclele ei se ridicau pentru a ieşi din strânsoare, dar cel puţin nu arăta la fel de ciudat.

— Cum rămâne cu bariera lor magică? întrebă ea, aşezându-se pe pat. L-aţi auzit pe Skyfire.

— Noi putem trece prin ea, spuse Daja. Ei ne spun întotdeauna cât de puternici suntem când ne aliem. Mi-aş fi dorit totuşi să fi avut aţa.

— Eşti sigură că avem nevoie de ea? întrebă Briar. Ne-am descurcat bine la poarta nordică. Poate noi doar *am crezut* că trebuie s-o atingem.

— Eu trebuie să merg la toaletă, anunţă Tris. Am băut prea mult suc.

— Dacă te vor lăsa acolo, spuse Briar.

Tri îşi netezi fustele. Fulgerele ei păliră.

— Trebuie *să merg.* Mă întorc imediat. Nu faceţi planuri fără mine. Eu vreau să le vin de hac acestor… *jishen.* Trecu pe lângă el şi fugi jos.

— Dacă Sandry ne protejează şi dacă eu mă apropii de corăbii, ei bine… Daja privea gânditoare.

— Spune-ne, o îndemnă Sandry.

— Când Frostpine şi cu mine am făcut lanţul din golf, el a făcut lanţul să se ridice în aer. Sunt *destul* de sigură că îmi aduc aminte cum a făcut asta. Fusese una dintre multele vrăji care i se imprimaseră în minte când vrăjiseră lanţul atât de tare şi atât de repede. Cred că pot face metalul să se retragă din orice lucru de care este ataşat, într-o zonă restrânsă. Poate chiar să trag şi

cuie din ancorele lor.

— Eu voi găsi ceva de făcut, spuse Briar. Există întotdeauna posibilitatea ridicării algelor de mare pentru a le încurca vâslele. Şi dacă Bucle de Aramă îşi poate folosi fulgerul, i-am putea face pe mâncătorii ăştia de baligă să se retragă.

Aceştia îşi discutară planurile pentru câteva minute încă. Briar fu primul care îşi dădu seama că pentru cineva care promise să se întoarcă imediat Tris întârzia foarte mult.

— Aşteptaţi aici, le spuse el celorlalte două fete.

Sări pe geam, dându-şi drumul pe pernele de pe acoperişul atelierului lui Rosethorn, pe care plănuise Tris să cadă. Ateriză cu o lovitură puţin cam zgomotoasă exact când bubui o altă piatră explozivă. Cu atenţie, sări pe pământ. Fetele aşteptară nerăbdătoare în timp ce el fugi în jurul toaletei. În câteva clipe, se întoarse, încruntându-se furios.

— *A dispărut!* vorbi el tare.

— Ajută-mă să cobor, îi spuse Sandry Dajei, băgându-şi fustele între genunchi. Ea se aşeză pe pervaz şi-şi legănă picioarele afară. Daja o lăsă cât de jos putu până când Sandry reuşi să cadă uşor pe acoperişul atelierului. La săritura ei pe pământ, Briar fu acolo s-o prindă.

Daja nu avea de gând să rişte o bubuitură pe care s-o audă adulţii. Fugind în pod, ea luă un sul de frânghie. Cu câteva răsuciri, legă un capăt de patul lui Tris; prinzându-se de sfoară, se lăsă în jos pe pământ.

— Unde ar fi mers? întrebă Briar când ajunse Daja. Fugiră de lângă casă, ieşind din grădini pe fâşia de iarbă din interiorul zidului. Sunt santinele peste tot pe zid.

De la căsuţa din spatele lor, auziră primul lătrat. Micului Urs nu-i plăcea să fie lăsat în urmă.

— Poate ea o să-i ţină departe cu fulgerul sau cu vântul, spuse Daja. Ştii cum este ea. Ei poate nu ştiu că fulgerul pe care-l poartă nu doare.

— Aşteptaţi, le spuse Sandry. Închise ochii şi întinse mâna, cu palma în sus, mişcând degetele. Vă simt aţa, a Dajei şi a lui Briar… Ea închise mâna şi deschise ochii. Se îndreaptă spre zidul sudic, cu siguranţă. Poate fulgerul ne gâdilă doar pe noi pentru că, ei bine… adăugă ea când începură din nou să fugă.

— Magia ei curge în a noastră, spuse Briar. Aşa că poate crede că suntem o parte din ea? Sper ca ea să se gândească la

asta înainte să ardă pe cineva care *nu este* parte din ea.

— Când o prind, o să-i dau o bătaie serioasă, ameninţă Daja. Ea e fata cea mai enervantă pe care o cunosc – în afară de tine, îi spuse ea lui Sandry.

— Cât mai durează până-şi dau seama c-am dispărut? întrebă Briar. Nu foarte mult, dacă Micul Urs continuă. Începură să alerge mai repede.

Tris nu alerga – era prea rotofeie şi ar fi fost o prostie să ajungă la zid prea obosită pentru a urca până-n vârf. Ea mergea repede; prietenii ei ar fi putut-o urmări. Mergând greoi prin iarba de lângă zid, ea lucra la sentimentele ei pentru a obţine o aruncare nervoasă. Emoţiile erau cheia puterii ei de a distruge lucruri, nu? Ea îşi aduse aminte de feţele părinţilor ei când îi spuseseră unui străin de la Templul Cercului de Piatră că nu o mai voiau. Îşi aminti de Uraelle luându-i cărţile când treburile nu erau făcute la fel de bine pe cât ceruse ea şi de fetele din dormitor tachinând-o cu privire la înfăţişarea ei. Îşi aminti de băieţii Cercului Spiralat care o numiseră „grăsana" şi scoseseră sunete de porc când trecea ea.

Vânturile veniră la ea, smucindu-i hainele şi luptându-se cu fulgerul pentru supremaţia asupra părului ei. Acestea o trăgeau în toate părţile în timp ce urca scările care se aflau la câteva zeci de metri de poarta sudică.

— Pleacă de aici! strigă un paznic, fugind spre ea. Nu este sigur!

Un vânt puternic îl lovi în piept, dărâmându-l.

— Stai departe! avertiză Tris. Nu vreau să-ţi fac rău.

Bărbatul se ridică şi înaintă. Ea îi trimise din nou vântul, făcându-l mai puternic. Îl lipi de perete. Privind încruntată în toate părţile, Tris văzu mai mulţi paznici alertaţi. Ei veneau în ajutorul tovarăşului lor. În spatele lor, mai în jos pe zid, câţiva magi priveau scena.

Tris trebuia să-i ţină pe toţi departe de ea. Folosirea vânturilor nu o costa foarte mult; avea nevoie doar de o atingere uşoară de magie pentru a le trimite unde voia, având în vedere că vânturile erau deja aici. Pregătirea lor îi distrăgea atenţia totuşi, iar ea nu-şi putea permite acest lucru.

Odată, Niko le spusese celor patru că, atunci când lucrurile sunt dificile, ei îşi pot deschide minţile şi să lase magia să-i ghideze. Tris făcu astfel, căutând să afle cum ar fi putut lucra

fără să fie întreruptă.

Imaginea unui cerc îi răsări în minte. Rosethorn şi Lark creaseră cercuri magice înainte, pentru a păstra magia în ele. Cine spunea că acestea nu puteau fi folosite pentru a-i ţine pe oameni departe?

Ea îşi trecu degetele prin păr, adunând o mână de scântei. O privire fugară prin jur îi spuse că magii se apropiau acum împreună cu paznicii. Grăbită, ea pregăti scânteile cu mâna liberă, ignorând înţepăturile ca de ac pe care bucăţelele de fulger i le provocau în timp ce le modela. Arătând spre poteca din faţa ei cu mâna care ţinea bila de scântei, Tris începu să întoarcă, desenând un cerc de fulger. Focul ei curse, arzând în locul în care-l depuse, până când ea închise cercul. Ea era acum complet îngrădită, cu câte o jumătate de metru de fiecare parte. Pocnind din degete, ea săltă cercul arzător până când făcu un zid de peste un metru şi jumătate în spatele ei şi-n părţi. Înaintea ei se întindeau vârful zidului şi golful. *Acum* se putea apuca de treabă.

Tris prinse doi pumni de vânt. Îi răsuci unul în jurul celuilalt, urmând lecţiile predate de Lark şi de Sandry: ţesutul transforma fibrele slabe în aţă puternică. Odată ce termină, se dădu în spatele cercului ei de fulgere şi-şi fixă aţa de vânturi în centrul acestuia. Sumbră, ea-şi roti degetul în sensul acelor de ceasornic. Vântul începu să se răsucească.

Puţin câte puţin acesta atrase părţi din alte vânturi. Când ajunse la mărimea la care o înghesuia pe Tris din cerc, ea îl trimise în aer şi îl lăsă să atingă pătura de spini de cealaltă parte a zidului. Ramuri şi beţe îşi croiră drum în pâlnia crescândă pe măsură ce aceasta înghiţea lujeri, devenind un fel de armură spinoasă.

Odată Tris se luptase şi eşuase în a determina vârtejul de apă să facă ce voia ea şi era înalt doar de un metru. Acum când ciclonul ei se înălţa nouă metri în aer, mai sus decât zidul pe care stătea ea, îl îndemnă să se ridice, afară din muri. Făcându-i semne din mâini să se îndepărteze, ea îl trimise înainte.

În clipa în care intră în mare, vârtejul se transformă într-un vârtej de apă. Se lăţi şi continuă să crească în timp ce se îndrepta spre flota piraţilor. La aproape zece metri depărtare de prima galeră, vârtejul se izbi de bariera magică şi se opri.

— Aymery, mârâi ea pentru a se face mai nervoasă şi-şi izbi

creaţia înainte. Aceasta se împrăştie pe zidul ca de sticlă, ascuţindu-se de el. Aymery şi tâmplarii, şi voi, săraci sclavi. O dată şi încă o dată ea îşi azvârli creaţia în barieră, fără niciun rezultat.

— Acum ştii de ce ai nevoie *de noi.* Sandry merse prin zidul de fulger pentru a o privi mustrător pe Tris. Ar fi trebuit să aştepţi.

Soldaţi şi magi se adunaseră la o distanţă respectabilă de ascunzătoarea înflăcărată a lui Tris. Pentru ceilalţi trei era clar cine se apropiase cel mai mult de ea, căci acelora li se ridica părul. Daja le făcu serioasă semn din cap, în timp ce ea şi Briar o urmară pe Sandry prin fulger.

Tris se uită la ei, zăpăcită.

— Nu v-a durut?

— Înţeapă, spuse Daja, frecându-şi braţele.

Briar se puse în lateralul lui Tris.

— Nu poţi ciomăgi piraţi fără noi, îi spuse el. Nu ar fi la fel de distractiv.

— Vor afla în curând că am plecat, clarifică Sandry. Toţi patru ştiau la cine se referea. Avem nevoie de mai mult decât cercul ăsta pentru a-i împiedica să ne oprească.

— Asta-i tot ce-am putut face. Tris trimise mai multe vânturi în ajutorul vârtejului de apă şi zâmbi când pâlnia se lungi şi se mări în continuare.

— Dar *noi* putem face mai mult, o informă Sandry. De ce să nu ridici cercul ăsta şi voi ţese eu unul nou pentru noi?

— Mai întâi unul nou, spuse Daja. Apoi îl distruge pe celălalt. Altfel paznicii ăia de afară vor pune mâna pe noi.

Sandry aprobă. Punându-şi palmele deschise pe bariera de fulger, ignorând durerea când focul acesteia îi muşca din piele, ea căută în minte zidul care-i protejase la poarta nordică. Fir cu fir ea îl ţesu lângă suprafaţa de fulger, magia ei mişcându-se mai repede decât putea urmări cu ochiul liber. Bariera ei crescu în jurul celor patru, având aceeaşi formă pe care o avea şi zidul de fulger.

Când termină, îşi îndepărtă mâinile.

— Va fi mai puternică atunci când ne vom alătura, le spuse ea prietenilor ei.

Tris închise ochii, retrăgându-şi protecţia iniţială. Fulgerul curse peste zidul lui Sandry într-un potop de căldură albă pentru

a se strânge în mâinile făcute căuş ale lui Tris. Când îl recuperă pe tot, îl rulă într-o minge înflăcărată şi-l puse pe zidul din faţa lor.

Închizând ochii, cei patru se uniră aşa cum făcuseră în mijlocul unui cutremur, pentru a deveni unul. Daja nu era sigură că-i plăcea o apropiere atât de mare. Briar simţea la fel. Sandry îi atinse uşor cu o căldură liniştitoare – amintindu-le că era doar pentru moment –, apoi îşi întoarse atenţia asupra zidului palid ca luna pe care-l construise. Atingându-l cu puterea lor, ea îl făcu să strălucească.

— *Să ne apucăm de treabă,* spuse Tris.

— *Nu atât de repede,* răspunse Daja. *Nu ai fost atentă? Sunt capcane împotriva magilor în barieră.*

Dacă o atacăm, să ne asigurăm că nu lovim una dintre ele.

— *Noi nici măcar nu ştim cum arată,* argumentă Sandry.

— *Doar uitaţi-vă la ea,* îi spuse Briar. *Tot vedem magie de zile întregi. Să vedem dacă descoperim diferenţe în chestia aia.*

Lăsându-şi trupurile pe zid, cei patru porniră spre scutul magic. Sandry urmări schimbări în ţesătura lui, Tris căută focare de tulburări, Daja se uită după urme de rugină. Din lunga sa experienţă din urcat ziduri de grădini şi de case, Briar ştia mai bine decât să se încreadă în vedere: bogătaşii plăteau întotdeauna în plus pentru vrăji care să le ascundă celelalte vrăji. Năpustindu-se cu mintea înainte, fostul hoţ trecu peste zidul argintiu centimetru cu centimetru, împungându-l cu un deget.

— *Aici,* spuse el în sfârşit. *Şi aici, şi aici.*

— *Nu trebuie să mai căutăm,* sublinie Tris. *Dacă lovim bariera în mijlocul acelor puncte, poate o putem sparge.*

— *Lasă-ţi vârtejul să ne răsucească împreună,* sugeră Daja. *Pentru a ne face mai puternici. Când ieşim prin vârf, vom zbura în acel loc.*

Briar lăsă o atingere uşoară de foc verde pentru a le însemna ţinta. Cei patru se deplasară spre buza superioară a vârtejului care se răsucea în faţa barierei piraţilor.

— *Ai un monstru de data asta, Bucle de Aramă,* spuse Briar aprobator, privind pâlnia.

— *Haideţi!* strigă Tris şi-şi dădu drumul să cadă în exteriorul vârtejului. Ceilalţi o urmară, înfăşurându-se în jurul ei. Şuvoaiele care goneau de-a lungul marginilor pâlniei îi prinseră, răsucindu-

i de jur-împrejur în timp ce vântul şi apa îi duceau în largul mării. Se simţeau legaţi mai strâns ca niciodată într-o singură fiinţă.

Daja simţea şi căldură, căldura focului fierăriei, încălzindu-i, ajutându-i să se unească uşor. Cât de mult din puterea lor avea să curgă între ei dacă aveau să supravieţuiască acestui lucru? Dar nu avu ocazia să se gândească prea mult la acest lucru. Goneau nebuneşte în vârful ascuţit al pâlniei şi erau atraşi înăuntru. Acum curentul îi trăgea cu greu în sus prin gâtul vârtejului, mărindu-le viteza.

— *Încă puţin,* gândi Tris când se apropiau de vârf. *Inca puţin, puţin…*

Copiii ţâşniră din vârtejul de apă şi se loviră de barieră cu o viteză uluitoare. Ceva în faţa lor cedă. Magia barierei nu se mai simţea ca un întreg neted şi solid.

— *Din nou,* decretă Sandry.

Se întoarseră în ciclonul de apă, înălţându-se în curentul său exterior şi lăsându-l să-i tragă în jos. Acesta, de asemenea, se rotea mai repede, răsucindu-i pe cei patru nebuneşte. Se simţeau puternici şi furioşi. Ţâşnind din vârf, ei săriră pentru a săgeta punctul verde pe care Briar îl lăsase pentru ei.

Întreaga barieră se sparse ca sticla. Înăuntru goni vârtejul de apă. Acesta căzu pe o galeră din primul rând al flotei. Bucăţi de lemn zburară când valurile nimiciră vâslele de la babord. Cei patru se despărţiră, pregătiţi să se apuce de treabă.

Briar privi înapoi. Acolo, pe ţărm, erau bucăţi rupte, pârlite unde arma de foc pârjolise murii la care el şi Rosethorn munciseră atât de mult să-i crească. Acum o singură barcă lungă era trasă la coasta înnegrită, iar echipajul ei de piraţi era deja debarcat. Aceştia aruncau piei de armă de foc în ghimpii rămaşi şi le aprindeau, făcând loc pentru debarcarea mai multor invadatori. Doi bărbaţi care luceau de magie îi apărau de vrăjile celor ale Cercului Spiralat.

Băiatul aruncă o privire în vârful zidului. Acolo era strălucirea barierei protectoare a lui Sandry, cu trupurile adevărate ale celor patru abia vizibile prin crestătura din piatră. Majoritatea soldaţilor şi a magilor care-i înconjuraseră plecară, înarmând zidurile şi catapultele împotriva piraţilor care debarcaseră pe plajă. El nu putea găsi claia de păr roşu a lui Skyfire, dar era un drum lung de la Disciplină la poarta sudică. Generalul avea să

ajungă acolo în curând, nu se îndoia. Era nevoie de Skyfire; în golf încă şapte bărci lungi se umplură cu piraţi înarmaţi, iar magii lor protectori aşteptau să se facă destul loc pentru a putea debarca.

Briar nu avea de gând să permită acel lucru, aşa cum nici apărătorii Cercului Spiralat nu voiau asta. El se afundă în pământ, alimentându-se din legătura dintre el şi fete pentru a-şi reface murii.

Daja înconjura galera. De unde să înceapă? Metalul catapultei arăta promiţător.

Ea îşi aminti de acea dimineaţă – chiar de ieri! — din golf. Chiar înainte ca Frostpine să ridice lanţul ea simţi un tremur firav în aer, ca o lamă care tăia printr-un os. Chemă la ea acel tremur, adăugând puterea legăturii sale cu cei trei. Invită metalul sumbru să zboare.

Lemnul scârţâi când cuiele începură să se lupte ca să se elibereze. Armele se ridicară, smulgându-se din strânsoarea stăpânilor lor. Garniturile de metal îşi croiră drum de pe corabie şi se înălţară în aer. Ea le trase pe toate peste bordul de sub vânt al navei, apoi lăsă metalul să cadă în apă. Secţiune cu secţiune, ea trecu peste corabie, lăsând totul distrus în urma sa.

Deodată, trebui să-şi tragă sufletul. Deschizându-şi ochii adevăraţi, Daja privi cruciş pentru a vedea prin lumina albă a barierei. Doar doi soldaţi rămaseră chiar lângă el, cu un ochi furios pe cei patru şi unul pe cei de pe ţărmul de dedesubt. Magii porţii sudice, conduşi de Moonstream, apărau golful împotriva debarcării detaşamentului de piraţi. Alţi iniţiaţi se deplasaseră pe fiecare colţişor al zidului care oferea o privelişte bună asupra invadatorilor. Aceştia ştiau că bariera magică a flotei căzuse. Pe măsură ce Skyfire mergea apăsat încoace şi-ncolo pe zid, urlând ordine şi numind ţinte, toată lumea care putea arunca foc sau putea face frânghii sau lanţuri să prindă viaţă sau să detoneze bombele de la posesori trecu la treabă. Mâini invizibile îi izbeau pe corsarii din bărci. Vâslele din bărci învecinate se încălecau unele pe altele.

O galeră explodă cu un vuiet. Cineva reuşise să-i aprindă încărcătura de pudră neagră.

Daja se întoarse la partea ei de luptă. Un mag cu un scut din bronz strălucitor ca o oglindă devia săgeţi de foc dinspre catapulta corabiei sale. Ea avea să se îngrijească să nu mai

poată ţine scutul acela foarte mult.

Când zidul magic al piraţilor se făcu bucăţi, Tris somă bila de fulger pe care o lăsase lângă trupul ei pe zid. Aşteptând-o, ea cercetă flota. Unde era Enahar? Nu ar fi trebuit ca şeful lor mag – cum îi spusese Briar – să fie pe cea mai mare corabie? El era aproape de liderul piraţilor, cu siguranţă.

Ea cercetă cele mai mari galere. Fiecare transporta bărbaţi şi femei aprinşi de focul lor magic interior, aşa că nu avea niciun indiciu. Dromonul din centrul flotei totuşi avea mai mulţi magi decât celelalte. Sub fanionul roşu fluturat de fiecare corabie se afla un steag albastru mai mic, cu săbii negre încrucişate ca deviză. Având în vedere că nimeni nu mai avea două steaguri, ea era gata să pună pariu că era corabia cu steag.

— *Asta-i pentru Aymery!* țipă ea, întinzând fulgerul în mâini într-o fâşie lungă. *Pentru tâmplarii şi soldaţii cărora le plăceau câinii! Asta-i pentru părinţii morţi ai puişorului meu!* Azvârli fulgerul cu toată puterea, punându-şi furia în el. Mărindu-se în zbor, acesta făcu aerul să bubuie în urma sa. Izbi corabia cu steag fix în centru.

Aceasta explodă într-un jet de flăcări şi fum. Tris tresări, deşi corpul ei magic nu putea simţi durerea provocată de sfărâmături zburătoare. Cadavre arzând zburară pe lângă ea, făcându-i greaţă. Bucăţi de lemn arzând şi metal roşu încins cădeau ca ploaia; velele luară foc. O bucată de catarg aprins străpunse o galeră mai mică, rozând prin duneta acesteia, şi galera explodă.

13

Tris se refugie în corpul ei. „Aşa le trebuie”, gândi ea, deschizându-şi ochii adevăraţi. „Aşa le trebuie. Sunt doar o grămadă de hoţi criminali.”

Căutând în buzunar, scoase cercelul lui Aymery. Acesta răspândea aceeaşi lucire de magie. Asta însemna că Enahar era încă în viaţă. Dacă nu fusese pe corabia cu steag, unde era?

— Sandry? întrebă ea.

Cealaltă fată deschise ochii şi tuşi. Nori de fum de la muri îngroşau aerul din jurul lor.

— Tris, aia a fost *oribil.*

— Ei au vrut să ne-o facă nouă, specifică Tris.

— Ştiu. Ştiu că ai dreptate. Sandry scutură din cap. Piraţii erau viermi şi trebuiau zdrobiţi; ea ştia asta la fel de bine cum

îşi ştia propriul nume. Doar că fusese greu de ţinut minte când aceştia ţipau îngroziţi.

— Enahar nu a fost acolo. Tris îi arătă cercelul. Trebuie să-l găsesc, Sandry. Asta e vina *lui.* El a ordonat ca Aymery să fie ucis. Mă ajuţi să ajung de la chestia asta la sursa ei?

Sandry aprobă. Ambele fete închiseră ochii şi-şi trimiseră trupurile magice afară. Acestea trecură de o fâşie lată de foc verde, unde Briar şi ghimpii săi se luptau cu detaşamentele debarcatoare pentru supremaţia asupra golfului. Sub conducerea sa lujerii loveau ca nişte bice, forţându-i pe invadatori să se retragă pe măsură ce plantele spinoase mai mici îşi croiau drum prin orice mânecă, guler, pe sub cămăşi şi prin pantaloni.

Pe mare, vârtejul de apă al lui Tris umbla după pradă, furând vâsle, măturând oameni de pe punţi şi înghiţind sfoară pe măsură ce umbla încoace şi-ncolo. O strălucire de bronz de peste un dromon era Daja. Ea chemase ancora la ea şi aceasta venise, înălţându-se centimetru cu centimetru picurând alge de mare şi apă sărată. Trăgând-o în partea de mijloc a navei, ea o lăsă să cadă. Aceasta se prăbuşi prin punte şi prin cală la fel de tare ca o piatră de catapultă. Apa ţâşni prin gaură, în timp ce corabia începu să se scufunde.

Tris privi peste tot, căutând puncte argintii care erau magi. În anumite locuri numărul lor era atât de mare încât luminile lor se uneau pentru a forma o pată singulară, mare. Ea tot pierdea lucirea palidă a firului cercelului printre ei.

— *Ce fel de tipar e ăsta?* vru Sandry să ştie. *Pentru ce e? Este imens, orice ar fi!*

— *Ce tipar?* întrebă Tris, confuză.

— *Nu-l vezi?* înapoi pe zid, Sandry puse o mână în jurul lui Tris. *Dar acum?*

Tris cea magică se ridică mult deasupra flotei. Acum, că era în contact fizic cu Sandry, tiparul *îi apăru* clar, chiar şi cu nave alunecând din rând sau chiar lipsind. Firele magice treceau de la mag la mag. Acestea erau subţiri în locuri în care golul era prea mare pentru că pierduseră magi, dar per ansamblu tiparul încă se păstra.

Tiparul se termina într-o corabie mică în spatele flotei. Alte fire ieşeau din ea, spre vest – spre Summersea. Tris ştia că magii din flota din golf se aflau la capătul acestora.

Sandry atinse firul din cercelul lui Aymery, întunecându-i din argintiu în verde-închis, până când Tris îl văzu clar printre celelalte magii. Şi acesta ducea la acea corabie.

— *E bine?* întrebă Sandry.

— *Mulţumesc,* răspunse Tris.

Pe zid, Sandry îşi luă mâna.

— *Încerci puţină milă?* întrebă ea, privind la piraţii şi sclavii din apa golfului.

Tris o luă la goană.

Sandry se lăsă mai jos, dorind să aibă o privelişte mai bună a formelor create de fire. Ceva nu era în regulă. Se apropie mai mult, până pluti în aer peste o corabie în care trei linii magice se împreunau. Precautā, ea atinse punctul în care acestea se uneau.

Întunericul îi cuprinse ochii, gura, braţele. Ea se zbătu, furioasă, în timp ce ceva îi trăgea trupul magic. Nu se putea elibera. La distanţă, ea simţi prăbuşirea barierei sale protectoare de pe zid. Acum oricine se putea apropia de trupurile lor. Ea nu putea decât să se roage ca repede cineva s-o facă.

Alegând un dromon nou la care să lucreze, Daja îşi trimise puterea în căutarea metalului. Aici se mai afla ceva cunoscut: o grămadă de cărbune de calitate, ca acela pe care ea şi Frostpine îl foloseau în fierărie. „Praf exploziv!” gândi ea cu veselie.

Această corabie părea a fi o magazie pentru el. Ea îşi ascuţi simţurile până găsi uşa în spatele căreia se afla acesta. Lumina argintie lucea deasupra lui, dar nu era nimic pe zăvorul de metal. Dacă doar ar fi deschis uşa şi ar fi urlat pentru a exploda o lampă… înflăcărată, atinse zăvorul.

O plasă invizibilă se înfăşură în jurul ei, prinzând-o ca pe o omidă într-un cocon. Puterea i se scurgea din vene. Unde îi pleca puterea? Ce-i fura magia? Ea încercă să strige după ceilalţi, dar legătura dintre ei dispăruse.

Fugeau, în sfârşit, scursurile care voiau să-i înrobească prietenii. Briar, zburând printr-o încâlcire de muri, înfăşură un lujer spinos în jurul unui invadator mai încet. Tovarăşii ei o eliberară pe femeie, o traseră la bordul barcazului lor şi vâsliră de acolo. Briar le dădu drumul. Crengile de alge de un metru şi

un metru şi jumătate crescând în golf aveau să le prindă vâslele. Să-i lase să stea acolo, sub soare, fără apă, până când ardeau ca săracii lui lujeri.

Briar alunecă printre plantele ascuţite, întrebându-se ce să mai facă. Ceva luci, atrăgându-i atenţia. În graba de a scăpa acelor sale vii, un pirat scăpă ceva ce arăta ca un medalion de aur. Lucea de o atingere de foc magic. El bănui că era o amuletă protectoare; cel puţin, arăta ca alte amulete de genul ăla pe care le furase el. Dacă o ascundea, el şi-o putea revendica odată ce piraţii erau plecaţi. Flota lor nu mai arăta bine.

Întinzându-se, el apucă medalionul.

Un sunet neplăcut ca trântirea unei uşi de închisoare îi străbătu craniul. Brusc, fu închis într-un loc, fără să se poată mişca sau striga după ajutor. Mai rău – mult, mult mai rău –, puterea îl părăsea, scurgându-se printr-o mână de aţe care erau odată invizibile care goneau din medalion în flotă. Magia sa pălea. Fără ea, plantele sale se ofiliră. Acestea se prăbuşiră. Drumul către Cercul Spiralat era deschis pentru oricine vâslea înapoi, cum făceau acum cele opt bărci lungi.

Zborul lui Tris spre corabia din spate se opri brusc într-o anumită barieră. Retrăgându-se, ea o cercetă. Cumva, constructorul ei îi ascunsese magia. Ea se răsuci ca un ciclon, concentrându-şi puterea într-un punct fix. Repezindu-se spre barieră, îşi perforă drumul prin ea şi continuă. Mai întâlni o astfel de barieră, apoi o a treia. Acestea avură nevoie de mai puţin timp pentru a trece prin ele decât prima.

Odată ce ajunse deasupra corabiei, ea se întinse înapoi în corpul ei şi chemă scânteile din părul ei. Ea le ţesu pe măsură ce părăseau pământul, modelându-le într-o singură fâşie. Fulgerul aproape ajunse la ea când o voce magică ciudată îi vorbi în minte.

— *Foarte impresionant, fată-fulger. Totuşi, eu m-aş uita în jur dacă aş fi în locul tău. Aruncă fulgerul ăla în mine şi nu-ţi vor plăcea consecinţele.*

Ea mai auzise acea voce rece, metalică undeva. Unde?

Insula Ascuţiş. Niko îi vrăjea ochelarii şi o conversaţie îi ajunse la urechi. Acest vorbitor îi spusese altuia: *„Fă-ţi partea, şi datoria ta va fi plătită”.*

Cealaltă voce fusese familiară atunci şi nu era de mirare:

fusese a lui Aymery. Ea ar fi trebuit să ştie încă de la început că vărul ei avea necazuri.

— *Nu-l învinovăţi, copilă,* o sfătui magul Enahar. *Eu l-am pescuit foarte răbdător pe Aymery. Recunosc, nu mă aşteptam să-mi aducă o pradă atât de importantă ca tine.*

— *Tu l-ai ucis!* ţipă ea.

— *Cum îi voi ucide şi pe prietenii tăi dacă nu-ţi ţii magia departe de mine. Mai uită-te o dată la tiparul meu.*

Ea îl ascultă şi văzu, spre groaza ei, că fire negre îi prinseră pe Daja, pe Sandry şi pe Briar în tiparul celor argintii. Mai rău, Tris le putea vedea magia scurgându-se, venind spre ea. Venind la piratul mag.

— *Nu-ţi face griji,* spuse el vesel. *Odată ce s-au liniştit, vor fi refăcuţi şi-i pot folosi din nou. Ce premiu sunteţi voi patru! Cât de puternici, la o vârstă atât de fragedă! Va trebui să explicaţi cum aţi reuşit să vă uniţi.*

— *Le voi explica oaselor tale,* răspunse Tris, încercând să pară mai curajoasă decât era. Ea îşi băgase prietenii în asta, repezindu-se…

„Dar eu nu i-am vrut aici!” gândi ea, disperată. „Eu am plecat singură!”

„Tu ştiai, tu ghiciseşi că te vor urmări, spuse o altă parte din ea. Tu ştiai că voi patru veţi produce stricăciuni *adevărate.”*

— *Manierele tale lasă de dorit. Papă-lapte ăia de la Cercul Vieţii nu par să înţeleagă că tinerii au nevoie de disciplină. Ei bine, avem timp să lucrăm la asta. Tu îmi eşti datoare, fata mea!* Vocea deveni chiar mai rece, dacă acest lucru era posibil. *Ai omorât-o pe sora mea Pauha, când ai aruncat fulgerul pe corabia ei.*

— *Foarte bine,* bufni Tris. *Mă bucur.* Prietenii ei păreau că dorm. Ea nu putea permite să li se întâmple ceva!

— *Dă-le drumul prietenilor mei şi voi lucra pentru tine,* îi spuse ea, gândind: „Mă omor mai întâi”.

— *Să eliberez aşa premii? Nu fi prostuţă!*

Înapoi pe zid, degete osoase îi deschiseră una dintre mâini, cea cu cercelul lui Aymery. Acestea îi presărară ceva luminos în palmă şi i-o închiseră la loc.

Niko tocmai îi dăduse aţa. Propriul ei nod – cel care-i amintea de vânturi umede de vară şi de fulger – pus direct în inelul cercelului de aur. Tris îşi puse degetul mare fix pe acesta.

Prezenţa profesorilor lor îi ascuţi şi mai mult vigilenţa. Lark puse mâna lui Sandry pe un nod care se simţea ca nişte gheme de aţă şi mătase strălucitoare. Frostpine făcu la fel pentru Daja, mutându-i trupul cu ochii deschişi mai aproape de Tris.

Rosethorn îl ajută pe Briar să se conecteze de propria lui parte din cercul de aţă.

— *Acum,* şopti Briar.

Cei trei prizonieri încercară să-şi distrugă legăturile.

— *Încă o dată!* ţipă Tris.

Litere argintii şi voaluri de aer se ridicară din corabia lui Enahar. Ea nu voia să le lase s-o atingă.

— *Unu, doi, trei!* strigă Daja. Prizonierii se aruncară asupra legăturilor lor. Magia care-i ţinea deveni fragilă şi se prăbuşi. Erau liberi.

Enahar urlă de furie. Peste tot în jurul lor reţeaua de magie păli. El trăgea magie aşa cum trăsese din Sandry, Briar şi Daja, storcându-i pe ceilalţi magi pentru a-i ataca pe cei patru.

— *Nu cred că am destulă putere să lupt,* spuse Daja nervoasă. *Frostpine? Mă ajuţi?*

Mâini mari o prinseră de umeri. Se simţi ca şi cum soarele apăru brusc în spatele ei.

— *Credeam că nu mai întrebi,* spuse el.

Lark se uni cu Sandry; Rosethorn cu Briar. Tris aşteptă, până realiză că Niko nu avea a se uni cu ea neinvitat. „El are bunele maniere ale unei pisici”, gândi ea. Către vocea lui din mintea ei, fata spuse:

— *Te rog?*

Niko îşi uni magia cu a ei. Încă o dată, cei patru deveniră unul, iar puterea lor crescu de zeci de ori prin sosirea profesorilor lor. Formând o sabie de magie, toţi opt se aruncară în faţă, tăind firele care-l conectau pe Enahar de magii din flota din golf. Una câte una, apoi mai multe, firele cedară. Apoi Tris şi prietenii ei rupseră legăturile cu magii din faţa Summersea. Acele legături se desprinseră, izolându-l pe Enahar: era singur. El ridică scuturi argintii, protecţii puternice care ar fi fost greu de spart.

Tris întinse o mână. Fulgerul rămăsese prin apropiere, în timp ce Enahar o tachinase. Acum era aranjat în mâna ei. Sandry îi dădu fulgerului puterea fusului care-i făcea pe cei patru să fie unul. Briar adăugă puterea verde a ghimpilor şi a spinilor. De la Daja veni strălucirea albă a lanţului din golf.

Tris arătă spre scuturile lui Enahar.

— *Loveşte,* şopti ea.

Fulgerul brăzdă aerul, dând naştere unui tunet. Scuturile şi corabia lui Enahar explodară.

Degete fantomatice prinse în jurul lui Tris o trăgeau din strânsoarea lui Niko.

— *Dacă mă vrei atât de rău, poţi veni cu mine!* mârâi muribundul Enahar.

El o prinse strâns, trăgând-o în întuneric.

Lark şi Sandry îşi deschiseră ochii adevăraţi de pe zidul Cercului Spiralat.

— E ceva care o leagă de el, spuse Lark. Un şnur de vreun fel…

Sandry deschise degetele strânse ale lui Tris şi săltă cercul de aţă pentru a dezvălui un inel de aur.

— Cercelul lui Aymery, şopti ea.

Niko, arătând pământiu, se întorsese în corpul său. La fel şi Briar, Rosethorn, Frostpine şi Daja.

— Cred că ştiu ce trebuie să facem, spuse negustoreasa.

Luă cercelul şi-l puse pe stânca din faţa ei. Câteva scântei încă hoinăreau prin părul lui Tris; ea le prinse. Sandry se răsuci, transformându-le într-un fulger mic.

Briar îl prinse şi-l ţinti spre cercel.

— Loveşte, şoptiră el, Daja şi Sandry.

Fulgerul trăsni cercelul, transformându-l într-o picătură de metal lichid.

Tris se eliberă brusc de Enahar care se pierdea în nimic. Ea se ridică din neantul în care o trăsese el, până se trezi alunecând pe curenţii magici ai mării. Să se întoarcă pe această cale ar fi putut dura ceva. Era prea slăbită să se ridice mai sus şi să prindă o cursă pe spatele unei brize, dar fluxul avea s-o ducă acasă.

Plutind, privi în jur şi se îngrozi. Deasupra ei petice de armă de foc ardeau la suprafaţă, aprinzând rămăşiţele corăbiilor distruse. Alte corăbii se mişcau, încercând să ajungă în largul mării, departe de Cercul Spiralat. Cadavrele pluteau peste tot, prinse în sfărâmături, unele dintre ele arzând.

Morţii erau cu zecile pe fundul mării, trase în jos de lanţuri. Unii dintre ei erau făcuţi bucăţi; unii erau arşi. Unii fuseseră în viaţă când ajunseseră în apă, iar feţele lor erau încremenite în

expresii de panică.

Sclavii galerelor, realiză ea. Ei nu aveau cum să se elibereze. Oare pe câţi dintre ei îi omorâse ea? Şi câţi dintre ei nu erau vinovaţi decât de faptul că nu putuseră evada sau lupta când veniră piraţii?

Puterea lui Lark o găsi plutind printre morţi.

Încercuind-o ca o plasă, o aduse acasă.

Ea auzi aclamaţii şi deschise ochii. Ceilalţi trei copii o prinseră când i se înmuiară genunchii şi ea se clătină.

— Ce-i cu agitaţia asta? întrebă prin buzele care păreau a fi umflate. Aici sus putea vedea rămăşiţele de vase, pe supravieţuitori şi mult prea multe cadavre; acestea începuseră să fie aduse la ţărm de valuri. „Nu mai suport”, se gândi ea şi închise ochii.

— Priviţi.

Sandry arăta înflăcărată spre mare.

Ridicându-şi capul, Tris privi.

Era flota Emelanului, venind în josul peninsulei. Aceasta se adunase după cum promisese. Piraţii supravieţuitori din golf încercau din toate puterile să scape înainte ca marinarii ducelui să ajungă la ei.

— Ai face bine să-ţi opreşti vârtejul de apă, spuse Briar. Ducele se va supăra dacă îi va distruge corăbiile.

Odată cu venirea marinei, cu moartea conducătorilor lor, cu o flotă făcută bucăţi şi cu vrăjitorii lor ori dezorientaţi, ori răsculaţi, piraţii aşteptară căderea nopţii şi fugiră. Unii fugiră fix în mijlocul marinei; alţii scăpară. Ducele Vedris le promisese oamenilor săi, pe cât de curând era omeneşte posibil, că avea să lanseze un atac împotriva Insulelor Înfruntării pentru a-i nimici pe piraţii de acolo. Toată lumea ştia că ei aveau să se întoarcă, aşa cum făcuseră timp de secole, dar oamenii supuşi legii vor avea câţiva ani de pace înainte ca ei să facă asta.

Timp de două zile, copiii nu făcură nimic altceva decât să mănânce şi să doarmă, cu excepţia lui Tris, care avu grijă şi de pasărea ei. Chiar dacă ar fi reuşit să doarmă adânc – ceea ce nu se întâmplă –, puiul ei tot ar fi trezit-o. Frostpine se mută înapoi în camera sa de deasupra fierăriei. Niko se întoarse la locul să obişnuit.

În a treia zi, când îşi reveni, Tris o găsi pe Rosethorn îngrijindu-şi roşiile.

— Sunt ocupată, spuse sfânta îmbufnată, legând o tulpină mai strâns de aracul ei.

Tris fu la fel de speriată de acest salut decât ar fi fost cu o săptămână înainte.

— Aş vrea să-ţi cer o favoare, dacă se poate.

Rosethorn îşi ridică pălăria cu boruri late pentru a-i putea vedea mai bine faţa lui Tris.

— Răspunsul e nu.

Tris zâmbi uşor.

— Niko spune că va merge la întâlniri aici sau în Summersea timp de o săptămână. Vreau să ajut la infirmerii după-amiezile, până îmi încep din nou lecţiile. Acolo au nevoie de oameni să aducă apă şi mâncare, şi lucruri de genul ăsta. Dar nu pot face asta decât dacă cineva are grijă de Urlăţel.

— Urlăţel?

— Aşa îi spun. Pentru că asta face.

— Înţeleg. Rosethorn îndepărtă un fir de praf de pe o roşie. De ce la infirmerii? întrebă ea.

Pe cale să refuze să răspundă, Tris se gândi mai bine.

— Lark spune că i-au luat pe piraţii răniţi. Din cauza mea sunt acolo o parte dintre ei, aşa că… ar trebui să ajut.

— Nu-ţi va plăcea, comentă Rosethorn. Acolo-s mirosuri – vomă, carne putrezită –, mulţi dintre ei sunt arşi. Nu-ţi vor mulţumi.

Lark spusese acelaşi lucru. Nu se punea problema ca Tris să nu le creadă: le credea. Doar că asta nu schimba faptul că ea trebuia să facă ceva pentru a linişti fantomele morţilor plutitori care-i apăreau în vise.

— Prima dată când cineva mi-a mulţumit pentru ceva a fost după ce am venit aici. Nu sunt atât de obişnuită cu mulţumirile cât să le aştept de la oameni.

Rosethorn aranjă un nod de pe o plantă.

— Doar după-amiaza?

Tris aprobă.

— Bine. Diseară noi două vom vorbi despre ce i se întâmplă lui Urlăţel – Mila, ce nume! lui Urlăţel… Va fi pregătit să zboare în curând.

Tris aprobă.

— Ei bine, mergi. Lasă-l în atelierul meu. Îl voi auzi tocmai bine când vrea să fie hrănit.

Rosethorn şi Lark avuseseră dreptate. Nu era plăcut în infirmerii. Mirosul după-amiezilor încinse o trimitea încontinuu pe Tris afară pentru a vomita. Arsurile trebuiau curăţate, bandajele murdare spălate în apă clocotită şi puse la uscat. Ea cără găleţi de apă până când începură s-o doară spatele, picioarele şi mâinile. Săpunul aspru pe care-l foloseau acolo îi înroşi şi-i crăpă mâinile. În fiecare seară, Daja trebuia s-o trezească atunci când adormea în cada ei de la Templul Pământului. Nimeni nu-i mulţumi în afară de sfinţii vindecători, şi aceştia rar. Piraţii prizonieri, care aveau de înfruntat judecata ducelui odată ce se vindecau, râdeau, o tachinau şi o trăgeau de bucle sau îi dădeau peste mâini. Cei câţiva sclavi pe care-i salvaseră doar priveau pierduţi în tavan, muţi.

Trei pietre explozive trecuseră de scuturi când Tris şi prietenii ei atacaseră flota. Una se prăbuşise pe aripa stângă a dormitorului fetelor. Sfinţii de la Templul Apei nu o lăsaseră pe Tris să lucreze în salonul acela. Ea scânteia fulgere de fiecare dată când intra acolo.

În a opta ei zi de serviciu, sfinţii îşi trimiseră criminalii vindecaţi la curtea ducelui din Summersea. Odată ce aceştia plecară, rămaseră mai puţin de jumătate dintre pacienţi. Cu destui vindecători care să aibă acum grijă de ei, Tris fu pusă să frece podelele unei camere proaspăt eliberate. Aproape termină când auzi paşi. Ridicând privirea, îl văzu pe Niko.

— Eşti gata să începi din nou lecţiile? întrebă el.

Ea îşi împinse ochelarii pe rădăcina nasului.

— După ce termin podeaua asta.

— Ai idee pe ce parte a talentelor tale ar trebui să ne concentrăm? Părea o întrebare prostească.

Răspunsul ei nu fu în totalitate prostesc.

— Trebuie să învăţ să mă controlez, Niko – cu adevărat. Cu totul. Cred că restul trebuie să aştepte. Învolburând apa cu violenţă în găleată, ea îşi aţinti privirea asupra baloanelor de săpun pentru a-l împiedica pe el să-i vadă gura tremurând. Ea începea să se teamă că avea să viseze despre sclavii înecaţi pentru tot restul vieţii. Nu vreau să se mai întâmple asta. *Niciodată.*

— Măcar o ştii, spuse el încet, ridicându-şi mânecile. Ai fi putut fi un alt Enahar, trăind de pe urma durerii umane.

Ea îl privi, cu ochii gri înflăcăraţi.

— Ceilalţi magi… erau cu *toţii* sclavi? Aymery a spus că atâta timp cât Enahar îl subjuga cu sângele său, el a trebuit să facă ce i s-a spus. Dar… lui i-au plăcut şi banii, Niko. Banii şi puterea. Mi-am putut da seama.

— Majoritatea magilor îl serveau cu bună ştiinţă, fu răspunsul lui. Şi dacă Aymery ar fi încercat să-l înşele pe Enahar, ar fi plătit pentru asta cu mai mult decât sângele său.

— *Jishen* nenorociţi! şopti fata, frecând cu putere.

Niko căută încă o perie şi o ajută să termine.

Mai târziu în după-amiaza aceea, Tris se pregătea să-l hrănească pe Urlăţel la masa mare, când Briar îi aduse un vas mic, acoperit. Sandry şi Daja îl urmară – el sugeră că era vorba despre o trataţie.

— Rosethorn spune să începi să-i dai din astea, o informă el pe Tris, oferindu-i vasul.

— Rosethorn? strigă Tris.

— Aia e mâncare naturală, fu răspunsul din atelier. El nu va supravieţui când o să-l eliberezi, dacă nu începi să-i dai din asta acum.

Briar înlătură capacul de pe vas, vesel. Tris privi şi sări în spate. Înăuntru se vânzoleau una sau două râme, o mână de viermi şi o omidă mică şi albă. Micul Urs se ridică pe picioarele din spate pentru a arunca o privire în vas. Prinzându-l de zgardă, Daja îl ţinu, în cazul în care căţeluşul s-ar fi hotărât să încerce mâncare de pasăre.

Urlăţel, încă sub batista de pe cuibul său, ţipă.

— Varsă-le în cuibul lui, îi sugeră Tris lui Briar.

— Nu pot. Rosethorn spune că trebuie să-i fie băgate în cioc, la fel ca restul mâncării. Briar îi oferi doi cleşti de metal de mărimea celor folosite de femei pentru a-şi pensa sprâncenele. Astea te vor ajuta. Haide, doamna pasăre îşi vrea cina.

— *Urăsc* insectele, insistă fata. Sunt… Shurri apără-mă, *şerpuiesc!*

— Haide, fată comerciant, spuse Daja cu un rânjet. I-ai înfruntat pe piraţi, un cutremur, pe Rosethorn – ce-i rău la o insectă sau două? A luat ceva lăcuste? îl întrebă negustoreasa pe Briar. Sunt mai bune prăjite, dar destul de bune şi proaspete.

Tris se înecă.

— Nimic care zboară nu-i acolo, altfel ar fi zburat până acum,

spuse Briar. Treci la treabă, aragaz cu patru ochi. Nu avem o veşnicie la dispoziţie.

— O faci tu? o rugă Tris pe Sandry. Ţie nu ţi-e frică de nimic.

Sandry îşi duse mâinile la spate.

— Eu nu sunt mămica lui, răspunse fata cu un rânjet malefic.

— Nici eu! strigă Tris.

Briar îi puse cleştii în mână şi-i strânse degetele în jurul lor.

— Omida se târăşte afară, remarcă Daja. Ea îi dădu un bobârnac s-o bage înapoi în vas.

— Fă-o tu! Tris îi aruncă nervoasă cleştii. Ţie-ţi plac insectele!

Daja rânji şi se dădu în spate.

— Sandry are dreptate. Nici eu nu sunt mama lui. Niciunul dintre ei cu excepţia Micului Urs nu fu atent la cuib când batista se umflă. Se zvârcoli şi în sfârşit alunecă. Locuitorul său se căţără afară. Aproape zbură. Urlăţel avea acum opt centimetri de la cap la târtiţă, cu încă cinci centimetri de coadă.

Încă era acoperit de pene gri simple, dar ochii săi negri erau vigilenţi îi larg deschişi. Merse clătinat pe masă, ţipând.

Câinele o luă la fugă. Cei patru copii îl priviră pe Urlăţel.

— Poate va mânca din vas, sugeră Daja. Ea i-l împinse în cale.

Urlăţel trecu pe lângă el fără să tacă, îndreptându-se spre Tris. Când ea întinse mâna către el, acesta ciuguli tare un deget.

— Au! urlăţel…

Acesta ţipă şi ciuguli din nou. Tris se dădu în spate.

Urlăţel înaintă şi căzu de pe marginea mesei. Sandry şi Tris se izbiră una de cealaltă în graba lor de-al prinde, în timp ce pasărea – legănându-se în fusta lui Sandry – continua să ţipe. Când Tris îl luă, ea continuă s-o ciugulească. Tris îşi păstră mâinile în jurul lui, tresărind din cauza durerii.

— Ciocul ăla e ascuţit, se plânse ea.

— Orice pentru linişte şi pace. Ridicând cleştii, Briar prinse un vierme şi i-l întinse lui Urlăţel. Puiul îi dădu lui Tris o ultimă împunsătură şi se ridică în picioruşe, deschizându-şi larg ciocul. Briar lăsă viermele să alunece înăuntru. Urlăţel înghiţi. Părea să se gândească la ce tocmai mâncase.

— Ei bine, *aşa* e mai bine, oricum, remarcă Sandry cu un oftat.

Urlăţel ţipă.

— E rândul meu.

Daja luă cleştii şi-i oferi păsării omida. Pe asta Urlăţel o muşcă

în două, permiţându-i să ţină jumătate până mânca el restul. Odată ce acea gustare aleasă fu în stomacul lui, puiul înşfăcă cealaltă bucăţică din cleşti.

Sandry ridică o râmă cu degetele. Urlăţel acceptă această ofrandă cum acceptase omida, mâncând-o în bucăţi micuţe.

— E rândul tău, mama.

Briar trase aproape cuibul pentru ca Tris să-şi poată pune încărcătura înapoi în patul ei. Urlăţel ţipă.

Încet, grijulie Tris ridică un vierme cu cleştii, tresărind, în timp ce strânsoarea ei zdrobea sacrificiul. Ea ţinu cleştii deasupra ciocului lărgit al puiului şi dădu drumul viermelui acolo.

Toată lumea aplaudă. Urlăţel clipi, suspină şi adormi.

În urma cutremurului, Cercul Spiralat este vulnerabil la atacurile piraților, astfel încât toată lumea, inclusiv cei patru magi-învățăcei – Tris, Briar, Daja și Sandry – lucrează la întărirea fortificațiilor. Când vărul lui Tris, Aymery, vine în vizită, el o sfătuiește să se întoarcă la familia ei, dar ea nu dorește să-și părăsească prietenii.

Când începe lupta, două lucruri sunt foarte clare: pirații au o armă nouă și puternică și mai au și un complice în interiorul Cercului Spiralat. Dar atacatorii nu au luat în calcul furia unei tinere trădate prea des și nici ajutorul pe care ea îl va primi de la prietenii ei încăpățânați și loiali...

ISBN 978-606-92674-1-7

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

9 786069 267417
www.rao.ro
www.raobooks.com